

POETAE GRAECI

G N O M I C I.

AD

OPTIMORUM LIBRORUM FIDEM

ACCURATE EDITI.

EDITIO STEREOTYPA.

LIPSIAE

SUMTIBUS ET TYPIS CAROLI TAUCHNITII
1829.

Tabellenpreis 4 Groschen

PA 3401

T2A1

SOURCE UNKNOWN

ΘΕΟΓΝΙΔΟΣ ΜΕΓΑΡΕΩΣ

ΠΑΡΑΙΝΕΣΕΙΣ.

v.1—16

ὦ ἄνα, Δητοῦς υἱέ, Διὸς τέκος, οὗ ποτε σεῖο
λήσομαι ἀρχόμενος, οὐδ' ἀποπαυόμενος
ἀλλ' αἰεὶ πρῶτόν τε, καὶ ὕστατον, ἐν τε μέσοισιν
αἰείσω· σὺ δέ μοι κλῦθι, καὶ ἐσθλὰ δίδου.

Φοῖβε ἄναξ, ὅτε μὲν σε θεὰ τέκε πότνια Δητῶ,
φοίνικος ῥαδινῆς χερσὶν ἐφασαμένη,
ἀθανάτων κάλλιστον, ἐπὶ τροχοειδεῖ λίμνῃ,
πᾶσα μὲν ἐπλήσθη Δῆλος ἀπειροσίῃ
ὄδμῆς ἀμβροσίης, ἐγέλασσε δὲ γαῖα πελώρη,
γήθησεν δὲ βαθυὸς πόντος ἄλός πολιῆς.

Ἄρτεμι θεροφόνε, θυγάτηρ Διὸς, ἦν Ἀγαμέμνων
εἶσαθ', ὅτ' ἐς Τροίην ἔπλεε νηυσὶ θεῆς,
εὐχομένῳ μοι κλῦθι, κακὰς δ' ἀπὸ κῆρας ἄλαλκα.
σοὶ μὲν τοῦτο, θεὰ, σμικρὸν, ἐμοὶ δὲ μέγα.
Μοῦσαι καὶ Χάριτες, κοῦραι Διὸς, αἵ ποτε Κάδμου
εἰς γάμον ἐλθοῦσαι, καλὸν αἰείσατ' ἔπος,

„ὅτι καλὸν φίλον ἐστί· τὸ δ' οὐ καλὸν οὐ φίλον ἐστί. “
τοῦτ' ἔπος ἀθανάτων ἦλθε διὰ στομάτων.

Κύρνε, σοφίζομένω μὲν ἔμοι σφρηγὶς ἐπικείσθω
τοῖσδ' ἔπεισι· λήσει δ' οὐ ποτε κλεπτομένη.
οὐδέ τις ἀλλάξει κάκιον τοῦ ἑσθλοῦ παρεόντος.
ἔωδε δὲ πᾶς τις ἐρεῖ· Θεὺς γνιδός ἐστιν ἔπη
τοῦ Μεγαρέως, πάντα δὲ καὶ ἀνθρώπους ὀνομαστοῦ.
ἀστοῖσιν δ' οὐ πω πᾶσιν ἀδεῖν δύναμαι.
οὐδὲν θαυμαστόν, Πολυπαίδη. οὐδέ γὰρ ὁ Ζεὺς,
οὔθ' ἕων πάντεσσ' ἀνδάνει, οὔτ' ἀνέχων.
Σοὶ δ' ἐγὼ εὖ φρονέων ὑποθήσομαι, οἷά περ αὐτός,
Κύρν', ἀπὸ τῶν ἀγαθῶν, παῖς ἔτ' ἔων, ἔμαθον.

Πέπνυσο, μηδ' αἰσχροῖσιν ἐπ' ἔργμασι, μηδ'
ἀδίκοισιν

τιμᾶς, μηδ' ἀρετᾶς ἔλκεο, μηδ' ἄφενος.
Ταῦτα μὲν οὕτως ἴσθι· κακοῖσι δὲ μὴ προσομίλει
ἀνδράσιν, ἀλλ' αἰεὶ τῶν ἀγαθῶν ἔχεο.
καὶ μετὰ τοῖσιν πῖνε καὶ ἔσθιε, καὶ παρὰ τοῖσιν
ἴξε, καὶ ἀνδανε τοῖς, ὧν μεγάλη δύναμις.
ἑσθλῶν μὲν γὰρ ἅπ' ἑσθλὰ μαθήσειαι ἢν δὲ κακοῖσιν
συμμίσηγης, ἀπολεῖς καὶ τὸν ἐόντα νόον.
ταῦτα μαθὼν, ἀγαθοῖσιν ὁμίλει, καὶ ποτε φήσεις
εὖ συμβουλευεῖν τοῖσι φίλοισιν ἐμέ.

Κύρνε, κύει πόλις ἦδε· δέδοικα δὲ μὴ τέκη ἄνδρα
εὐθυνητῆρα κακῆς ὕβριος ἡμετέρης.
ἀστοὶ μὲν γὰρ ἔθ' οἶδε σαόφρονες· ἠγεμόνες δὲ
τειράσονται πολλὴν ἐς κακότητα πεσεῖν.

Οὐδεμίαν πω, Κύρον', ἀγαθοὶ πόλιν ὤλεσαν ἄνδρες.
 ἀλλ' ὅταν ὑβρίζειν τοῖσι κακοῖσιν ἄδη,
 δῆμόν τε φθείρωσι, δίκας τ' ἀδίκοισι διδῶσιν,
 οἰκείων κερδῶν εἵνεκα καὶ κράτεος,
 ἔλπο μὴ θερὸν κείνην πόλιν ἀτρεμέεσθαι,
 μῆδ' εἰ νῦν κεῖται πολλῇ ἐν ἡσυχίᾳ,
 εὔτ' ἂν τοῖσι κακοῖσι φίλ' ἀνδράσι ταῦτα γένηται,
 κέρδεα δημοσίῳ σὺν κακῷ ἐρχόμενα.
 ἐκ τῶν γὰρ στάσιές τε, καὶ ἔμφυλοι φόνοι ἀνδρῶν.
 μούναρχος δὲ πόλει μὴ ποτε τῆδε ἴδοι.

Κύρνε, πόλις μὲν ἔθ' ἦδε πόλις, λαοὶ δὲ δὴ ἄλλοι,
 οἱ πρόσθ' οὔτε δίκας ἤδεσαν, οὔτε νόμους·
 ἀλλ' ἀμφὶ πλευρῆσι δροῦς αἰγῶν κατέτριβον,
 ἔξω δ' ὡστ' ἔλαφοι τῆσδ' ἐνέμοντο πόλεος.
 καὶ νῦν εἰς ἀγαθοὶ, Πολυπαίδη· οἱ δὲ πρὶν ἐσθλοὶ,
 νῦν δειλοί. τίς κεν ταῦτ' ἀνέχοιτ' ἐσορῶν;
 ἀλλήλους δ' ἀπατῶσιν, ἐπ' ἀλλήλοισι γελῶντες,
 οὔτε κακῶν γνώμας εἰδότες οὔτ' ἀγαθῶν.
 Μηδένα τῶνδε φίλον ποιεῦ, Πολυπαίδη, ἀστῶν
 ἐκ θυμοῦ, χρεῖης εἵνεκα μηδεμιῆς.
 ἀλλίε δόκει μὲν πᾶσιν ἀπὸ γλώσσης φίλος εἶναι,
 χοῆμα δὲ συμμίξεως μηδενὶ μῆδ' ὀτιοῦν
 σπουδαῖον. γνώση γὰρ οἷζυρῶν φρένας ἀνδρῶν,
 ὡς σφιν ἐπ' ἔργοισι πίστις ἐπ' οὐδεμία,
 ἀλλὰ δόλους τ', ἀπίτας τε, πολυπλοκίας τ' ἐφίλησαν
 οὔτοις, ὡς ἄνδρες μηκέτι σωζόμενοι.

Μὴ ποτε, Κύρνε, κακῷ πίσυρος βούλευε σὺν ἀνδρῶν,
 εὔτ' ἂν σπουδαῖον προῆγμ' ἐθέλης τελίσαι,

ἀλλὰ μετ' ἐσθλὸν ἴων βουλεύεο, πολλὰ μογήσας,
καὶ μακρὴν ποσσὶν, Κύρν', ὁδὸν ἐκτελέσας.

Πρῆξιν μηδὲ φίλοισιν ὅμως ἀνακοίνεο πᾶσιν·
παῦροί τοι πολλῶν πιστὸν ἔχουσι νόον.

Παύροισιν πίσυρος μεγάλ' ἀνδράσιν ἔργ' ἐπιχειρεῖ,
μή ποτ' ἀνήκεστον, Κύρνε, λάβης ἀνίην.

Πιστὸς ἀνὴρ χρυσοῦ τε καὶ ἀργύρου ἀντερύσασθαι
ἄξιος, ἐν χαλεπῇ, Κύρνε, διχοστασίῃ.

Παύρους εὐρήσεις, Πολυπαῖδη, ἀνδρας ἐταίρους
πιστοὺς ἐν χαλεποῖς πράγμασι γιγνομένους,

οἳ τινες ἂν τολμῶεν, ὁμόφρονα θυμὸν ἔχοντες,
ἴσον τῶν ἀγαθῶν τῶν τε κακῶν μετέχειν.

τοὺς δ' οὐχ εὐρήσεις διζήμενος οὐδ' ἐπὶ πάντας
ἀνθρώπους, οὐς νηῦς μὴ μία πάντας ἄγοι,

οἷσιν ἐπὶ γλώσση τε καὶ ὀφθαλμοῖσιν ἔπεστιν
αἰδῶς, οὐδ' αἰσχρὸν χρῆμ' ἐπὶ κέρδος ἄγει.

Μὴ μ' ἔπεσιν μὲν στέργε, νόον δ' ἔχε καὶ φρένας ἄλλη
εἴ με φιλεῖς, καὶ σοι πιστὸς ἔνεστι νόος.

Ἢ με φίλει, καθαρὸν θέμενος νόον, ἢ μ' ἀποσιπῶν
ἔχθαιρ', ἀμφαιδίην νεῖκος ἀειράμενος.

ὅς δὲ μὴ γλώσση δὶχ' ἔχει νόον, οὗτος ἐταῖρος
δειλὸς, Κύρν', ἐχθρὸς βέλτερος, ἢ φίλος ᾶν.

[Οὕτω χρὴ τὸν γ' ἐσθλὸν ἐπιστρέψαντα νόημα,]
[ἔμπεδον αἰὲν ἔχειν ἐς τέλος ἀνδρὶ φίλῳ.]

Ἄν τις ἐπαινήσῃ σε τόσον χρόνον, ὅσσον ὁρῶῃ,
 νοσφισθεὶς δ' ἄλλη γλώσσαν ἱῆσι κακῆν,
 τοιοῦτός τοι ἑταῖρος ἀνὴρ φίλος οὐ τι μάλ' ἐσθλός,
 ὅς κ' εἶπῃ γλώσση λῶστα, φρονῆ δ' ἕτερα.
 ἀλλ' εἴη τοιοῦτος ἐμὸς φίλος, ὅς τὸν ἑταῖρον
 γιγνώσκων, ὀργὴν καὶ βαρὺν ὄντα, φέρει
 ἀντὶ κασιγνήτου. σὺ δέ μοι, φίλε, ταῦτ' ἐνὶ θυμῷ
 φράζεο, καὶ ποτέ μου μνήσεται ἔξοπίσω.

Μηδεὶς σ' ἀνθρώπων πείσῃ κακὸν ἀνδρα φιλῆσαι,
 Κύρνε· τί δ' ἔστ' ὄφελος δειλὸς ἀνὴρ φίλος ὢν;
 οὐτ' ἂν σ' ἐκ χαλεποῦ πόνου ρύσαιτο καὶ ἄτης,
 οὔτε κεν ἐσθλὸν ἔχων, τοῦ μεταδοῦν' ἐθέλοι.
 Δειλοὺς δ' εὖ ἔρδοντι ματαιοτάτη χάρις ἐστίν·
 ἴσον γὰρ σπείρειν πόντον ἄλδος πολιῆς·
 οὔτε γὰρ ἂν πόντον σπείρων, βαθὺ λήϊον ἀμῶς,
 οὔτε κακοὺς εὖ δρῶν, εὖ πάλιν ἀντιλάβοις.
 ἄπληστον γὰρ ἔχουσι κακοὶ νόον· ἦν δ' ἐν ἀμαρτίας,
 τῶν πρόσθεν πάντων ἐκκέχυται φιλότης.
 οἱ δ' ἀγαθοὶ τὸ μέγιστον ἐπανορίσκουσι παθόντες,
 μνήμα δ' ἔχουσ' ἀγαθῶν καὶ χάριν ἔξοπίσω.

Μὴ ποτε τὸν κακὸν ἀνδρα φίλον ποιῆσθαι ἑταῖρον,
 ἀλλ' αἰεὶ φεύγειν, ὥστε κακὸν λιμένα.
 Πολλοὶ τοι πόσιος καὶ βρώσιός εἰσιν ἑταῖροι·
 ἐν δὲ σπουδαίῳ πρήγματι πανρότεροι·
 Κιβδήλου δ' ἀνδρός γινῶναι χαλεπώτερον οὐδέν,
 Κύρνε, οὐδ' εὐλαβίης ἐστὶ περὶ πλέονος.
 Χρυσοῦ κιβδήλοιο καὶ ἀργύρου ἀνσχετος ἄτη,
 Κύρνε, καὶ ἔξευρεῖν ῥάδιον ἀνδρὶ σοφῷ.

εἰ δὲ φίλου νόος ἀνδρὸς ἐνὶ στήθεσσι λελήθη
 ψυχρὸς εἶν, δύλιον δ' ἐν φρεσὶν ἤτορ ἔχη,
 τοῦτο θεὸς κίβδηλότατον ποίησε βροτοῖσι,
 καὶ γινῶναι πάντων τοῦτ' ἀνηρότατον.
 οὐ γὰρ ἂν εἰδείης ἀνδρὸς νόον, οὐδὲ γυναικὸς,
 πρὶν πειρηθείης ὥσπερ ὑποζυγίου.
 οὐδέ κεν εἰκάσσαις, ὥσπερ ποτ' ἐς ὄριον ἐλθῶν·
 πολλάκι γὰρ γνώμην ἐξαπατῶσ' ἰδέαι.

Μῆτ' ἀρετὴν εὐχου, Πολυπαίδη, ἔξοχος εἶναι,
 μήτ' ἄφενος· μοῦνον δ' ἀνδρὶ γένοιτο τύχη.

Οὐδὲν ἐν ἀνθρώποισι πατὴρ καὶ μητὴρ ἄμεινον
 ἔπλετο, τοῖς ὁσίη, Κύρνε, μέμηλε δίκη.

Οὐδεὶς, Κύρν', ἄτης καὶ κέρδεος αἴτιος αὐτός·
 ἀλλὰ θεοὶ τούτων δώτορες ἀμφοτέρων.
 οὐδέ τις ἀνθρώπων ἐργάζεται, ἐν φρεσὶν εἰδῶς,
 ἐς τέλος εἴτ' ἀγαθὸν γίγνεται, εἴτε κακόν.
 πολλάκι γὰρ δοκέων θήσειν κακόν, ἐσθλὸν ἔθηκεν·
 καὶ τε δοκῶν θήσειν ἐσθλόν, ἔθηκε κακόν·
 οὐδέ τω ἀνθρώπων παραγίγνεται, ὅσση ἐθέλησιν·
 ἴσχει γὰρ χαλεπῆς πείρατ' ἀμηχανίης.
 ἀνθρωποὶ δὲ μάταια νομίζομεν, εἰδότες οὐδέν·
 θεοὶ δὲ κατὰ σφέτερον πάντα τελοῦσι νόον.

Οὐδεὶς πω ξεῖνον, Πολυπαίδη, ἐξαπατήσας
 οὐδ' ἱκέτην θνητῶν, ἀθανάτους ἔλαθεν.

Βούλεο δ' εὐσεβέων ὀλίγοις σὺν χρήμασιν οἰκεῖν,
 ἢ πλουτεῖν, ἀδίκως χρήματα πασάμενος.

Ἐν δὲ δικαιοσύνη συλλήβδην πᾶσ' ἀρετῆ' στίγ'
 πᾶς δὲ τ' ἀνὴρ ἀγαθός, Κύρνε, δίκαιος ἔων.

Χρήματα μὲν δαίμων καὶ παγκάκῳ ἀνδρὶ δίδωσιν.
 Κύρν'· ἀρετῆς δ' ὀλίγοις ἀνδράσι μοῖρ' ἔπεται.

Ἔβριν, Κύρνε, θεὸς πρῶτον κακῷ ὤπασεν ἀνδρὶ,
 οὗ μέλλει χόρην μηδεμίαν θέμεται.

Τίκτει τοι κόρος ἔβριν, ὅταν κακῷ ὄλβιος ἔπηται
 ἀνθρώπων, καὶ ὅτω μὴ νόος ἄρτιος ᾗ.

Μὴ ποτέ τοι πενίην θυμοφθόρον ἀνδρὶ χολωθεῖς,
 μηδ' ἀχρημοσύνην οὐλομένην πρόφερε.

Ζεὺς γάρ τοι τὸ ταλαντιον ἐπιρῶρέπει ἄλλοτε ἄλλως,
 ἄλλοτε μὲν πλουτεῖν, ἄλλοτε δ' οὐδὲν ἔχειν.

Μὴ ποτε, Κύρν', ἀγορῶσθαι ἔπος μέγα. οἶδε γὰρ
 οὐδεὶς
 ἀνθρώπων, ὃ τι νύξ' ἢ ἡμέρα ἀνδρὶ τελεῖ.

Πολλοὶ τοι χρῶνται δειλαῖς φρεσὶ, δαίμονι δ' ἐσθλῷ,
 οἷς τὸ κακὸν δοκέον γίγνεται εἰς ἀγαθόν.

εἰσὶν δ' οἱ βουλῆ τ' ἀγαθῆ καὶ δαίμονι δειλῷ
 μοχθίζουσι· τέλος δ' ἔργμασιν οὐχ ἔπεται.

Οὐδεὶς ἀνθρώπων οὐτ' ὄλβιος, οὔτε πενιχρός,
 οὔτε κακός, νόσφιν δαίμονος, οὐτ' ἀγαθός.

Ἄλλ' ἄλλῳ κακὸν ἔστι· τὸ δ' ἀτρεκέες, ὄλβιος οὐδεὶς
 ἀνθρώπων, ὁπόσους ἠέλιος καθορᾷ.

Ὅν δὲ θεοὶ τιμῶσιν, ὃ καὶ μωμεύμενος αἰνεῖ·
 ἀνδρὸς δὲ σπουδὴ γίγνεται οὐδεμία.

Θεοῖς εὐχου, οἷς ἔστι μέγα κράτος. οὐ τι ἄτερ θεῶν
 γίγνεται ἀνθρώποις, οὐτ' ἀγάθ', οὔτε κακά.

Ἄνδρ' ἀγαθὸν πενίη πάντων δάμνησι μάλιστα,
 καὶ γήρως πολιοῦ, Κύρνε, καὶ ἠπιάλου·
 ἦν δὴ χρῆ φεύγοντα καὶ ἐς βαθυκῆτα πόντον
 ῥίπτειν, καὶ πετρῶων, Κύρνε, κατ' ἠλιβάτων.
 καὶ γὰρ ἀνὴρ πενίη δεδμημένος οὐ τέ τι εἶπεῖν
 οὔθ' ἔρξαι δύναται· γλῶσσα δὲ οἱ δέδεται.

Χρῆ γὰρ ὁμοῦς ἐπὶ γῆν τε καὶ εὐρέα νῶτα θαλάσσης
 δίξησθαι χαλεπῆς, Κύρνε, λύσιν πενίης.
 Τεθνάμεναι, φίλε Κύρνε, πενιχρῶ βέλτερον ἀνδρὸς,
 ἢ ζῶειν χαλεπῇ τειρόμενον πενίῃ.

Κριοὺς μὲν καὶ ὄνους διζήμεθα, Κύρνε, καὶ ἵππους
 εὐγενέας· καὶ τις βούλεται ἐξ ἀγαθῶν
 βήσεσθαι. γῆμαι δὲ κακὴν κακοῦ οὐ μελεδαίνει
 ἐσθλὸς ἀνὴρ, ἦν οἱ χρήματα πολλὰ διδῶ.
 οὐδὲ γυνὴ κακοῦ ἀνδρὸς ἀναίνεται εἶναι ἄκοιτις
 πλουσίου· ἀλλ' ἀφνεδὸν βούλεται ἀντ' ἀγαθοῦ.
 Χρήματα γὰρ τιμῶσι, καὶ ἐκ κακοῦ ἐσθλὸς ἔγημεν,
 καὶ κακὸς ἐξ ἀγαθοῦ. πλοῦτος ἔμιξε γένος.
 οὕτω μὴ θαύμαζε γένος, Πολυπαίδη, ἀστῶν
 μαυροῦσθαι. σὺν γὰρ μίσγεται ἐσθλὰ κακοῖς.
 Αὐτός τοι ταύτην εἰδὼς κακόπατριν ἐοῦσαν,
 εἰς οἴκους ἄγεται, χρήμασι πειθόμενος,

εὐδοξος κακόδοξον, ἐπεὶ κρατερὴ μιν ἀνάγκη
ἐντύει, ἢ τ' ἀνδρὸς τλήμονα θῆκε νόον.

Χρήματα δ' ὧ Διόθεν καὶ σὺν δίκῃ ἀνδρὶ γένηται
καὶ καθαρῶς, αἰεὶ παρμόνιμον τελέθει.

εἰ δ' ἀδίκως παρὰ καιρὸν ἀνὴρ φιλοκερδεῖ θυμῷ
κτῆσεται, εἴθ' ὄρκα παρ τὸ δίκαιον ἐλών,
αὐτίκα μὲν τι φέρειν κέρδος δοκεῖ, ἐς δὲ τελευτὴν
αὐτίς ἔγεντο κακόν· θεῶν δ' ὑπερέσχε νόος.

ἄλλὰ τὰδ' ἀνθρώπων ἀπατᾶ νόον· οὐ γὰρ ἔτ' αὐτοὺς
τίνονται μάκαρες πρήγματος ἀμπλακίης.

ἄλλ' ὁ μὲν αὐτὸς ἔτισε κακὸν χρέος· οὐδὲ φίλοισιν
ἄτην ἐξοπίσω παισὶν ἐπεκρέμασεν·

ἄλλον δ' οὐ κατέμαρψε δίκῃ· θάνατος γὰρ ἀναιδῆς
πρόσθεν ἐπὶ βλεφάροισι ἔζετο, κῆρα φέρων.

Οὐδεὶς τοι φεύγοντι φίλος καὶ πιστὸς ἐταῖρος·
τῆς δὲ φυγῆς ἐστὶν τοῦτ' ἀνηρότερον.

Οἶνόν τοι πίνειν πουλὺν κακόν· ἦν δέ τις αὐτὸν
πίνῃ ἐπισταμένως, οὐ κακὸς, ἀλλ' ἀγαθός.

Κύρνε, φίλους κἀτα πάντας ἐπίστρεψε ποικίλον ἦθος,
ὄργην συμμίσγων, ἦν τιν' ἕκαστος ἔχει.

Πουλύπου ὄργην ἴσχε πολυπλόκου, ὃς ποτὶ πέτρῃ,
τῇ προσομιλήσῃ, τοῖος ἰδεῖν ἐφάνη.

νῦν μὲν τῆδ' ἐφέπου, τοτὲ δ' ἄλλοῖος χροῶα γίγνου.
κρεῖσσόν τοι σοφίῃ γίγνεται ἀτροπίης.

Μηδὲν ἄγαν ἔσχαλλε ταρασσομένων πολιητέων,
Κύρνε, μέσην δ' ἔρχευσ τὴν ὁδὸν, ὥσπερ ἐγώ.

Ὅς τις τοι δοκέει τὸν πλησίον ἰδμεναι οὐδέν,
 ἀλλ' αὐτὸς μοῦνος ποικίλα δῆνέ' ἔχειν,
 κείνός γ' ἄφρων ἐστὶ, νόου βεβλαμμένος ἐσθλοῦ.
 ἴσως γὰρ πάντες ποικίλ' ἐπιστάμεθα,
 ἀλλ' ὁ μὲν οὐκ ἐθέλει κακοκερδείησιν ἔπεσθαι·
 τῷ δὲ δολοπλοκίαι μᾶλλον ἄπιστοι ἄδον.

Πλούτου δ' οὐδέν τέρμα πεφασμένον ἀνθρώποισιν·
 οἱ γὰρ νῦν ἡμέων πλεῖστον ἔχουσι νόον,
 διπλάσιον σπεύδουσι. τίς ἂν κορέσειεν ἅπαντας;
 χρήματά τοι θνητοῖς γίγνεται ἀφροσύνη.
 ἄτη δ' ἐξ αὐτῆς ἀναφαίνεται, ἣν ὁπόταν Ζεὺς
 πέμψη τειρομένοις, ἄλλοτε ἄλλος ἔχει.

Ἀκρόπολις καὶ πύργος ἐὼν κενεόφρονη δῆμα,
 Κύρον', ὀλίγης τιμῆς ἔμμορον ἐσθλὸς ἀνὴρ.
 οὐδέν ἐπιπρέπει ἡμῖν, ἅτ' ἀνδράσι σωζομένοισιν,
 ἀλλ' ὡς πάγχυ πόλει, Κύρνε, ἀλωσομένη.
 Σοὶ μὲν ἐγὼ πτέρῳ ἔδωκα, σὺν οἷς ἐπ' ἀπείρονα
 πόρτον
 πωτήση, κατὰ γῆν πᾶσαν ἀειρόμενος
 ῥηϊδίως· θοίνης δὲ καὶ εἰλαπίνησι παρέσση
 ἐν πάσαις, πολλῶν κείμενος ἐν στόμασιν.
 καὶ σε σὺν ἀυλίσκοισι λίγνα θύγγοις νέοι ἄνδρες
 εὐκόσμως ἔρατοὶ καλά τε καὶ λιγέα
 ἄσονται· καὶ ὅταν δροφεροῖς ὑπὸ κεύθεισι γαίης
 βῆς πολυκωκύτους εἰς Αἴδαο δόμους,
 οὐδέ ποτ' οὐδέ θανῶν ἀπολεῖς κλέος, ἀλλὰ μελήσεις,
 ἀφθιτον ἀνθρώποις αἰὲν ἔχων ὄνομα,

Κύρνε, κατ' Ἑλλάδα γῆν στρωφόμενος, ἦδ' ἀνά
νῆσους,

ἰχθυόεντα περῶν πόντον ἐπ' ἀτρύγετον,
οὐχ ἵππων νότοισιν ἐφήμενος· ἀλλὰ σε πέμψει
ἀγλαὰ Μουσάων δῶρα ἰουτεφάνων.

πᾶσι γὰρ οἷσι μέμηλε καὶ ἔσσομένοισιν ἀοιδῆ,
ἔσση ὁμοῖς, ὄφρ' ἂν γῆ τε καὶ ἥλιος.
αὐτὰρ ἐγὼν ὀλίγης παρὰ σεῦ οὐ τυγχάνω αἰδοῦς·
ἀλλ' ὥσπερ μικρὸν παῖδα λόγοις μ' ἀπατάς.

Κάλλιστον τὸ δικαιοτάτον· λῶϊστον δ' ὑγιάειν·
πρῆγμα δὲ τερπνότατον, τοῦ τις ἐρῶτο τυχεῖν.

Ἴππος ἐγὼ καλὴ καὶ ἀεθλή· ἀλλὰ κάκιστοι
ἄνδρα φέρω, καὶ μοι τοῦτ' ἀνηρότατον.
πολλάκι δ' ἠμέλλησα διαρῶξάσα χαλινὸν
φεύγειν, ὡσαμένη τὸν κακὸν ἠνίοχον.

Οὔ μοι πίνεται οἶνος, ἐπεὶ παρὰ παιδὶ τερσίγη
ἄλλος ἀνὴρ κατέχει πολλὸν ἐμοῦ κακίων.
ψυχρόν μοι παρὰ τῆδε φίλοι πίνουσι τοκῆς,
ὥσθ' ἅμα θ' ὑδρεύει, καὶ με γοῶσα φέρει.
ἔνθα μέσην περὶ παῖδα λαβῶν ἀγκυῖν', ἐφίλησα
δειρῆν, ἣ δὲ τέρεν φθέγγει' ἀπὸ στόματος.

Γνωτὴ τοι πινίη, καὶ ἀλλοτριή περ ἐοῦσα·
οὔτε γὰρ εἰς ἀγορῆν ἔρχεται οὔτε δίκας·
πάντη γὰρ τοῦλασσον ἔχει, πάντη δ' ἐπίμυκτος,
πάντη δ' ἐχθρὴ ὁμοῖς γίγνεται, ἔνθα περ ἦ.

Ἴσως τοι τὰ μὲν ἄλλα θεοὶ θνητοῖς ἀνθρώποις,
γῆράς τ' οὐλόμενον καὶ νεότητ' ἔδωσαν.

τῶν πάντων δὲ κάκιστον ἐν ἀνθρώποις, θανάτου τε
καὶ πασέων νούσων ἐστὶ πονηρότατον,
παῖδας ἐπεὶ θρέψαιο, καὶ ἄρμενα πάντα παράσχης,
χρήματα δ' ἐγκαταθήης, πόλλ' ἀνηρὰ παθῶν,
τὸν πατέρ' ἐχθαίρουσι, καταρῶνται δ' ἀπολέσθαι,
καὶ στυγέουσ', ὥσπερ πτωχὸν ἐπερχόμενον.

Εἰκὸς τὸν κακὸν ἄνδρα κακῶς τὰ δίκαια νομίζειν,
μηδεμίαν κατόπισθ' ἀζόμενον νέμεσιν.
δειλῶ γάρ τ' ἀπάλαμνα βροτῶ πάρα πόλλ' ἀνελέσθαι
παρ ποδός, ἠγεῖσθαι δ' ὡς καλὰ πάντα τιθεῖ.

Ἀστῶν μηδενὲ πιστὸς ἐὼν πόδα τόνδε πρόβαινε,
μήθ' ὄρκω πίσυνος, μήτε φιλημοσύνη,
μηδ' εἰ Ζῆν' ἐθέλη παρέχειν βασιλῆα μέγιστον
ἔγγυον ἀθανάτων, πιστὰ τιθεῖν ἐθέλων.

Ἐν γὰρ τοι πόλει ὧδε κακοφύγῳ ἀνδάνει οὐδέν·
ὡς δὲ τὸ σῶσαι οἱ πολλοὶ ἀνολβότεροι.

Νῦν δὲ τὰ τῶν ἀγαθῶν κακὰ, γίνεται ἐσθλὰ κακοῖσιν
ἀνδρῶν· ἠγέονται δ' ἐκτραπέλοισι νόμοις.
αἰδῶς μὲν γὰρ ὄλωλεν, ἀναιδείη δὲ καὶ ὕβρις,
νικήσασα δίκην, γῆν κατὰ πᾶσαν ἔχει.

Οὐδὲ λέων αἰεὶ κρέα δαίνυται· ἀλλὰ μιν ἔμπης
καὶ κρατερόν περ ἐόνθ', αἰρεῖ ἀμηχανίη.

Κωτίλῳ ἀνθρώπῳ σιγαῖν χαλεπώτατον ἄχθος·
φθεγγόμενος δ' ἀδαῆς, οἷσι παρῆ, πέλεται.
ἐχθαίρουσι δὲ πάντες, ἀναγκαίη δ' ἐπίμιξις
ἀνδρός τοιοῦτου συμποσίῳ τελέθει.

Οὐδείς δὴ φίλος εἶναι, ἐπὴν κακὸν ἀνδρὶ γένηται,
οὐδ' ἦν ἐκ γαστροῦς, Κύρνε, μιῆς γεγόνη.

Πικρὸς καὶ γλυκὺς ἴσθι, καὶ ἀργαλέος, καὶ ἀπηγῆς
λάτρισι καὶ δμωσὶ, γείτοσί τ' ἀγχιθύροισι.

Οὐ χρὴ κυκλίσειν ἀγαθὸν βίον, ἀλλ' ἀτρεμίζειν,
τὸν δὲ κακὸν κινεῖν, ἔστ' ἂν ἐς ὀρθὰ λάβῃς.

Οἱ κακοὶ οὐ πάντως κακοὶ ἐκ γαστροῦς γεγόνασιν,
ἀλλ' ἀνδρῆσσι κακοῖς συνθέμενοι φιλήν·
ἔργα τε δεῖλ' ἔμαθον, καὶ ἔπη δύσφημα καὶ ὕβριν,
ἐλπόμενοι κείνους πάντα λέγειν ἔτυμα.

Ἐν μὲν συσσίτοισιν ἀνὴρ πεπνυμένος εἶναι,
πάντα δὲ μιν λήθειν ὡς ἀπεόντα δοκεῖ.
εἰς δὲ φέροι τὰ γελοῖα· θύρηφι δὲ καρτερός εἴη,
νιγνώσκων ὀργὴν, ἦν τιν' ἕκαστος ἔχει.

Ἐν μὲν μαινομένοις μάλα μαίνομαι· ἐν δὲ δικαίοις
πάντων ἀνθρώπων εἰμὶ δικαιοτάτος.

Πολλοὶ τοι πλουτοῦσι κακοὶ, ἀγαθοὶ δὲ πένονται·
ἀλλ' ἡμεῖς τούτοις οὐ διαμειψόμεθα
τῆς ἀρετῆς τὸν πλοῦτον, ἐπεὶ τὸ μὲν ἔμπεδον αἰεὶ,
χρήματα δ' ἀνθρώπων ἄλλοτε ἄλλος ἔχει.

Κύρον', ἀγαθὸς μὲν ἀνὴρ γνώμην ἔχει ἔμπεδον αἰεὶ·
τολμᾷ δ' ἐν τε κακοῖς κείμενος, ἐν τ' ἀγαθοῖς.

εἰ δὲ θεὸς κακῶ ἀνδρὶ βίον καὶ πλοῦτον ὀπάσσει,
ἀφραίνων κακίην οὐ δύναται κατέχειν.

Μή ποτ' ἐπὶ σμικρῇ προφάσει φίλον ἄνδρ' ἀπολέσσαι,
πειθόμενος χαλεπῇ, Κύρνε, διαβολίῃ.
εἴ τις ἁμαρτωλῆσι φίλων ἐπὶ παντὶ χολῶτο,
οὐ ποτ' ἂν ἀλλήλοις ἄρθμοιοι οὐδὲ φίλοι
εἶεν. ἁμαρτωλαὶ γὰρ ἐν ἀνθρώποισιν ἔπονται
θνητοῖς, Κύρνε· θεοὶ δ' οὐκ ἐθέλουσι φέρειν.

Καὶ βραδὺς εὐβουλος εἶλεν ταχὺν ἄνδρα διώκων,
Κύρνε, σὺν εὐθείῃ θεῶν δίκη ἀθανάτων.

Ἦσυχος, ὥσπερ ἐγὼ, μέσσην ὁδὸν ἔρχεο ποσσὶν,
μηδ' ἐτέροισι διδοὺς, Κύρνε, τὰ τῶν ἐτέρων.

Μήποτε φεύγοντ' ἄνδρα ἐπ' ἐλπίδι, Κύρνε, φιλήσῃς·
οὐδὲ γὰρ οἴκαδε βίης, γίγνεται αὐτὸς ἔτι.

Μηδὲν ἄγαν σπεύδειν. πάντων μέσ' ἄριστα. καὶ οὕτως
ἔξεις, Κύρνε, ἀρετήν, ἣν τε λαβεῖν χαλεπόν.

Ζεὺς μοι τῶν τε φίλων δοίη τίσιν, οἳ με φιλεῦσιν,
τῶν τ' ἐχθρῶν μείζον, Κύρνε, δυνησόμενον.
χ' οὕτως ἂν δοκέοιμι μετ' ἀνθρώποις θεὸς εἶναι,
ἣν ἀποτισιάμενον μοῖρα κίχῃ θανάτου.

Ἄλλὰ, Ζεῦ, τέλεσόν μοι, Ὀλύμπιε, κείριον εὐχῆν,
δὸς δέ μοι ἀντὶ κακῶν καὶ τι παθεῖν ἀγαθόν.
τεθναίην δ', εἰ μή τι κακῶν ἄμπαυμα μεριμνέων
εὐροίμην, δοίης τ' ἀντ' ἀνιῶν ἀνίας.

αἴσα γὰρ οὕτως ἐστί· τίσις δ' οὐ φαίνεται ἡμῖν
 ἀνδρῶν, οἳ τὰ μὰ χρέματ' ἔχουσι, βίη
 συλήσαντες· ἐγὼ δὲ κύων ἐπέρησα χαράδρην,
 χειμάρῳ ποταμῷ πάντ' ὑποσεισάμενος.
 τῶν εἴη μέλαν αἷμα πιεῖν, ἐπὶ τ' ἐσθλὸς ὄροιο
 δαίμων, ὃς κατ' ἐμὸν νοῦν τελέσειε τάδε·

Ἄδειλῆ πενίη, τί μένεις προλιποῦσα παρ' ἄλλον,
 ἀνδρ' ἰέναι; τί δὲ δὴ μ' οὐκ ἐθέλοντα φιλεῖς;
 ἀλλ' ἴθι, καὶ δόμον ἄλλον ἐποίχεο, μηδὲ μεθ' ἡμέων
 αἰεὶ δυστήνου τοῦδε βίου μέτεχε.

Τόλμα, Κύρνε, κακοῖσιν, ἐπεὶ κᾶσθλοῖσιν ἔχαιρες,
 εὐτέ σε καὶ τούτων μείζ' ἐπέβαλλεν ἔχειν.
 ὡς δέ περ ἐξ ἀγαθῶν ἔλαβες κακόν, ὡς δὲ καὶ αὐτίς
 ἐκδῦναι πειρῶ, θεοῖσιν ἐπευχόμενος.

Μηδὲ λίην ἐπίφαινε· κακὸν δέ τι, Κύρνε, ἐπιφαίνειν.
 παύρους κηδεμόνας σῆς κακότητος ἔχεις.

Ἄνδρός τοι κραδίη μινύθει μέγα πῆμα παθόντος,
 Κύρνε· ἀποτινυμένου δ' αὖξεται ἔξοπίσω.

Εὐκώτιλλε τὸν ἐχθρόν· ὅταν δ' ὑποχείριος ἔλθῃ,
 τίσαι νιν, πρόφασιν μηδεμίαν θέμενος.

Ἴσχε νόον· γλώσση δὲ τὸ μείλιχον αἰὲν ἐπέστω·
 δειλῶν τοι τελέθει καρδίη ὄξυτέρη.

Οὐδένα, Κύρνε, ἀνγαλ φαεσιμβρότου ἡελίοιο
 ἀνδρ' ἐφορῶσ', ᾧ μὴ μῶμος ἐπικρέματα.

Ἄστων δ' οὐ δύναμαι γνῶναι νόον, ὃν τιν' ἔχουσιν·
οὔτε γὰρ εὖ ἔρδων ἀνδάνω, οὔτε κακῶς.

Μωμεῦνται δέ με πολλοὶ, ὁμῶς κακοὶ ἢ δὲ καὶ ἐσθλοὶ·
μιμείσθαι δ' οὐδεὶς τῶν ἀσδφων δύναται.

Μὴ μ' ἀέκοντα βίη κεντῶν ὑπ' ἄμαξαν ἔλαυνε,
εἰς φιλότητα λίην, Κύρνε, προσελκόμενος.

Ζεῦ φίλε, θαυμάζω σε. σὺ γὰρ πάντεσσι ἀνάσσεις,
τιμὴν αὐτὸς ἔχων καὶ μεγάλην δύναμιν.

ἀνθρώπων δ' εὖ οἶσθα νόον καὶ θυμὸν ἐκάστου·
σὸν δὲ κράτος πάντων ἔσθ' ὕπατον, βασιλεῦ.

πῶς δὴ σευ, Κρονίδη, τολμᾷ νόος ἀνδρας ἀλιτροῦς
ἐν ταυτῇ μοίρῃ τόν τε δίκαιον ἔχειν,

ἦν τ' ἐπὶ σωφροσύνην τρεφθῆ νόος, ἦν τε πρὸς ὕβριν
ἀνθρώπων ἀδίκους ἔργμασι πειθομένων;

Οὐδέ τι κεκοιμένον πρὸς δαίμονός ἐστι βροτοῖσιν,
οὐδ' ὁδός, ἦν τις ἰὼν ἀθανάτοισιν ἄδοι.

Ἐμπης δ' ὄλβον ἔχουσιν ἀπήμονα· τοὶ δ' ἀπὸ δειλῶν
ἔργων ἴσχονται θυμὸν, ὅμως πενήην

μητέρ' ἀμηχανίης ἔλαβον, τὰ δίκαια φιλεῦντες,
ἦ τ' ἀνδρῶν προάγει θυμὸν ἐς ἀμπλακίην,

βλάβπτουσ' ἐν στήθεσσι φρένας κρατερῆς ὑπ' ἀνάγκης·
τολμᾷ δ' οὐκ ἐθέλων αἴσχεα πολλὰ φέρειν,

χρημοσύνη εἰκων, ἦ δὴ κακὰ πολλὰ διδάσκει,
ψεύδεά τ', ἐξαπάτας τ', οὐλομένας τ' ἔριδας,

ἀνδρα καὶ οὐκ ἐθέλοντα· κακὸν δέ οἱ οὐδὲν ἔοικεν·
ἦ γὰρ καὶ χαλεπήν τίκτει ἀμηχανίην.

Ἐν πενήῃ δ' ὅ τε δειλὸς ἀνήρ, ὅ τε πολλὸν ἀμείνων,
φαίνεται, εὐτ' ἂν δὴ χρημοσύνη κατέχη.

τοῦ μὲν γὰρ τ' ἄδικα φρονέει νόος, οὐδέ οἱ αἰεὶ
 ἰθεῖα γνώμη στήθεσιν ἐμπέφυεν·
 τοῦ δ' αὖ οὔτε κακοῖς ἔπεται νόος, οὔτ' ἀγαθοῖσιν.
 τὸν δ' ἀγαθὸν τολμᾶν χρὴ τὰ τε, καὶ τὰ φέρειν.

Αἰδεῖσθαι τε φίλους, φεύγειν τ' ὀλεσήμενος ὄρκους,
 Εὐτράπελ', ἀθανάτων μῆνιν ἀλευάμενος.

Μηδὲν ἄγαν σπεύδειν· καιρὸς δ' ἐπὶ πᾶσιν ἄριστος
 ἔργμασιν ἀνθρώπων. πολλάκι δ' εἰς ἀρετὴν
 σπεύδει ἀνὴρ κέρδος διζήμενος, ὃν τινα δαίμων
 πρόφρων ἐς μεγάλην ἀμπλακίην παράγει,
 καὶ οἱ ἔσθηκε δοκεῖν ἅ μὲν ἢ κακὰ, ταῦτ' ἀγάθ' εἶναι
 εὐμαρέως· ἅ δ' ἂν ἢ χρήσιμα, ταῦτα κακὰ.

Φίλιππος ὢν ἡμαρτες· ἐγὼ δέ τοι αἴτιος οὐδέν,
 ἀλλ' αὐτὸς γνώμης οὐκ ἀγαθῆς ἔτυχες.

Οὐδένα θησαυρὸν παισὶν καταθήσῃ ἀμείνω
 αἰδοῦς, ἢ τ' ἀγαθοῖς ἀνδράσι, Κύρην', ἔπεται.

Οὐδενὸς ἀνθρώπων κακίων δοκεῖ εἶναι ἑταῖρος,
 ὃ γνώμη θ' ἔπεται, Κύρνε, καὶ ὃ δύναμις.

Πίνων δ' οὐχ οὕτω θωρήξομαι, οὐδέ με οἶνος
 ἐξάγει, ὥστ' εἰπεῖν δεινὸν ἔπος περὶ σοῦ.

Οὐδέν' ὅμοιον ἐμοὶ δύναμαι διζήμενος εὐρεῖν
 πιστὸν ἑταῖρον, ὅτι μὴ τις ἔνεστι δόλος·

ἔς βάσανον δ' ἔλθῶν παρατρέβομαι, ὥστε μολίβδῳ
χρυσός· ὑπερτερῆς δ' ἄμμιν ἔνεστι λόγος.

Πολλά με καὶ συνιέντα παρέργεται· ἀλλ' ὑπ' ἀνάγκης
σιγῶ, γιγνώσκων ἡμετέρεην δύναμιν.

Πολλοῖς ἀνθρώποις γλώσση θύραι οὐκ ἐπίκεινται
ἀρμόδιαι, καὶ σφιν πόλλ' ἀμέλητα μέλει.
πολλάκι γὰρ τὸ κακὸν κατακείμενον ἔνδον ἄμεινον,
ἔσθλόν δ' ἐξελθόν, λῶϊον ἢ τὸ κακόν.

Πάντων μὲν μὴ φῦναι ἐπιχθονίοισιν ἄριστον,
μηδ' εἰσιδεῖν αὐγάς ὄξείος ἡλίου·
φύντα δ', ὅπως ὤκιστα πύλας Αἴδαο περῆσαι,
καὶ κεῖσθαι πολλὴν γῆν ἐπαμησάμενον.

Φῦσαι καὶ θρέψαι ῥᾶον βροτῶν, ἢ φρένας ἔσθλὰς
ἐνθήμεν· οὐδεὶς πω τοῦτό γ' ἐπεφράσατο,
ὅς τις σώφρον' ἔθηκε τὸν ἄφρονα, καὶ κακὸν ἔσθλόν.
εἰ δ' Ἀσκληπιάδαις τοῦτό γ' ἔδωκε θεός,
ἰᾶσθαι κακότητα καὶ ἀτηρᾶς φρένας ἀνδρῶν,
πολλοὺς ἂν μισθοὺς καὶ μεγάλους ἔφερον.

Εἰ δ' ἦν ποιητόν τε καὶ ἐνθετον ἀνδρὶ νόημα,
οὐ ποτ' ἂν ἐξ ἀγαθοῦ πατρὸς ἔγεντο κακός,
πειθόμενος μύθοισι σαόφροσιν. ἀλλὰ διδάσκων
οὐ ποτε ποιήσεις τὸν κακὸν ἀνδρ' ἀγαθόν.

Νήπιος, ὅς τὸν ἐμὸν μὲν ἔχει νόον ἐν φυλακῆσιν,
τὸν δ' αὐτοῦ ἴδιον οὐδὲν ἐπιστρέφεται.

Οὐδείς τοι πάντ' ἐστὶ πανόλβιος. ἀλλ' ὁ μὲν ἐσθλὸς
 τολμᾷ ἔχων τὸ κακόν, κοῦκ ἐπίδηλος ὄμως·
 δειλὸς δ' οὔτε κακοῖσιν ἐπίσταται, οὔτ' ἀγαθοῖσιν
 θυμὸν ὁμῶς μίσγειν. ἀθανάτων δὲ δόσεις
 παντοῖαι θνητοῖσιν ἐπέρχοντ'. ἀλλ' ἐπιτολμᾷν
 χρὴ δῶρ' ἀθανάτων, οἷα διδοῦσιν, ἔχειν.

Εἴ μ' ἐθέλεις πλύνειν, κεφαλῆς ἀμίαντον ἀπ' ἀκροῆς
 αἰεὶ λευκὸν ὕδωρ ῥεύσεται ἡμετέρης·
 εὐρήσεις δέ με πᾶσιν ἐπ' ἔργμασιν ὥσπερ ἀπεφθον
 χρυσὸν, ἐρυθρὸν ἰδεῖν, τριβόμενον βασάνῳ,
 τοῦ χροῖης καθύπερθε μέλας οὐχ ἄπτεται ἴος,
 οὐδ' εὐρώς, αἰεὶ δ' ἄνθος ἔχει καθαρόν.

Ἦνθρωπ', εἰ γνώμης ἔλαχες μέρος, ὥσπερ ἀνοίης,
 καὶ σώφρων οὔτως, ὥσπερ ἄφρων ἐγένου,
 πολλοῖς ἂν ζηλωτὸς ἐφαίνεο τῶνδε πολιτῶν,
 οὔτως, ὥσπερ νῦν οὐδενὸς ἄξιος εἶ.

Οὗ τοι σύμφορόν ἐστι γυνὴ νέα ἀνδρὶ γέροντι·
 οὐ γὰρ πηδαλίῳ πείθεται, ὥστ' ἄκατος·
 οὐδ' ἀγκυραὶ ἔχουσιν· ἀπορρήξασα δὲ δεσμᾶ,
 πολλάκις ἐκ νυκτῶν ἄλλον ἔχει λιμένα.

Μὴ ποτ' ἐπ' ἀπρήκτοισι νόον ἔχε, μηδὲ μενοίνα
 χοήμασι, τῶν ἄνυσις γίγνεται οὐδεμία.

Εὐμαρέως τοι χοῆμα θεοὶ δόσαν, οὗ τέ τι δειλὸν
 οὔτ' ἀγαθόν· χαλεπῶ δ' ἔργματι κῦδος ἔπι.

Ἄμφ' ἀρετῇ τρίβου, καί σοι τὰ δίκαια φίλ' ἔστω,
μηδέ σε νικάτω κέρδος, ὅτ' αἰσχρὸν ἔη.

Μηδένα τῶνδ' ἀέκοντα μένειν κατέρυκε παρ' ἡμῖν,
μηδέ θύραζε κέλευ' οὐκ ἐθέλοντ' ἵεναι.

Μήθ' εὐδοντ' ἐπέγειρε, Σιμωνίδη, ὃν τιν' ἂν ἡμῶν
θωρηχθέντ' οἴνω μαλθακὸς ὕπνος ἔλῃ,
μήτε τὸν ἀγρυπνέοντα κέλευ' ἀέκοντα καθεύδειν·
πᾶν γὰρ ἀναγκαῖον χοῆμ' ἀνηρὸν ἔφυ.

τῷ πίνειν δ' ἐθέλοντι παρασιαδὸν οἰνοχοεῖτω·
οὐ πάσας νύκτας γίγνεται ἄβρᾶ παθεῖν.

αὐτὰρ ἐγὼ — μέτρον γὰρ ἔχω μελιηδέος οἴνου —
ὕπνου λυσικάκου μνήσομαι οἴκαδ' ἰὼν,

δείξω δ' ὡς οἶνος χαριέστατος ἀνδρὶ πεπόσθαι·
οὐτέ τι γὰρ νήφω, οὔτε λίην μεθύω.

ὅς δ' ἂν ὑπερβάλλῃ πόσιος μέτρον, οὐκέτι κεῖνος
τῆς αὐταῦ γλώσσης καρτερὸς, οὐδὲ νόου·

μυθεῖται δ' ἀπάλαμνα, τὰ νήφοσι γίγνεται αἰσχρὰ·
αἰδεῖται δ' ἔρδων οὐδέν, ὅταν μεθύῃ,

τὸ πρὶν ἐὼν σώφρων τότε νήπιος. ἀλλὰ σὺ ταῦτα
γιγνώσκων, μὴ πῖν' οἶνον ὑπερβολάδην,

ἀλλ' ἢ πρὶν μεθύειν ὑπανίστασο — μή σε βιάσθω
γαστήρ, ὥστε κακὸν λάτριον ἐφημέριον —,

ἢ παρεῶν μὴ πῖνε. σὺ δ' ἔγχεε τοῦτο μάταιον·
κωτίλλεις αἰεὶ, τοῦνεκά τοι μεθύεις.

ἢ μὲν γὰρ φέρεται φιλοτήσιος, ἢ δὲ πρόκειται,
τὴν δὲ θεοῖς σπένδεις, τὴν δ' ἐπὶ χειρὸς ἔχεις.

ἄρνεῖσθαι δ' οὐκ οἶδας. ἀνίκητος δὲ τοι οὗτος,
ὅς πολλὰς πίνων μή τι μάταιον ἐρεῖ.

Ἔμεις δ' εὖ μυθεῖσθε παρὰ κρητῆρι μένοντες,
 ἀλλήλων ἔριδας δὴν ἀπερυσκόμενοι,
 ἐς τὸ μέσον φωνεῦντες, ὁμῶς ἐνὶ καὶ συνάπασιν.
 χοῦτως συμπόσιον γίγνεται οὐκ ἄχαρι.

Ἄφρονος ἀνδρὸς ὁμῶς καὶ σώφρονος οἶνος, ὅταν δὴ
 πίνῃ ὑπὲρ μέτρον, κοῦφον ἔθηκε νόον.

Ἐν πυρὶ μὲν χρυσόν τε καὶ ἄργυρον ἴδριες ἄνδρες
 γινώσκουσ', ἀνδρὸς δ' οἶνος ἔδειξε νόον,
 καὶ μάλα περ πινυτοῦ, τὸν ὑπὲρ μέτρον ἤρατο πίνων,
 ὥστε καταισχῦναι καὶ πρὶν εἶντα σοφόν.

Οἶνοβαρέω κεφαλὴν, Ὀνομάκριτε, καὶ με βιῶται
 οἶνος, ἀτὰρ γνώμης οὐκέτ' ἐγὼ ταμῆς
 ἡμετέρης, τὸ δὲ δῶμα περιτρέχει. ἀλλ' ἄγ' ἀναστάς
 πειρηθῶ, μὴ πως καὶ πόδας οἶνος ἔχει
 καὶ νόον ἐν στήθεσσι. δέδοικα δὲ μὴ τι μάταιον
 ἔρξω θωρηχθεῖς, καὶ μέγ' ὄνειδος ἔχω.

Οἶνος πινόμενος πουλὺς κακόν. ἦν δέ τις αὐτὸν
 πίνῃ ἐπισταμένως, οὐ κακόν, ἀλλ' ἀγαθόν.

Ἠλθεῖς δὴ, Κλεάριστε, βαθὺν διὰ πόντον ἀνύσσας,
 ἐνθάδ' ἐπ' οὐδὲν ἔχοντ', ὧ τάλαν, οὐδὲν ἔχων.
 νηὸς τοι πλευρῆσιν ὑπὸ ζυγὰ θήσομεν ἡμεῖς,
 Κλεάρισθ', οἷ' ἔχομεν, χοῖα διδοῦσι θεοί.
 τῶν δ' ὄντων τ' ἄριστα παρέξομεν. ἦν δέ τις ἔλθῃ
 σεῦ φίλος ὢν, κατάκεισ', ὡς φιλότιτος ἔχεις,

οὐ τέ τι τῶν ὄντων ἀποθήσομαι, οὐ τέ τι μεῖζον
σῆς ἔνεκα ξενίης ἄλλοθεν οἰσόμεθα.

ἦν δέ τις εἰρωτιᾶ τὸν ἐμὸν βίον, ὣδ' οἱ εἰπεῖν·
ὥς εὖ μὲν χαλεπῶς, ὡς χαλεπῶς δὲ μάλ' εὖ.

ὣσθ' ἕνα μὲν ξεῖνον πατρῷιον οὐκ ἀπολείπειν,
ξείνια δὲ πλεόνεσσ' οὐ δυνατὸς παρέχειν.

Οὐ σε μάτην, ὦ Πλοῦτε, βροτοὶ τιμῶσι μάλιστα·
ἢ γὰρ ῥηϊδίως τὴν κακότητα φέρεις.

καὶ γὰρ τοι πλοῦτον μὲν ἔχειν ἀγαθοῖσιν ἔοικεν·
ἢ πενίη δὲ κακῶ σὺμφορος ἀνδρὶ φέρειν.

Ἦ μοι ἐγὼν ἦβης καὶ γήραος οὐλομένοιο,
τοῦ μὲν ἐπερχομένου, τῆς δ' ἀπονισσομένης.

Οὐ τέ τινα προὔδωκα φίλον καὶ πιστὸν ἐταῖρον,
οὔτ' ἐν ἐμῇ ψυχῇ δούλιον οὐδὲν ἔνι.

Αἰεὶ μοι φίλον ἦτορ ἰαίνεται, ὅπποτ' ἀκούσω
αὐλῶν φθεγγομένων ἡμερόεσσαν ὄπα·
χαίρω δ' αὖ πίνων, καὶ ὑπ' ἀύλητῆρος αἰίδαυ,
χαίρω δ' εὐφθογγον χερσὶ λύρην ὀχέων.

Οὐ ποτε δουλείη κεφαλὴ ἰθεῖα πέφυκεν·
ἀλλ' αἰεὶ σκολιή, καυχένα λοξὸν ἔχει.
οὔτε γὰρ ἐκ σκίλλης ῥόδα φύεται, οὐδ' ὑάκινθος·
οὔ τέ ποτ' ἐκ δούλης τέκνον ἔλευθέριον.

Οὔτος ἀνήρ, φίλε Κύρνε, πέδας χαλκεύεται αὐτῷ,
εἰ μὴ ἐμὴν γνώμην ἐξαπατῶσι θεοί.

Δειμαίνω, μὴ τήνδε πόλιν, Πολυπαίδη, ὕβρις,
ἤπερ Κενταύρους ὠμοφάγους, ὀλέσῃ.

Χρὴ με παρὰ στάθμην καὶ γνώμονα τήνδε δικάσσαι,
Κύρνε, δίκην, ἴσόν τ' ἀμφοτέροισι δόμεν,
μάντεσιν, οἰωνοῖς τε, καὶ αἰθρομένοις ἱεροῖσιν,
ὄφρα μὴ ἀμπλακίης αἰσχροὺν ὄνειδος ἔχω.

Μηδένα πω κακότητι βιάζεο. τῷ δὲ δικαίῳ
τῆς εὐεργεσίης οὐδὲν ἀρειότερον.

Ἄγγελος ἄφθογγος πόλεμον πολύδακρον ἐγείρει,
Κύρην, ἀπὸ τηλαυγέος φαινόμενος σκοπιῆς.
ἀλλ' ἵπποις ἔμβαλλε ταχυπτέρουσι χαλινούς·
δήων γάρ σφ' ἀνδρῶν ἀντιάσειν δοκέω.
οὐ πολλὸν τὸ μεσηγύ· διαπρήξουσι κέλευθον,
εἰ μὴ ἐμὴν γνώμην ἔξαπατῶσι θεοί.

Χρὴ τολμᾶν χαλεποῖσιν ἐν ἄλγεσι κείμενον ἄνδρα,
πρὸς τε θεῶν αἰτεῖν ἔκλυσιν ἀθανάτων.

Φράζεο. κίνδυνός τοι ἐπὶ ξυροῦ ἴσταται ἀκμῆς.
ἄλλοτε πόλλ' ἔξεις, ἄλλοτε παυρότερα,
ὡς τέ σε μήτε λίην ἀφνεὸν κτεάτεσσι γενέσθαι,
μήτε σέ γ' ἐς πολλὴν χρημοσύνην ἐλάσαι.

Εἶη μοι τὰ μὲν αὐτὸν ἔχειν, τὰ δὲ πόλλ' ἐπιδοῦναι
χρήματα τῶν ἐχθρῶν τοῖσι φίλοισιν ἔχειν.

Κεκλήσθαι δ' ἐς δαῖτα, παρῆξασθαι δὲ παρ' ἐσθλὸν
 ἄνδρα χρεῶν, σοφίην πᾶσαν ἐπιστάμενον.
 τοῦ συνιεῖν, ὅπότεν τι λέγῃ σοφόν, ὄφρα διδαχθῆς,
 καὶ τοῦτ' εἰς οἶκον κέρδος ἔχων ἀπίης.

Ἦβη τερπόμενος παίζω. δηρὸν γὰρ ἔνερθεν
 γῆς, ὀλέσας ψυχὴν, κείσομαι ὥστε λίθος
 ἄφθουγος, λείπω δ' ἐράτῳ φάος ἡελίοιο·
 ἔμπης δ' ἐσθλὸς ἔων ὄψομαι οὐδὲν ἔτι.

Δόξα μὲν ἀνθρώποισι κακὸν μέγα, πείρα δ' ἄριστον·
 πολλοὶ ἀπείρητον δόξαν ἔχουσ' ἀγαθῶν.

Εὖ ἔρδων εὖ πάσχε. τί κ' ἄγγελον ἄλλον ἰάλλοις;
 τῆς εὐεργεσίης ῥηδίη ἀγγελίη.

Οἱ με φίλοι προδιδοῦσιν, ἐπεὶ τόν γ' ἐχθρὸν ἀλεῦμαι,
 ὥστε κυβερνήτης χοιράδας εἰναλίας.

Ῥῆδιον ἐξ ἀγαθοῦ θεῖναι κακόν, ἢ κ' κακοῦ ἐσθλόν.
 μή με δίδασκ'. οὗ τοι τηλίκῳ εἰμὶ μαθεῖν.

Ἐχθαίρω κακὸν ἄνδρα· καλυψαμένη δὲ πάρεμι,
 σμικρῆς ὄρνιθος κοῦφον ἔχουσα νόον.

Ἐχθαίρω δὲ γυναῖκα περιδρομον, ἄνδρα τε μάργον,
 ὅς τὴν ἀλλοτρίην βούλετ' ἄρουραν ἄροῦν.

Ἄλλὰ τὰ μὲν προβέβηκεν, ἀμήχανόν ἐστι γενέσθαι
 ἀργά· τὰ δ' ἐξοπίσω τῇ φυλακῇ μελέτω.

Πᾶσιν τοι κίνδυνος ἐπ' ἔργομασιν, οὐδέ τις οἶδεν,
 ποῖ σήσειν μέλλει πράγματος ἀρχομένου.
 ἀλλ' ὃ μὲν εὐδοκίμῃσιν πειρώμενος, οὐ προνοήσας,
 ἐς μεγάλην ἄτην καὶ χαλεπὴν ἔπεσεν·
 τῷ δὲ καλῶς ποιῶντι θεὸς περὶ πάντα τίθησιν,
 συντυχίην ἀγαθὴν, ἔκλυσιν ἀφροσύνης.

Τολμᾶν χρὴ, τὰ διδοῦσι θεοὶ θνητοῖσι βροτοῖσιν,
 θηϊδίως δὲ φέρειν ἀμφοτέρων τὸ λάχος,
 μήτε κακοῖσιν ἀσάοντα λήην φρένα, μήτ' ἀγαθοῖσιν
 τεροφθέντ' ἐξαπίνης, πρὶν τέλος ἄκρον ἰδεῖν.

Ἄνθρωπ', ἀλλήλοισιν ἀπόπροθεν ὤμεν ἑταῖροι·
 πλὴν τούτου παντὸς χρημάτων ἐστι κόρος.
 δὴν δὴ καὶ φίλοι ὤμεν. ἀτὰρ τ' ἄλλοισιν ὀμιλεῖν
 ἀνδράσιν, οἳ τὸν σὸν μᾶλλον ἴσασι νόον.

Οὐ μ' ἔλαθες φοιτῶν κατ' ἀμαξιτόν, ἦν ἄρα καὶ πρὶν
 ἠλάστρεις, κλέπτων ἡμιστέρην φιλίην.
 ἔρῳε, θεοῖσιν τ' ἐχθρὸς καὶ ἀνθρώποισιν ἄπιστε,
 ψυχρῷ ὅς ἐν κόλπῳ ποικίλον εἶχες ὄφιν.

Τοιάδε καὶ Μάγνητας ἀπώλεσεν ἔργα καὶ ὕβρις,
 οἷα τὰ νῦν ἱερὴν τήνδε πόλιν κατέχει.

Πολλῶν τοι πλέονας λιμοῦ κόρος ὤλεσεν ἤδη
 ἀνδρας, ὅσοι μοίρης πλεῖον ἔχειν ἔθελον.

Ἄρχῃ ἐπι ψεύδους μικρὴ χάρις· ἐς δὲ τελευτὴν
 αἰσχροὺν δὴ κέρδος καὶ κακόν, ἀμφοτέρων

γίγνεται· οὐδέ τι καλόν, ὅτι ψεύδος προσομαρτῆ
 ἄνδρῳ, καὶ ἐξέλθῃ πρῶτον ἀπὸ στόματος.

Οὐ χαλεπὸν ψέξαι τὸν πλησίον, οὐδέ μὲν αὐτὸν
 αἰνῆσαι· δειλοῖς ἄνδράσι ταῦτα μέλει·
 σιγᾶν δ' οὐκ ἐθέλουσι, κακοὶ κακὰ λεσχάζοντες·
 οἱ δ' ἄγαθοὶ πάντων μέτρον ἴσασιν ἔχειν.

Οὐδένα παμπήδην ἄγαθὸν καὶ μέτριον ἄνδρα
 τῶν νῦν ἀνθρώπων ἠέλιος καθορᾷ.

Οὐ τὴ μάλ' ἀνθρώποις καταθύμια πάντα τελεῖται
 πολλὸν γὰρ θνητῶν κρέσσονες ἀθάνατοι.

Πόλλ' ἐν ἀμηχανίῃσι κυλίνδομαι, ἀχνύμενος κῆρ·
 ἄκρη γὰρ πενίην οὐχ ὑπερεδράμομεν.

Πᾶς τις πλούσιον ἄνδρα τρεῖ, ἀτίει δὲ πενιχρόν·
 πᾶσιν δ' ἀνθρώποις αὐτὸς ἔνεστι νόος.

Παντοῖαι κακότητες ἐν ἀνθρώποισιν ἔασιν,
 παντοῖαι δ' ἀρεταὶ, καὶ βιότου παλάμαι.

Ἀργαλέον φρονέοντα παρ' ἄφροσι πόλλ' ἀγορεύειν,
 καὶ σιγᾶν αἰεὶ· τοῦτο γὰρ οὐ δυνατόν.

Αἰσχρόν τοι μεθύοντα παρ' ἀνδράσι νήφρωσι εἶναι·
 αἰσχρόν δ' εἰ νήφων παρ' μεθύουσι μένη.

Ἦβη καὶ νεότης ἐπικουφίζει νόον ἀνδρός,
 πολλῶν δ' ἐξαίρει θυμὸν ἐς ἀμπλακίην.

ἼΩι τινὲ μὴ θυμοῦ κρέσσων νόος, αἰὲν ἐν ἄταις,
Κύρον, ὅγε καὶ μεγάλαις κεῖται ἐν ἀμπλακίαις.

Βουλεύου δις καὶ τρὶς, ὃ τοί κ' ἐπὶ τὸν νόον ἔλθῃ·
ἀτηρός γὰρ ἀεὶ λάβρος ἀνήρ τελέθει.

Ἄνδράσι τοῖς ἀγαθοῖς ἔπεται γνώμη τε καὶ αἰδώς,
οἱ νῦν ἐν πολλοῖς, ἀτρεκέως ὀλίγοι.

Ἐλπίς καὶ κίνδυγος ἐν ἀνθρώποισιν ὁμοῖοι·
οὔτοι γὰρ χαλεποὶ δαίμονες ἀμφοτέροι.

Πολλάκι παρ δόξαν τε καὶ ἐλπίδα γίγνεται εὐρεῖν
ἔργ' ἀνδρῶν, βουλαῖς δ' οὐκ ἐπέγεντο τέλος.

Οὐ τοί κ' εἰδείης οὔτ' εὖνουν, οὔτε τὸν ἐχθρόν,
εἰ μὴ σπουδαίου πρήγματος ἀντιτύχοις.

Πολλοὶ παρ κρητῆρι φίλοι γίνονται ἑταῖροι,
ἐν δὲ σπουδαίῳ πρήγματι παυρότεροι.

Παύρους κηδεμόνας πιστοὺς εὖροις κεν ἑταίρους,
κειμένους ἐν μεγάλῃ θυμὸν ἀμηχανίῃ.

Ἦδη νῦν αἰδώς μὲν ἐν ἀνθρώποισιν ὄλωλεν,
αὐτὰρ ἀναιδείῃ γαῖαν ἐπιστρέφεται.

Ἄδειλὴ πενίη, τί ἐμοῖς ἐπικειμένη ὤμοις
σῶμα καταισχύνεις καὶ νόον ἡμέτερον;
αἰσχρὰ δέ μ' οὐκ ἐθέλοντα βίῃ καὶ πολλὰ διδάσκεις,
ἔσθλα παρ' ἀνθρώπων καὶ κάλ' ἐπιστάμενον.

Εὐδαίμων εἶην καὶ θεοῖς φίλος ἀθανάτοισιν,
Κύρον· ἀρετῆς δ' ἄλλης οὐδεμιῆς ἔραμαι.

Σύν τοι, Κύρνε, παθόντι κακῶς ἀνιώμεθα πάντες·
ἀλλὰ τοι ἀλλότριον κῆδος ἐφημέριον.

Μηδὲν ἄγαν χαλεποῖσιν ἀσῶ φρένα, μηδ' ἀγαθοῖσιν
χαῖρ', ἐπεὶ ἐστ' ἀνδρὸς πάντα φέρειν ἀγαθοῦ.

Οὐδ' ὁμόσαι χρὴ τοῦθ', ὅτι μὴ ποτε προῆγμα τόδ'
ἔσται·

θεοὶ γὰρ τε νεμεσῶσ', οἷσιν ἔπεστι τέλος.

Καὶ προῆξαι μὲν τοί τι. καὶ ἐκ κακοῦ ἐσθλὸν ἔγεντο,
καὶ κακὸν ἐξ ἀγαθοῦ. καὶ τε πενιχρὸς ἀνὴρ
αἶψα μάλ' ἐπλούτησε· καὶ ὅς μάλα πολλὰ πέπαται,
ἐξαπίνης πάντ' οὖν ὤλεσε νυκτὶ μιῇ.

Καὶ σώφρων ἤμαρτε, καὶ ἄφρονι πολλάκι δόξα
ἔσπετο, καὶ τιμῆς καὶ κακὸς ὦν ἔλαχεν.

Εἰ μὲν χρήματ' ἔχοιμι, Σιμωνίδη, οἷά περ ἦδειν,
οὐκ ἂν ἀνιώμην τοῖς ἀγαθοῖσι συνών.

νῦν δέ με γινώσκοντα παρέρχεται· εἰμὶ δ' ἄφρωνος
χρημοσύνη, πολλῶν γνούς περ ἄμεινον ἔτι,
οὔνεκα νῦν φερόμεσθα, καθ' ἰστία λευκὰ βαλόντες,

Μηλίου ἐκ πόντου νύκτα διὰ δνοφερῆν
ἀντλεῖν δ' οὐκ ἐθέλουσιν· ὑπερβάλλει δὲ θάλασσα
ἀμφοτέρων τοίχων. ἢ μάλα τις χαλεπῶς

σώζεται· οἱ δ' ἔρδουσι· κυβερνήτην μὲν ἔπαυσαν
 ἐσθλόν, ὃ τις φυλακὴν εἶχεν ἐπισταμένως·
 χρήματα δ' ἀρπάζουσι βίη, κόσμος δ' ἀπόλωλεν,
 δασμὸς δ' οὐκέτ' ἴσος γίγνεται ἐς τὸ μέσον·
 φορητοὶ δ' ἄρχουσι, κακοὶ δ' ἀγαθῶν καθύπερθεν.
 δειμαίνω μὴ πως ναῦν κατὰ κύμα πῆ.
 ταῦτά μοι ἤνιχθω, κεκρυμμένα τοῖς ἀγαθοῖσιν·
 γινώσκοι δ' ἂν τις καὶ κακός, ἂν σοφὸς ᾖ.

Πολλοὶ πλοῦτον ἔχουσι αἰδοῖς· οἱ δὲ τὰ καλὰ
 ζητοῦσιν, χαλεπῇ τριζόμενοι πενίῃ.
 ἔρδειν δ' ἀμφοτέροισιν ἀμηχανίη παράκειται·
 εἶργει γὰρ τοὺς μὲν χρήματα, τοὺς δὲ νόος.

Οὐκ ἔστιν θνητοῖσι παρ' ἀθανάτους μαχέσασθαι,
 οὐδὲ δίκην εἰπεῖν· οὐδενὶ τοῦτο θέμις.

Οὐ χρή πημαίνειν, ὃ τι μὴ πημαντέον εἴη·
 οὐδ' ἔρδειν, ὃ τι μὴ λῶϊον ἢ τελέσαι.

Χαίρων εὖ τελέσειας ὁδὸν μεγάλου διὰ πόντον,
 καὶ σε Ποσειδάων χάριμα φίλοις ἀγάγοι.

Πολλοὺς τοι κόσμος ἀνδρας ἀπώλεσεν ἀφραίνοντας·
 γνῶναι γὰρ χάλεπὸν μέτρον, ὅτ' ἐσθλὰ παρῆ.

Οὐ δύναμαί σοι, θυμέ, παρασχεῖν ἄρμενα πάντα·
 τέτλαθι· τῶν δὲ καλῶν οὐ τι σὺ μοῦνος ἐρᾷς.

Εὖ μὲν ἔχοντος ἐμοῦ πολλοὶ φίλοι· ἦν δέ τι δεινὸν
συγκύρση, παῦροι πιστὸν ἔχουσι νόον.

Πλήθει δ' ἀνθρώπων ἀρετὴ μία γίγνεται ἦδε,
πλουτεῖν· τῶν δ' ἄλλων οὐδὲν ἄρ' ἦν ὄφελος,
οὐδ' εἰ σωφροσύνην μὲν ἔχοις· Ραδαμάνθυος αὐτοῦ
πλείονα δ' εἰδείης Σισύφου Αἰολίδεω,
ὅς τε καὶ ἐξ Αἴδεω πολυῖδρεῖσιν ἀνῆλθεν,
πέισας Περσεφόνην αἰμυλλίοισι λόγοις,
ἦ τε βροτοῖς παρέχει λήθην, βλάπτουσα νόοιο —
ἄλλος δ' οὐ πῶ τις τοῦτό γ' ἐπεφράσατο,
ὄν τινα δὴ θανάτοιο μέλαν νέφος ἀμφικαλύψη,
ἔλθῃ δ' ἐς κρυερὸν χῶρον ἀποφθιμένων,
κυανίας τε πύλας παραμύψεται, αἶ τε θανόντων
ψυχὰς εἴργουσιν, καὶ περ ἀναινομένας·
ἀλλ' ἄρα καὶ κεῖθεν πάλιν ἤλυθε Σίσυφος ἦρωσ
ἐς φάος ἠελίου, σφῆσι πολυφροσύναις· —
οὐδ' εἰ ψεύδεα μὲν ποιοῖς ἐτύμοισιν ὁμοῖα,
γλῶσσαν ἔχων ἀγαθὴν Νέστορος ἀντιθέου,
ὠκύτερος δ' εἴησθα πόδας ταχεῶν Ἀρπυιῶν,
καὶ παιδῶν Βορέω, τῶν ἄφαρ ἴσι πόδες.
ἀλλὰ χρὴ πάντας γνώμην ταύτην καταθέσθαι,
ὡς πλοῦτος πλείστην πᾶσιν ἔχει δύναμιν.

Ἴσόν τοι πλουτοῦσιν, ὅτω πολὺς ἄργυρός ἐστιν
καὶ χρυσός, καὶ γῆς πυροφόρου πεδία,
ἵπποι θ' ἡμίονοί τε, καὶ ὧ τὰ δέοντα πάρεστιν,
γαστρί τε καὶ πλευραῖς καὶ ποσὶν ἄβροά παθεῖν
παιδός τ' ἠδὲ γυναικός· ὅταν δέ γε τῶν ἀφίκηται
ῶρη, σὺν δ' ἦβη γίγνεται ἕρμωδια,

ταῦτ' ἄφενος θνητοῖσι. τὰ γὰρ περιώσια πάντα
 χροῖματ' ἔχων οὐδεὶς ἔρχεται εἰς Ἄϊδεω,
 οὐδ' ἂν ἄποινα διδοὺς θάνατον φύγοι, οὐδέ βαρείας
 νόσους, οὐδέ κακὸν γῆρας ἐπερχόμενον.

Φροντίδες ἀνθρώπων ἔλαχον πτερὰ, ποικίλ' ἔχουσαι,
 μυρόμεναι ψυχῆς εἵνεκα καὶ βιοτιῆς.

Ζεῦ πάτερ, εἴθε γένοιτο θεοῖς φίλα, τοῖς μὲν ἀλιτροῖς
 ἔβριον ἀδεῖν· καὶ σφιν τοῦτο γένοιτο φίλον
 θυμῷ, σχέτλια ἔργα μετὰ φρεσὶν ὅστις ἀπηγῆς
 ἐργάζοιτο, θεῶν μηδὲν ὀπιζόμενος,
 αὐτὸν ἔπειτα πάλιν τίσαι κακὰ, μηδέ τ' ὀπίσσω
 πατρὸς ἀτασθαλίαι παισὶ γένοιτο κακόν.
 παῖδες δ', οἳ τ' ἀδίκου πατρὸς τὰ δίκαια νοεῦντες
 ποιῶσι, Κρονίδη, σὸν χόλον ἄζόμενοι,
 ἐξ ἀρχῆς τὰ δίκαια, μετ' ἀστοῖσιν φιλέοντες,
 μὴ τιν' ὑπερβασίην ἀντιτίκειν πατέρων.
 ταῦτ' εἴη μακάρεσσι θεοῖς φίλα. νῦν δ' ὁ μὲν ἔρδων
 ἐκφεύγει, τὸ κακὸν δ' ἄλλος ἔπειτα φέρει.

Καὶ τοῦτ', ἀθανάτων βασιλεῦ, πῶς ἐστὶ δίκαιον,
 ἔργων ὅς τις ἀνήρ ἐκτὸς ἐὼν ἀδίκων,
 μὴ τιν' ὑπερβασίην κατέχων, μηδ' ὄρκον ἀλιτρον,
 ἀλλὰ δίκαιος ἐὼν, μὴ τὰ δίκαια πάθῃ;
 τίς δὴ κεν βροτὸς ἄλλος, ὀρῶν πρὸς τοῦτον, ἔπειτα
 ἄζοιτ' ἀθανάτους; καὶ τίνα θυμὸν ἔχων,
 ὅππότε ἀνήρ ἄδικος καὶ ἀτάσθαλος, οὐ τέ τι ἀνδρῶν
 οὐ τέ τι ἀθανάτων μῆνιν ἀλευόμενος,

ὑβρίζῃ πλούτῳ κεκορημένος, οἱ δὲ δίκαιοι
τρύχωνται, χαλεπῇ τειρόμενοι πενήῃ;

Ταῦτα μαθὼν, φίλ' ἑταῖρε, δικαίως χρήματα ποιοῦ,
σώφρονα θυμὸν ἔχων ἐκτὸς ἄτασθαλίας,
αἰεὶ τῶνδ' ἐπέων μεμνημένος· ἐς δὲ τελευτῆν
αἰνήσεις, μύθῳ σώφροσι πειθόμενος.

Ζεὺς μὲν τῆσδε πόλης ὑπειρέχοι, αἰθέρι ναίων,
αἰεὶ δεξιτερὴν χειρ' ἐπ' ἀπημοσύνην,
ἄλλοι τ' ἀθάνατοι μάκαρες θεοί· αὐτὰρ Ἀπόλλων
ἄρθρώσαι γλῶσσαν καὶ νόον ἡμέτερον.

Φόρμιγγ' αὖ φθέγγοισθ' ἱερὸν μέλος, ἦ δὲ καὶ αὐλῶ,
ἡμεῖς δὲ σπονδὰς θεοῖσιν ἄρρυσάμενοι
πίνωμεν, χαρίεντα μετ' ἀλλήλοισι λέγοντες,
μηδὲν τὸν Μήδων δειδιότες πόλεμον.
ᾧδ' εἶναι. καὶ ἄμεινον εὐφρονα θυμὸν ἔχοντας
νόσφι μεριμνῶν εὐφροσύνῳσ διαύγειν
τερπομένους, τηλοῦ δὲ κακὰς ἀπὸ κῆρας ἀμῦναι,
γῆρας τ' οὐλόμενον, καὶ θανάτῳ τέλος.

Χρῆ Μουσῶν θεράποντα καὶ ἄγγελον, εἴ τι περισσὸν
εἰδείῃ σοφίης, μὴ φθονερὸν τελέθειν,
ἀλλὰ τὰ μὲν μῶσθαι, τὰ δὲ δεικνύναι, ἄλλα δὲ ποιεῖν.
τί σφιν χρήσεται, μοῦνος ἐπιστάμενος;

Φοῖβε ἄναξ, αὐτὸς μὲν ἐπύργωσας πόλιν ἄκρην,
Ἄλκαθ' ὦ Πέλοπος παιδὶ χαριζόμενος·

αὐτὸς δὲ στρατὸν ὑβριστὴν Μήδων ἀπέρκε
 τῆσδε πόλεως, ἵνα σοι λαοὶ ἐν εὐφροσύνῃ
 ἦρος ἐπερχομένου, κλειτὰς πέμπωσ' ἐκατόμβας,
 τερπόμενοι κιθάρῃ καὶ ἔρατῇ θαλίῃ,
 παιάνων τε χοροῖς, ἰαχαῖσί τε σὸν περὶ βωμόν.
 ἦ γὰρ ἔγωγε δέδοικ', ἀφραδίην ἐσοροῖν
 καὶ στάσιν Ἑλλήνων λαοφθόρον· ἀλλὰ σὺ, Φοῖβε,
 ἴλαος ἡμετέροισιν τήνδε φύλασσε πόλιν.

ἦλθον μὲν γὰρ ἔγωγε καὶ ἐς Σικελίην ποτε γαῖαν,
 ἦλθον δ' Εὐβοίης ἀμπελόεν πεδίον,
 Σπάρτην τ', Εὐρώτα δονακοτρόφου ἀγλαὸν ἄστν·
 καὶ μ' ἐφίλευν προφρόνως πάντες ἐπερχόμενον.
 ἀλλ' οὐ τίς μοι τέρψις ἐπὶ φρένας ἦλθεν ἐκείνων·
 οὕτως οὐδὲν ἄρ' ἦν φίλτερον ἄλλο πάτρις.

Μὴ ποτέ μοι μελέδημα νεώτερον ἄλλο φανείη
 ἀντ' ἔρατῆς σοφίης, ἀλλὰ τόδ' αἰὲν ἔχων
 τερποίμην φόρμιγγι καὶ ὄρχηθμῶ καὶ ἀοιδῇ,
 καὶ μετὰ τῶν ἀγαθῶν ἐσθλὸν ἔχοιμι νόον.

Μὴ τέ τινα ξείνων δηλεύμενος ἔργμασι λυγροῖς,
 μὴ τέ τιν' ἐνδήμων, ἀλλὰ δίκαιος εἶν
 τὴν σ' αὐτοῦ φρένα τέρπε· δυσηλεγέων δὲ πολιτῶν
 ἄλλος τίς σε κακῶς, ἄλλος ἄμεινον ἐρεῖ.

Τοὺς ἀγαθοὺς ἄλλος μάλα μέμφεται, ἄλλος ἐπαινεῖ·
 τῶν δὲ κακῶν μνήμη γίγνεται οὐδεμία.

Ἄνθρωπον δ' ἄψεκτος ἐπὶ χθονὶ γίγνεται οὐδείς·
ἀλλ' ὡς λῳίον, οὐ μὴ πλεόνεσσι μέλει.

Οὐδείς ἀνθρώπων οὐτ' ἔσσεται οὔτε πέφυκεν,
ὥς τις πᾶσιν ἁδῶν δύσεται εἰς Αἴδεω.
οὐδὲ γὰρ ὅς θνητοῖσι καὶ ἀθανάτοισιν ἀνάσσει,
Ζεὺς Κρονίδης, θνητοῖς πᾶσιν ἁδεῖν δύναται.

Τόρον καὶ στάθμης καὶ γνώμονος ἄνδρα θεωρῶν
εὐθύτερον χροῆ μιν, Κύρνε, φυλασσέμεναι,
ὣ τινὶ κεν Πυθῶνι θεοῦ χρήσασ' ἰέρεια
ὁμφὴν σημήνη πίονος ἐξ ἁδύτου.
οὐ τέ τι γὰρ προσθεῖς οὐδέν κ' ἔτι φάρμακον εὐροῖς,
οὐτ' ἀφελὼν πρὸς θεῶν ἀμπλακίην προφύγοις.

Χρημ' ἔπαθον θανάτου μὲν ἀεικίος οὐ τι κάκιον,
τῶν δ' ἄλλων πάντων, Κύρν', ἀνηρότατον.
οἱ με φίλοι προὔδωκαν. ἐγὼ δ' ἐχθροῖσι πελασθεῖς,
εἰδήσω καὶ τῶν ὄν τιν' ἔχουσι νόον.

Βοῦς μοι ἐπὶ γλώσσης κρατερῶ ποδὶ λάξ ἐπιβαίνων,
ἴσχει κωτίλλειν καὶ περ ἐπιστάμενον.

Κύρν', ἔμπης δ' ὅ τι μοῖρα παθεῖν, οὐκ ἔσθ' ὑπαλύξαι
ὅ τι δὲ μοῖρα παθεῖν, οὐ τι δέδοικα παθεῖν.

Ὡς πολυάρητον κακὸν ἤκομεν, ἔνθα μάλιστα,
Κύρνε, συναμφοτέρους μοῖρα λάβοι θανάτου.

Οἱ δ' ἀπογηράσκοντας ἀτιμάζουσι τοκῆας,
τούτων τοι χάωρη, Κύρον', ὀλίγη τελέθει.

Μὴ τέ τιν' αὖξε τύραννον ἐπ' ἐλπίδι, κέρδεσιν εἰκων,
μήτε κτεῖνε, θεῶν ὄρκια συνθέμενος.

Πῶς ὑμῖν τέτληκεν ὑπ' αὐλητῆρος ἀεΐδειν
θυμός; γῆς δ' οὔρος φαίνεται ἐξ ἀγορῆς,
ἣ τε τρέφει καρποῖσιν ἐν εἰλαπίναις φορέοντας
ξανθῆσιν τε κόμαις πορφυρέους στεφάνους.
ἀλλ' ἄγε δή, Σκύθα, κείρε κόμην, ἀπόπαυε δὲ κῶμον,
πένθει δ' εὐώδη χάωρον ἀπολλύμενον.

Πίστει χρήματ' ὄλεσσα, ἀπιστίῃ δ' ἐσάωσα,
γνώμη δ' ἀργαλέη γίγνεται ἀμφοτέρων.

Πάντα τὰδ' ἐν κοράκεσσι καὶ ἐν φθόρῳ. οὐδέ τις
ἡμῖν
αἴτιος ἀθανάτων, Κύρνε, θεῶν μακάρων,
ἀλλ' ἀνδρῶν τε βίη καὶ κέρδεα δειλὰ καὶ ὕβρις
πολλῶν ἐξ ἀγαθῶν ἐς κακότητ' ἔβαλον.

Δισσαί τοι πόσιος κῆρες δειλοῖσι βροτοῖσιν,
δίψα τε λυσιμελῆς καὶ μέθυσις χαλεπή.
τούτων δ' ἂν τὸ μέσον στρωφήσομαι, οὐδέ με πείσεις
οὔτέ τι μὴ πίνειν οὔτε λίην μεθύειν.

Οἶνος ἐμοὶ τὰ μὲν ἄλλα χαρίζεται, ἐν δ' ἀχάριστος,
εὖτ' ἂν θωρήξας μ' ἄνδρα πρὸς ἐχθρὸν ἄγη.

Ἄλλ' ὁπόταν καθύπερθεν ἑὼν ὑπένερθε γένηται,
τουτάκις οἴκαδ' ἔμην, παυσάμενοι πόσιος.

Εὖ μὲν κείμενον ἄνδρα κακῶς θέμεν εὐμαρές ἐστιν,
εὖ δὲ θέμεν τὸ κακῶς κείμενον ἄργαλέον.

Λαῖξ ἐπίβα δῆμῳ κενεόφρονι, τύπτε δὲ κέντρῳ
ὄξει, καὶ ζεύγλην δύσλοφον ἀμφιτίθει.
οὐ γὰρ ἔθ' εὐρήσεις δῆμον φιλοδέσποτον ὧδε
ἄνθρώπων ὁπόσους ἡέλιος καθορᾷ.

Ζεὺς ἄνδρ' ἐξολέσειεν Ὀλύμπιος, ὅς τὸν ἑταῖρον
μαλθακὰ κωτίλλων ἐξαπατᾶν ἐθέλει.

Ἥιδεα μὲν καὶ πρόσθεν, ἀτὰρ πολὺ λῴϊον ἤδη,
οὐνεκα τοῖς δειλοῖς οὐδεμί' ἔστι χάρις.

Πολλάκις ἢ πόλις ἦδε δι' ἠγεμόνων κακότητα
ὥσπερ κεκλιμένη ναῦς παρὰ γῆν ἔδραμεν.

Τῶν δὲ φίλων εἰ μὲν τις ὀρᾷ μέ τι δεινὸν ἔχοντα,
αὐχέν' ἀποστρέψας οὐδ' ἐσορᾶν ἐθέλει.
ἦν δὲ τί μοι ποθεν ἐσθλόν, ἃ παυράκι γίγνεται ἄνδρῶν,
πολλοὺς ἄσπασμοὺς καὶ φιλότητας ἔχω.

Οἱ με φίλοι προδιδούσι, καὶ οὐκ ἐθέλουσίν τι δοῦναι
ἄνδρῶν φαινομένων· ἄλλ' ἐγὼ αὐτομάτη
ἐσπερίῃ τ' ἔξειμι καὶ ὀρθοῖν αὐθις ἔξειμι,
ἦμος ἀλεκτρούων φθόγγος ἐγειρομένων.

Πολλοῖς ἀχρήστοισι θεὸς διδοῖ ἀνδράσιν ὄλβον
 ἐσθλόν, ὃς οὔτ' αὐτῶ βέλτερός οὐδὲν ἔων,
 οὔτε φίλοις. ἀρετῆς δὲ μέγα κλέος οὐ ποτ' ὑλεῖται·
 αἰχμητῆς γὰρ ἀνήρ γῆν τε καὶ ἄστνυ σαοῖ.

Ἐν μοι ἔπειτα πέσοι μέγας οὐρανὸς εὐρύς ὑπερθεῖν,
 χάλκεος, ἀνθρώπων δεῖμα χαμαιγενέων,
 εἰ μὴ ἐγὼ τοῖσιν μὲν ἐπαρκέσω, οἱ με φιλεῦσιν,
 τοῖς δ' ἐχθροῖς ἀνίη καὶ μέγα πῆμ' ἔσομαι.

Οἶνε, τὰ μὲν σ' αἰνῶ, τὰ δὲ μέμφομαι· οὐδέ σε πάμπαν
 οὔ τέ ποτ' ἐχθαίρειν οὔ τε φιλεῖν δύναμαι.
 ἐσθλὸν καὶ κακὸν ἔσσι. τίς ἂν σέ γε μωμήσαιτο;
 τίς δ' ἂν ἐπαινῆσαι, μέτρον ἔχων σοφίης;

Ἡβώοις, φίλε θυμέ, τάχ' αὖ τινὲς ἄλλοι ἔσονται
 ἄνδρες, ἐγὼ δὲ θανῶν γαῖα μέλαιν' ἔσομαι.

Πῖν' οἶνον, τὸν ἐμοὶ κορυφῆς ἀπο Τηϋγέτοιο
 ἄμπελοι ἤνεγκαν, τὰς ἐφύτευσ' ὁ γέρον
 οὔρεος ἐν βήσσησι, θεοῖσι φίλος θεότιμος,
 ἐκ πλαταγιστοῦντος ψυχρὸν ὕδωρ ἐπάγων.
 τοῦ πίνων ἀπὸ μὲν χαλεπὰς σκεδάσεις μελεδῶνας,
 θωρηχθεὶς δ' ἔσεαι πολλὸν ἐλαφρότερος.

Εἰρήνη καὶ πλοῦτος ἔχοι πόλιν, ὄφρα μετ' ἄλλων
 κωμάζοιμι. κακοῦ δ' οὐκ ἔραμαι πολέμου.

Μηδὲ λίην κήρυκος ἂν οὖς ἔχε μακρὰ βοῶντος·
 οὐ γὰρ πατρώας γῆς πέρι μαρναμέθα.

Ἄλλ' αἰσχρὸν παρεόντα καὶ ὠκνπόδων ἐπιβάντα
ἵππων, μὴ πόλεμον δακρυόεντ' ἐσιδεῖν.

Οἱ μοι ἀναλκείης! ἀπὸ μὲν Κήρινθος ὄλωλεν,
Ἀηλάντου δ' ἀγαθὸν κείρεται οἰνόπεδον,
οἱ δ' ἀγαθοὶ φεύγουσι, πόλιν δὲ κακοὶ διέπουσιν·
ὡς δὴ κυψελίζον Ζεὺς ὀλέσειε γένος.

Γνώμης δ' οὐδὲν ἄμεινον ἀνὴρ ἔχει αὐτὸς ἐν αὐτῷ,
οὐδ' ἀγνωμοσύνης, Κύρον', ἀνιηρότερον.

Μὴ πάντ' ἀνδράσι, Κύρονε, καταθνητοῖς χαλεπαίνειν,
γιγνώσκων ὡς νοῦν οἶον ἕκαστος ἔχει
αὐτὸς ἐνὶ στήθεσσι, καὶ ἔργατα τῷ τε δικαίῳ
τῷ τ' ἀδίκῳ, μέγα κεν πῆμα βροτοῖσιν ἐπῆν.

Ἔστιν ὁ μὲν χείρων, ὁ δ' ἀμείνων ἔργον ἕκαστον·
οὐδεὶς δ' ἀνθρώπων αὐτὸς ἅπαντα σοφός.

Ὅς τις ἀνάλωσιν τηρεῖ κατὰ χρήματα θηρῶν,
κνδίστην ἀρετὴν τοῖς συνιεῖσιν ἔχει.
εἰ μὲν γὰρ κατιδεῖν βιότου τέλος ἦν, ὅπόσον τις
ἤμελλ' ἐκτελέσας εἰς Λίδαο περᾶν,
εἰκὸς ἂν ἦν, ὅς μὲν πλείω χρόνον αἴσαν ἔμιμνεν,
φείδεσθαι μᾶλλον τοῦτον ὃν εἶχε βίον·
νῦν δ' οὐκ ἔστιν. ὃ δὴ καὶ ἐμοὶ μέγα πένθος ὄρωρεν,
καὶ δάκνομαι ψυχὴν, καὶ δίχα θυμὸν ἔχω,
ἐν τριόδῳ δ' ἔστηκα. δὴ εἰσὶν πρόσθεν ὁδοὶ μοι·
φροντίζω τούτων ἦν τιν' ἴω προτέρην·

ἢ μηδὲν δαπανῶν τρύχω βίον ἐν κακότητι,
 ἢ ζῶω τερπνῶς, ἔργα τελῶν ὀλίγα.
 εἶδον μὲν γὰρ ἔγωγ' ὅς ἐφείδετο, κοῦ ποτε γαστροῖ
 σῆτον ἐλευθέριον πλούσιος ὦν ἐδίδου·
 ἀλλὰ πρὶν ἐκτελέσαι κατέβη δόμον Ἄιδος εἶσω,
 χρήματα δ' ἀνθρώπων οὐπιτυχῶν ἔλαβεν,
 ὥστ' ἐς ἄκαιρα πονεῖν, καὶ μὴ δόμεν ὧ κ' ἐθέλοι τις.
 εἶδον δ' ἄλλον ὅς ἦν γαστροὶ χαριζόμενος·
 χρήματα μὲν διέτριψεν, ἔφη δ', ὑπάγω φρένα τέρψας·
 πτωχεύει δὲ φίλους πάντας, ὅπου τιν' ἴδῃ.

Οὕτω, Δημόκλεις, κατὰ χρῆματ' ἄριστον ἀπάντων
 τὴν δαπάνην θέσθαι, καὶ μελέτην ἐχέμεν.
 οὔτε γὰρ ἂν προκαμῶν ἄλλω κάματον μεταδοίης,
 οὔτ' ἂν πτωχεύων δουλοσύνην τελείois.
 οὐδ' εἰ γῆρας ἴκοιο, τὰ χρήματα πάντ' ἀποδραίῃ·
 ἐν δὲ τοιῶδε γένοι χρῆματ' ἄριστον ἔχειν.
 ἦν μὲν γὰρ πλουτῆς, πολλοὶ φίλοι· ἦν δὲ πένηαι,
 παῦροι· οὐκέθ' ὁμῶς αὐτὸς ἀνὴρ ἀγαθός.

Φείδουσθαι μὲν ἄμεινον, ἐπεὶ οὐδὲ θανόντ' ἀποκλαίει
 οὐδεῖς, ἦν μὴ ὄρῃ χρήματα λειπόμενα.

Παύροις ἀνθρώπων ἀρετὴ καὶ κάλλος ὀπηδεῖ·
 ὄλβιος ὅς τούτων ἀμφοτέρων ἔλαχεν.
 πάντες μιν τιμῶσιν· ὁμῶς νέοι οἳ τε κατ' αὐτὸν
 χάρις εἴκουσιν, τοί τε παλαιότεροι.
 γηράσκων ἀστοῖσι μεταπρέπει, οὐδέ τις αὐτὸν
 βλάπτειν οὔτ' αἰδοῦς οὔτε δίκης ἐθέλει.

Οὐ δύναμαι φωνῇ λιγύρ' ἀδέμεν, ὥσπερ ἀηδῶν·
 καὶ γὰρ τὴν προτέραν νύκτ' ἐπὶ κῶμον ἔβην.
 οὐδὲ τὸν ἀύλητὴν προφασίζομαι· ἀλλὰ μ' ἑταῖρος
 ἐκλείπει, σοφίης οὐκ ἐπιδευόμενος.
 ἐγγύθεν ἀύλητῆρος ἀείσομαι ὧδε καταστάς
 δεξιὸς, ἀθανάτοις θεοῖσιν ἐπευχόμενος.

Εἶμι παρὰ στάθμην ὀρθὴν ὁδὸν, οὐδετέρωσε
 κλινόμενος· χρὴ γὰρ μ' ἄρτια πάντα νοεῖν.

Πατρίδα κοσμήσω, λιπαρὴν πόλιν, οὐτ' ἐπὶ δήμῳ
 τρέψας, οὐτ' ἀδίκους ἀνδράσι πειθόμενος.

Πνεβρὸν ὑπέξ ἐλάφοιο λέων ὡς ἀλκὴ πεποιθὼς,
 ποσσὶ καταμάρψας, αἵματος οὐκ ἔπιον·
 τειχέων δ' ὑψηλῶν ἐπιβὰς, πόλιν οὐκ ἀλάπαξα·
 ζευξάμενος δ' ἵππους, ἄρματος οὐκ ἐπέβην·
 πρῆξας δ' οὐκ ἔπρηξα, καὶ οὐκ ἐτέλεσσα τελέσσας·
 δρῆσας δ' οὐκ ἔδρησ', ἦνυσα δ' οὐκ ἀνύσας.

Δειλοὺς εὖ ἔρδοντι δύο κακά. τῶν τε γὰρ αὐτοῦ
 χηρεύσει πολλῶν, καὶ χάρις οὐδεμία.

Εἴ τι παθὼν ἀπ' ἐμεῦ ἀγαθὸν μέγα μὴ χάριν οἶδας,
 χρῆζων ἡμετέροισιν αὐτίς ἴκοιο δύμους.

Ἔστε μὲν αὐτὸς ἔπινον ἀπὸ κρήνης μελανύδρου,
 ἦδὺ τί μοι ἐδόκει καὶ καλὸν εἶμεν ὕδωρ·

νῦν δ' ἤδη τεθόλωται, ὕδωρ δ' ἀναμίσγεται ὕδει.
ἄλλης δὴ κρήνης πίομαι ἢ ποταμοῦ.

Μὴ ποτ' ἐπαινῆσῃς, πρὶν ἂν εἰδῆς ἄνδρα σαφηνῶς,
ὄργην καὶ θυμὸν καὶ τρόπον ὅς τις ἂν ᾔη.
πολλοὶ τοι κίβδηλον ἐπίκλοπον ἦθος ἔχοντες,
κρύπτουσ', ἐνθήμενοι θυμὸν ἐφημέριον.
τούτων δ' ἐκφαίνει πάντως χρόνος ἦθος ἐκάστου.
καὶ γὰρ ἐγὼ γνώμης πολλὸν ἄρ' ἐκτὸς ἔβην;
ἔφθην αἰνήσας, πρὶν σου κατὰ πάντα δαῆναι
ἦθεα· νῦν δ' ἤδη νηῦς ἄθ' ἐκάς διεχῶ.

Τίς δ' ἀρετὴ πίνοντ' ἐπιόινιον ἄθλον ἐλέσθαι;
πολλάκι τοι νικᾷ καὶ κακὸς ἄνδρ' ἀγαθόν.

Οὐδεὶς ἀνθρώπων, ὃν πρῶτ' ἐπὶ γαῖα καλύψῃ
εἰς τ' Ἐρεβος καταβῆ, δώματα Περσεφόνης,
τέρπεται οὔτε λύρης οὔτ' αὐλητῆρος ἀκούων,
οὔτε Διωνύσου δῶρ' ἐσαειράμενος.
ταῦτ' ἐσορῶν κραδίη εὖ πείσομαι, ὄφρα τ' ἐλαφρὰ
γούνατα καὶ κεφαλὴν ἀτρεμέως προφέρω.

Μὴ μοι ἀνῆρ εἴη γλώσση φίλος, ἀλλὰ καὶ ἔργον·
χερσὶν τε σπεύδοι χρήμασί τ', ἀμφοτέρω·
μηδὲ παρὰ κρητῆρσι λόγοισιν ἐμὴν φρένα θέλγοι,
ἀλλ' ἔρδων φαίνοιτ', εἴ τι δύναιτ' ἀγαθόν.

Ἡμεῖς δ' ἐν θαλίησι φίλον καταθώμεθα θυμὸν,
ὄφρ' ἔτι τερπωλῆς ἔργ' ἐρατεινὰ φέρῃ.

αἶψα γὰρ ὥστε νόημα παρέρχεται ἀγλαὸς ἦβη·
οὐδ' ἵππων ὁρμὴ γίγνεται ὠκυτέρῃ,
αἶ τε ἄνακτα φέρουσι δορυσσόν ἐς πόνον ἀνδρῶν
λάβρωσ, πυροφόρῳ τερόμεναι πεδίῳ.

Πῖν', ὁπότεν πίνωσιν. ὅταν δέ τι θυμὸν ἀσηθῆς,
μηδεὶς ἀνθρώπων γινῶ σε βαρυνόμενον.

Ἄλλοτέ τοι πάσχων ἀνιήσεται, ἄλλοτε δ' ἔρδων
χαιρήσεις. δύναται ἄλλοτε ἄλλος ἀνήρ.

Εἰ θείης, Ἀκάδημε, ἐφίμερον ὕμνον ἀεΐδειν,
ἄθλον δ' ἐν μέσσω παῖς καλὸν ἀνθος ἔχων
σοὶ τ' εἶη καὶ ἐμοὶ, σοφίης πέρι δηρισάντοιν·
γνοίης χόσσον ὄνων κρέσσονες ἡμίονοι.

Ἥμος δ' ἠέλιος μὲν ἐν αἰθέρι μώνυχας ἵππους
ἄρτι παραγγέλλει μέσσατον ἦμαρ ἔχων,
δείπνου δὴ λήγοιμεν, ὅπου τινὰ θυμὸς ἀνώγοι,
παντοίων ἀγαθῶν γαστροὶ χαριζόμενοι.
χέρονιβα δ' αἶψα θύραζε φέροι, στεφανώματα δ' εἴσω
εὐειδῆς ῥαδινηῆς χερσὶ Λάκαινα κόρη.

Ἥ δ' ἀρετῆ, τόδ' ἄεθλον ἐν ἀνθρώποισιν ἄριστον,
κάλλιστόν τε φέρειν γίγνεται ἀνδρὶ σοφῷ.
Ξυνὸν δ' ἔσθλὸν τοῦτο πόλῃ τε παντί τε δήμῳ,
ὅς τις ἀνήρ διαβὰς ἐν προμάχοισι μένη.
Ξυνὸν δ' ἀνθρώποις ὑποθήσομαι, ὄφρα τις ἦβης
ἀγλαὸν ἀνθος ἔχων καὶ φρεσὶν ἔσθλὰ νοῆ,

τῶν αὐτοῦ κτεάνων εὖ πασχέμεν. οὐ γὰρ ἀνηβᾶν
 δις πέλεται πρὸς θεῶν, οὐδὲ λύσις θανάτου
 θνητοῖς ἀνθρώποισι. κακὸν δ' ἐπὶ γῆρας ἐπέγει
 οὐλόμενον, κεφαλῆς δ' ἀπτεται ἀκροτάτης.

Ἄ μάκαρ εὐδαίμων τε καὶ ὄλβιος, ὅς τις ἀπειρος
 ἀθλων εἰς Αἴδεω δῶμα μέλαν καταβῆ,
 πρὶν γ' ἐχθροὺς πιτῆσαι καὶ ὑπερβῆναί περ ἀνάγκη,
 ἐξετάσαι τε φίλους, ὃν τιν' ἔχουσι νόον.

Αὐτίκα μοι κατὰ μὲν χροίην ῥέει ἀσπετος ἰδρώς,
 πτοιοῦμαι δ' ἐσορῶν ἄνθος δηλικίης
 τερπνὸν ὁμῶς καὶ καλὸν, ἐπεὶ πλεον ὠφελεν εἶναι.
 ἀλλ' ὀλιγοχρόνιον γίγνεται, ὥσπερ ὄναρ,
 ἦβη τιμήσασα· τὸ δ' οὐλόμενον καὶ ἄμορφον
 αὐτίχ' ὑπὲρ κεφαλῆς γῆρας ὑπερκρέμαται.

Οὐ ποτε τοῖς ἐχθροῖσιν ὑπὸ ζυγὸν ἀνχένα θήσω
 δύσλοφον, οὐδ' εἴ μοι Γρυῶλος ἔπεστι κάρη.

Δειλοί τοι κακότητι ματαιότεροι νόον εἰσίν,
 τῶν δ' ἀγαθῶν αἰεὶ προήξεις ἰθύτεραι.

Ῥηίδιη τοι προήξεις ἐν ἀνθρώποις κακότητος·
 τοῦ δ' ἀγαθοῦ χαλεπή, Κύρνε, πέλει παλάμη.

Τόλμα, θυμὲ, κακοῖσιν, ὅμως ἄτλητα πεπονθώς·
 δειλῶν τοι κραδίη γίγνεται ὄξυτέρη.

μηδὲ σύ γ' ἀπρήκτοισιν ἐπ' ἔργμασιν ἄλγος ἀέξων
 ἔχθει, μηδ' ἄχθου, μηδὲ φίλους ἀνία,
 μηδ' ἐχθρούς εὐφραινε. θεῶν δ' εἵμαρμένα δῶρα
 οὐκ ἂν ῥηϊδίως θνητὸς ἀνὴρ προφύγοι,
 οὔτ' ἂν πορφυρέης καταδύς ἐς πυθμένα λίμνης,
 οὔθ' ὅταν αὐτὸν ἔχη Τάρταρος ἠερδοίς.

Ἄνδρα τοί ἐστ' ἀγαθὸν χαλεπώτατον ἐξαπατῆσαι,
 ὡς ἐν ἐμῇ γνώμῃ, Κύρνε, πάλαι κέκριται.

Ἄφρονες ἀνθρώποι καὶ νήπιοι, οἳ τινες οἶνον
 μὴ πίνουσ' ἄστρου καὶ κυνὸς ἄρχομένου.

Δεῦρο σὺν ἀυλητῆρι παρὰ κλαίοντι γελῶντες
 πίνωμεν, κείνου κήδεσι τερπόμενοι.

Εὐδωμεν. φυλακὴ δὲ πόλεως φυλάκεσσι μελήσει
 ἄστυφέλης ἐρατῆς πατρίδος ἡμετέρης.

Ναὶ μὰ Δι', εἴ τις τῶνδε καὶ ἐγκεκαλυμμένος εὐδαι,
 ἡμέτερον κῶμον δέξεται ἀρπαλέως.

Νῦν μὲν πίνοντες τερπόμεθα, καλὰ λέγοντες·
 ἄσσα δ' ἔπειτ' ἔσται, ταῦτα θεοῖσι μέλει.

Σοὶ δέ τοι, οἷά τε παιδὶ πατῆρ, ὑποθήσομαι αὐτὸς
 ἐσθλά· σὺ δ' ἐν θυμῷ καὶ φρεσὶ ταῦτα βάλευ.

Μὴ ποτ' ἐπειγόμενος πρήξης κακὸν, ἀλλὰ βαθεῖη
 σῆ φρενὶ βούλευσαι σῶ ἀγαθῷ τε νόω.

τῶν γὰρ μαινομένων πέτεται θυμός τε νόος τε,
 βουλή δ' εἰς ἀγαθὸν καὶ νόον ἐσθλὸν ἄγει.

Ἄλλὰ λόγον μὲν τοῦτον ἐάσομεν, αὐτὰρ ἔμοι σὺ
 αὔλει, καὶ Μουσῶν μνησόμεθ' ἀμφοτέροισι.
 αὐταὶ γὰρ τὰδ' ἔδωκαν ἔχειν κεχαρισμένα δῶρα
 σοὶ καὶ ἔμοι καὶ μὴν ἀμφιπερικτίουσιν.

Τιμαγόρα, πολλῶν ὄργην ἀπάτερθεν ὀρῶντι
 γιγνώσκειν χαλεπὸν, καὶ περ εἰσὶ σοφῶ.
 οἳ μὲν γὰρ κακότητα κατακρούσαντες ἔχουσιν
 πλοῦτω, τοὶ δ' ἀρετὴν οὐλομένην πενήη.

Ἐν δ' ἤβη πάρα μὲν ξὺν δμήλικι πάννυχον εὔδειν,
 ἡμερῶν ἔργων ἐξ ἔρον ἰέμενον·
 ἔστι δὲ κωμάζοντα μετ' ἀύλητῆρος ἀείδειν.
 τούτων οὐδέν τοι ἄλλ' ἐπι τερπνότερον
 ἀνδράσιν ἢ δὲ γυναιξί· τί μοι πλοῦτός τε καὶ αἰδώς;
 τερπωλὴ νικᾷ πάντα σὺν εὐφροσύνῃ.

Ἄφρονες ἄνθρωποι καὶ νήπιοι, οἳ τε θανόντας
 κλαίουσ', οὐδ' ἤβης ἄνθος ἀπολλύμενον.

Κύρνε, φίλους πρὸς πάντας ἐπίστρεφε ποικίλον ἦθος
 συμμίσγων ὄργην οἷος ἕκαστος ἔφν.
 νῦν μὲν τὰδ' ἐφέπου, τότε δ' ἄλλοῖος πέλευ ὄργην·
 κρεῖσσόν τοι σοφίη καὶ μεγάλης ἀρετῆς.

Πρήγματος ἀπρήκτου χαλεπώτατόν ἐστι τελευτὴν
 γνῶναι, ὅπως μέλλει τοῦτο θεὸς τελέσαι.

ὄρφνη γὰρ τέταται· πρὸ δὲ τοῦ μέλλοντος ἔσεσθαι
οὐ ξυνετὰ θνητοῖς πείρατ' ἀμηχανίης.

Οὐδένα τῶν ἐχθρῶν μωμήσομαι ἐσθλὸν ἔοντα,
οὐδὲ μὲν αἰνήσω δειλὸν ἔοντα φίλον.

Κύρνε, κῦει πόλις ἦδε, δέδοικα δὲ μὴ τέκη ἄνδρα
ὑβριστήν, χαλεπῆς ἡγεμόνα στάσιος.

Οὔτω χρὴ τόν γ' ἐσθλὸν ἐπιστρέψαντα νόημα
ἔμπεδον αἰὲν ἔχειν ἐς τέλος ἄνδρὸ φίλῳ.

Δήμων ἀξιοῖ δὲ πολλὰ φέρειν βαρῦ. οὐ γὰρ ἐπίστη
τοῦθ' ἔρδειν, ὅ τί σοι μὴ καταθύμιον ἦ.

Κάστορ καὶ Πολύδευκες, οἳ ἐν Λακεδαίμονι δῖη
ναίετ' ἐπ' Εὐρώτῃ καλλιρῶν ποταμῶ,
εἴ ποτε βουλευσάμην φίλῳ κακόν, αὐτὸς ἔχοιμι·
εἰ δὲ τι κείνος ἔμοι, δις τόσον αὐτὸς ἔχοι.

Ἀργαλέως μοι θυμὸς ἔχει περὶ σῆς φιλότητος·
οὔτε γὰρ ἐχθαίρειν οὔτε φιλεῖν δύναμαι,
γιγνώσκων χαλεπὸν μὲν, ὅταν φίλος ἄνδρὸ γένηται,
ἐχθαίρειν, χαλεπὸν δ' οὐκ ἐθέλοντα φιλεῖν.
σκέπτεο δὴ νῦν ἄλλον· ἐμοί γε μὲν οὐ τις ἀνάγκη
τοῦθ' ἔρδειν. τῶν μοι πρόσθε χάριν τίθεσο.

Ἦδη καὶ πτερὺγεσσιν ἐπαίρομαι, ὥστε πετεινὸν
ἐκ λίμνης μεγάλης, ἄνδρα κακὸν προφυγῶν,

βρόχον ἀπορρήξας. σὺ δ' ἐμῆς φιλότητος ἁμαρτῶν,
ὑστερον ἡμετέραν γνώση ἐπιφροσύνην.

Ὅς τίς σοι βούλευσεν ἐμεῦ πέρι, καὶ σ' ἐκέλευσεν
οἴχεσθαι προλιπόνθ' ἡμετέραν φιλίην.

Ἐβρις καὶ Μάγνητας ἀπώλεσε καὶ Κολοφῶνα
καὶ Σμύρνην. πάντως, Κύρνε, καὶ ὑμῶν ἀπολεῖ.

Εἰς βάσανον δ' ἐλθὼν, παρατριβόμενός τε μολίβδῳ,
χρυσὸς ἀπεφθός ἐὼν, καλὸς ἅπασιν ἔσῃ.

ὦ μοι ἐγὼ δειλός! καὶ δὴ κατάχαρμα μὲν ἐχθροῖς,
τοῖς δὲ φίλοισι πόνος, δεινὰ παθῶν, γενόμην.

Κύρνη, οἱ πρόσθ' ἀγαθοὶ νῦν αὖ κακοὶ, οἱ δὲ κα-
κοὶ πρὶν
νῦν ἀγαθοί. τίς κεν ταῦτ' ἀνέχοιτ' ἐσορῶν,
τοὺς ἀγαθοὺς μὲν ἀτιμοτέρους, κακίους δὲ λαχόντας
τιμῆς; μνηστεύει δ' ἐκ κακοῦ ἐσθλὸς ἀνήρ.
ἀλλήλους δ' ἀπατῶντες ἐπ' ἀλλήλοισι γελῶσιν,
οὐτ' ἀγαθῶν μνήμην εἰδότες οὔτε κακῶν.

Χρήματ' ἔχων πενίην μ' ὠνείδισας. ἀλλὰ τὰ μὲν μοι
ἔστι, τὰ δ' ἐργάσομαι θεοῖσιν ἐπευξάμενος.

Πλοῦτε, θεῶν κάλλιστε καὶ ἱμεροέστατε πάντων,
σὺν σοὶ καὶ κακὸς ὢν γίγνεται ἐσθλὸς ἀνήρ.

Ἴβης μέτρον ἔχοιμι, φιλοῖ δέ με Φοῖβος Ἀπόλλων
 Αἰητοίδης καὶ Ζεὺς, ἄθανάτων βασιλεὺς,
 ὄφρα βίον ζῶοιμι κακῶν ἔκτοσθεν ἀπάντων,
 ἦβη καὶ πλοῦτος θυμὸν ἰαινόμενος.

Μὴ με κακῶν μίμνησκε. πέπονθά τοι οἷά τ' Ὀδυσσεὺς,
 ὅς τ' Ἀΐδεω μέγα δῶμ' ἤλυθεν ἐξαναδύς,
 ὅς δὴ καὶ μνηστῆρας ἀνείλετο νηλεῖ χαλκῷ
 Πηνελόπης ἔμφρων, κουριδίης ἀλόχου,
 ἦ μιν δὴθ' ὑπέμεινε, φίλῳ παρὰ παιδὶ μένουσα,
 ὄφρα τε γῆς ἐπέβη δειμαλέους τε μυχοῦς.

Ἐμπίομαι, πενίης θυμοφθόρου οὐ μελεδαίων,
 οὐδ' ἀνδρῶν ἐχθρῶν, οἳ με λέγουσι κακῶς.

Ἄλλ' ἦβην ἐρατὴν ὀλοφύρομαι, ἣ μ' ἐπιλείπει,
 κλαίω δ' ἀργαλέον γῆρας ἐπερχόμενον.

Κύρνε, παροῦσι φίλοισι κακοῦ καταπαύσομεν ἀρχὴν,
 ζητῶμεν δ' ἔλκει φάρμακα φυομένα.

Ἐλπίς ἐν ἀνθρώποισι μόνη θεὸς ἐσθλή ἔνεστιν,
 ἄλλοι δ' Οὐλύμπόνδ' ἐκπρολιπόντες ἔβαν.
 ὦχετο μὲν Πίστις, μεγάλη θεός· ὦχετο δ' ἀνδρῶν
 Σωφροσύνη· Χάριτες τ', ὧ φίλε, γῆν ἔλιπον.
 ὄρκοι δ' οὐκέτι πιστοὶ ἐν ἀνθρώποισι δίκαιοι,
 οὐδὲ θεοὺς οὐδεὶς ἄζεται ἀθανάτους.
 εὐσεβέων δ' ἀνδρῶν γένος ἔφθιτο, οὐδὲ θέμιστας
 οὐκέτι γιγνώσκουσ' οὐδὲ μὲν εὐσεβίας.

ἄλλ' ὄφρα τις ζῶει καὶ ὄρα φάος ἡελίοιο,
 εὐσεβέων περὶ θεοὺς, Ἐλπίδα προςμενέτω·
 εὐχέσθω δὲ θεοῖσι, καὶ ἄγλαὰ μηρία καίων,
 Ἐλπίδι τε πρώτη καὶ πνυμάτη θυέτω.
 φραζέσθω δ' ἀδίκων ἀνδρῶν σκολιὸν λόγον αἰεὶ,
 οἱ θεῶν ἀθανάτων μηδὲν ὀπιζόμενοι
 αἰὲν ἐπ' ἄλλοτρίοις κτεάνοις ἐπέχουσι νόημα,
 αἰσχροῖα κακοῖς ἔργοις σύμβολα θηκάμενοι.

Μὴ ποτε τὸν παρεόντα μεθεῖς φίλον, ἄλλον ἐρεῦνα,
 δειλῶν ἀνθρώπων ῥήμασι πειθόμενος.

Εἴη μοι πλουτεῦντι κακῶν ἀπάτερθε μεριμνέων
 ζῶειν ἀβλαβέως, μηδὲν ἔχοντι κακόν.

Οὐκ ἔραμαι πλουτεῖν οὐδ' εὐχομαι, ἀλλὰ μοι εἴη
 ζῆν ἀπὸ τῶν ὀλίγων, μηδὲν ἔχοντι κακόν.

Πλοῦτος καὶ σοφίη θνητοῖς ἀμαχώτατον αἰεὶ·
 εὔτε γὰρ ἂν πλούτου θυμὸν ὑπερκορέσαις,
 ὡς δ' ἀπῶς σοφίην ὁ σοφώτατος οὐκ ἀποφεύγει,
 ἀλλ' ἔραται, θυμὸν δ' οὐ δύναται τελέσαι.

Οὐδένα θησαυρὸν καταθήσειν παισὶν ἄμεινον·
 αἰτοῦσιν δ' ἀγαθοῖς ἀνδράσι, Κύρνε, δίδου.

Ὄφθαλμοὶ καὶ γλῶσσα καὶ οὐατα καὶ νόος ἀνδρῶν
 ἐν μέσσω στηθέων ἐν συνετοῖς φύεται.

Τοῖς ἀγαθοῖς σύμμισγε, κακοῖσι δὲ μὴ ποθ' ὀμάρτει,
εὖτ' ἂν ὁδοῦ τελέης τέρματ' ἐπ' ἐμπορίην.

Τῶν ἀγαθῶν ἀγαθὴ μὲν ἀπόκρισις, ἐσθλὰ δὲ ἔργα
τῶν δὲ κακῶν ἄνεμοι δειλὰ φέρουσιν ἔπη.

Ἐκ καχεταιριῆς κακὰ γίγνεται. εὖ δὲ καὶ αὐτὸς
γνώσῃ, ἐπεὶ μεγάλους ἦλιτες ἀθανάτους.

Γνώμην, Κύρνε, θεοὶ θνητοῖσι διδοῦσιν ἀρίστην·
ἀνθρώπου γνώμη πείρατα παντὸς ἔχει.

ᾧ μάκαρ, ὅς τις δὴ μιν ἔχει φρεσίν. ἢ πολὺ κρείσσων
ὑβριος οὐλομένης λευγαλέου τε κόρου
ἔστι. κακὸν δὲ βροτοῖσι κόρος, τῶν οὐ τι κάκιον·
πᾶσα γὰρ ἐκ τούτων, Κύρνε, πέλει κακότης.

Εἴθ' εἶης ἔργων αἰσχρῶν ἀπαθήσῃ καὶ ἀεργός,
Κύρνε! μεγίστην κεν πείραν ἔχοις ἀρετῆς.

Κύρνε, θεοὺς αἰδοῦ καὶ δείδιθι. τοῦτο γὰρ ἄνδρα
εἴργει μὴθ' ἔρδειν μῆτε λέγειν ἀσεβῆ.

Δημοφάγον δὲ τύραννον, ὅπως ἐθέλεις, κοτακλῖναι
οὐ νέμεσις πρὸς θεῶν γίγνεται οὐδεμία.

Νοῦς ἀγαθὸς καὶ γλῶσσα, τί τ' ἐν παύροισι πέφνκει
ἀνδράσιν, οἳ τούτων ἀμφοτέρων ταμίαι.

Οὐδένα, Κύρν', αὐγαὶ φαεσιμβρότου ἡελίοιο
ἀνδρ' ἐφορῶσ', ᾧ μὴ μῶμος ἐπικρέμαται.

Οὐ τις ἄποινα διδοὺς θάνατον φύγοι, οὐδὲ βαρῆϊαν
 δυστυχίην, εἰ μὴ μοῖρ' ἐπὶ τέρμα βάλῃ.
 οὐδ' ἂν δυσφροσύνας, ὅτε δὴ θεὸς ἄλγεα πέμπει,
 θνητὸς ἀνὴρ δώροισι βουλόμενος προφύγοι.

Οὐκ ἔραμαι κλισμῶ βασιληῖῳ ἐγκατακεῖσθαι
 τεθνεῶς, ἀλλὰ τί μοι ζῶντι γένοιτ' ἀγαθόν.
 ἀσπάλαθοί γε τάπησιν ὁμοῖον στρώμα θανόντι·
 τὸ ξύλον ἢ σκληρὸν γίγνεται ἢ μαλακόν.

Μὴ τι θεοὺς ἐπίορκον ἐπόμνυθι· οὐ γὰρ ἀνεκτὸν
 ἀθανάτους κρύψαι χρεῖος ὀφειλόμενον.

Ὅρσιθος φωνήν, Πολυπαίδη, ὄξυ βοώσης
 ἤκουσ', ἢ τε βροτοῖς ἄγγελος ἔλθ' ἀρότου
 ὠραίου· καὶ μοι κραδίην ἐπάταξε μέλαιναν,
 ὅτι μοι εὐανθεῖς ἄλλοι ἔχουσιν ἀγροὺς,
 οὐδέ μοι ἡμίονοι κύφων' ἔλκουσιν ἀρότρον,
 τῆς ἄλλης μνηστῆς εἵνεκα ναυτιλίας.

Οὐκ εἴμ', οὐδ' ὑπ' ἐμοῦ κεκλήσεται, οὐδ' ἐπὶ τύμβῳ
 οἰμωχθεῖς ὑπὸ γῆν εἴσι τύραννος ἀνὴρ.
 οὐδ' ἂν ἐκεῖνος ἐμοῦ τεθνηότος οὔτ' ἀνιῶτο,
 οὔτε κατὰ βλεφάρων θερμὰ βάλῃ δάκρυα.

Οὐ τέ σε κωμάζειν ἀπερῦκομεν, οὐ τὲ καλοῦμεν·
 ἀργαλέος γὰρ ἐὼν, καὶ φίλος, εὖτ' ἂν ἀπῆς

Αἰθῶν μὲν γένος εἰμὶ, πόλιν δ' εὐτείχεα Θήβην
 οἰκῶ, πατρῶας γῆς ἀπερυσκόμενος.

Μὴ μ' ἀφελῶς παίζουσα φίλους δένναζε τοκῆας,
 Ἄργυρι. σοὶ μὲν γὰρ δούλιον ἦμαρ ἔπι,
 ἡμῖν δ' ἄλλα μὲν ἐστι, γύναι, κακὰ πόλλ', ἐπεὶ ἐκ γῆς
 φεύγομεν, ἄργαλή δ' οὐκ ἔπι δουλοσύνη,
 οὐδ' ἡμᾶς περνᾶσι· πόλις γε μὲν ἐστι καὶ ἡμῖν
 καλὴ, Αἰθαίῳ κεκλιμένη πεδίῳ.

Μὴ ποτε πάρ κλαίοντα καθεζόμενοι γελᾶσωμεν,
 τοῖς αὐτῶν ἀγαθοῖς, Κύρῳ, ἐπιτεροπάμενοι.

Ἐχθρὸν μὲν χαλεπὸν καὶ δυσμενῆ ἔξαπατῆσαι,
 Κύρνε· φίλον δὲ φίλῳ ῥάδιον ἔξαπατᾶν.

Πολλὰ φέρειν εἴωθε λόγος θνητοῖσι βροτοῖσιν
 παιίσματα, τῆς γνώμης, Κύρνε, ταρασσομένης.

Οὐδὲν, Κύρῳ, ὀργῆς ἀδικώτερον, ἢ τὸν ἔχοντα
 πημαίνει, θυμῷ δειλᾷ χαριζομένη.

Οὐδὲν, Κύρῳ, ἀγαθῆς γλυκερώτερόν ἐστι γυναικός
 μάρτυς ἐγὼ, σὺ δ' ἐμοὶ γίγνου ἀληθοσύνης.
 Ἀληθείη δὲ παρέστω
 σοὶ καὶ ἐμοὶ, πάντων χρῆμα δικαιοτάτον.

Ἦδη γὰρ με κέκληκε θαλάσσιος οἴκαδε νεκρός,
 τεθνηκῶς ζωῷ φθεγγόμενος στόματι.

Σχέτιλι Ἔρωσ, μανίαι σ' ἐτιθνήσαντο λαβοῦσαι.
 ἐκ σέθεν ὤλστο μὲν Ἰλίου ἀκρόπολις,

ᾠλετο δ' Αἰγείδης Θησεὺς μέγας, ᾠλετο δ' Αἴας,
ἔσθλὸς Ὀϊλιάδης, σῆσιν ἀτασθαλίαις.

ὦ παῖ, ἀκουσον ἐμεῦ, δαμάσας φρένας. οὐ τοι ἀπειθή
μῦθον ἐρῶ τῆ σῆ καρδίῃ, οὐδ' ἄχαριν.
ἀλλὰ τλήθι νόῳ συνιδεῖν ἔπος. οὐ τοι ἀνάγκη
τοῦθ' ἔρδειν ὅ τί σοι μὴ καταθύμιον ᾔ.

Πολλάκι τοι παρ' ἐμοὶ κατὰ σοῦ λέξουσιν μάταια,
καὶ παρὰ σοὶ κατ' ἐμοῦ. τῶν δὲ σὺ μὴ ξύνιε.

Χαιρήσεις τῆ πρόσθε παροιχομένη φιλότῃτι,
τῆς δὲ παρερχομένης οὐκέτ' ἔση ταμίης.

Δὴν δὴ καὶ φίλοι ᾤμεν· ἔπειτ' ἄλλοισιν ὀμιλεῖν,
ἦθος ἔχων δόλιον, πίστεος ἀντίτυπον.

Οὐ ποθ' ὕδωρ καὶ πῦρ συμμίζεται· οὐδέ ποθ' ἡμεῖς
πιστοὶ ἐπ' ἀλλήλοισ καὶ φίλοι ἐσσόμεθα.

Φρόντισον ἔχθος ἐμὸν καὶ ὑπέρβασιν· ἴσθι δὲ θυμῷ
ὡς σ' ἐφ' ἀμαρτωλῇ τίσομαι, ὡς δύναμαι.

Παῖ, σὺ μὲν αὐτως ἵππος, ἐπεὶ κριθῶν ἐκορέσθης,
αὐθις ἐπὶ σταθμοὺς ἤλυθες ἡμετέρους,
ἠνίοχόν τε ποθῶν ἀγαθὸν λειμῶνά τε καλὸν,
κρήνην τε ψυχρὴν, ἄλσεά τε σκιερὰ.

Ὀλβιος ᾧ παῖδες τε φίλοι καὶ μώνυχες ἵπποι
θηρευταὶ τε κύνες καὶ ξένοι ἀλλοδαποί.

Ὅς τις μὴ παῖδάς τε φιλεῖ καὶ μώνυχας ἵππους
καὶ κύννας, οὐ ποτέ οἱ θυμὸς ἐν εὐφροσύνῃ.

ὦ παῖ, κινδύνοισι πολυπλάγκτοισιν ὁμοῖος
ὄργῃν, ἄλλοτε τοῖς, ἄλλοτε τοῖσι φιλεῖν.

ὦ παῖ, τὴν μορφὴν μὲν ἔφυσ καλός, ἀλλ' ἐπίκειται
καρτερός ἀγνώμων σῆ κεφαλῇ στέφανος·
ἰκτίνου γὰρ ἔχεις ἀγχιστροφου ἐν φρεσὶν ἦθος,
δειλῶν ἀνθρώπων ῥήμασι πειθόμενος.

ὦ παῖ, ὅς εὖ ἔρδοντι κακὴν ἀπέδωκας ἀμοιβὴν,
οὐδέ τις ἀντ' ἀγαθῶν ἐστὶ χάρις παρὰ σοί·
οὐδέν πώ μ' ὤνησας· ἐγὼ δὲ σὲ πολλάκις ἤδη
εὖ ἔρδων αἰδοῦς οὐδεμιῆς ἔτυχον.

Παῖς τε καὶ ἵππος ὁμοῖον ἔχει νόον. οὔτε γὰρ ἵππος
ἠνίοχον κλαίει κείμενον ἐν κονίῃ,
ἀλλὰ τὸν ὕστερον ἄνδρα φέρει, κριθαῖσι κορεσθεῖς·
ὡς δ' αὐτῶς καὶ παῖς τὸν παρεόντα φιλεῖ.

ὦ παῖ, μαργοσύνης ἀπὸ μὲν νόον ὤλεσας ἐσθλόν,
αἰσχύνῃ δὲ φίλοις ἡμετέροις ἐγένου,
ἄμμε δ' ἀνέφυξας μικρὸν χρόνον· ἐκ δὲ θυελλῶν
ἦκά γ' ἐνωρμίσθην νυκτὸς ἐπειγόμενος.

Ὠραῖος καὶ Ἔρως ἐπιτέλλεται, ἠνίκα περ γῆ
ἀνθεσιν εἰαρινοῖς θάλλει ἀεξομένη.
τῆμος Ἔρως προλιπὼν Κύπρον, περικαλλέα νῆσον,
εἴσιν ἐπ' ἀνθρώπους, σπέρμα φέρων κατὰ γῆς.

Οὐκ ἐθέλω σε κακῶς ἔρδειν, οὐδ' εἴ μοι ἄμεινον
 πρὸς θεῶν ἀθανάτων ἔσσειται, ὧ καλὲ παῖ.
 οὐ γὰρ ἁμαρτωλαῖσιν ἐπὶ σμικραῖσι κάθημαι,
 τῶν δὲ καλῶν παιδῶν οὐ τις ὁ τοῦτ' ἀδικῶν.

Ω παῖ, μὴ μ' ἀδίκει. ἔτι σοι καταθύμιος εἶναι
 βούλομαι, εὐφροσύνη τοῦτο συνεῖς ἀγαθῆ.
 οὐ γὰρ τοί με δόλω παρελεύσειαι οὐδ' ἀπαιτήσεις·
 νικήσας γὰρ ἔχεις τὸ πλεόν ἐξοπίσω.
 ἀλλὰ σ' ἐγὼ τρώσω φεύγοντά με, ὡς ποτέ φασιν
 Ἰασίου κούρην, παρθένον Ἰασίην,
 ὠραίην περ εἰούσαν, ἀναινομένην γάμον ἀνδρῶν,
 φεύγειν· ζωσαμένη δ' ἔργ' ἀτέλεστα τέλει,
 πατρὸς νοσφισθεῖσα δόμων, ξανθὴ Ἀταλάντη·
 οἶχετο δ' ὑψηλὰς ἐς κορυφὰς ὄρεων,
 φεύγουσ' ἱμερόεντα γάμον, χρυσοῆς Ἀφροδίτης
 δῶρα· τέλος δ' ἔγνω καὶ μάλ' ἀναινομένη.

Ω παῖ, μὴ με κακοῖσιν ἐν ἄλγεσι θυμὸν ὀρίνης,
 μηδὲ με σὴ φιλότης δώματα Περσεφόνης
 οἶχεται προφέρουσα. θεῶν δ' ἐποπίζεο μῆνιν,
 βάζειν τ' ἀνθρώπων, ἥπια νωσάμενος.

Ω παῖ, μέχρι τίνος με προφεύξεις; ὡς σε διώκων
 δίξημ'· ἀλλὰ τί μοι τέρμα γένοιτο κιχεῖν
 σῆς ὀργῆς. σὺ δὲ μάργον ἔχων καὶ ἀγήνορα θυμὸν
 φεύγεις, ἱκτίνου σχέτλιον ἦθος ἔχων.
 ἀλλ' ἐπίμεινον, ἐμοὶ δὲ δίδου χάριν. οὐκέτι δηρὸν
 ἔξεις Κυπρογενοῦς δῶρον Ἰοστεφάνου.

Θυμῷ γνοὺς ὅτι παιδείας πολυηράτου ἄνθος
 ὠκύτερον σταδίου, τοῦτο συνεῖς χάλασον
 δεσμοῦ, μὴ ποτε καὶ σὺ βιήσῃαι, ὄβριμε παίδων,
 Κυπρογενοῦς δ' ἔργων ἀντιάσεις χαλεπῶν,
 ὥσπερ ἐγὼ νῦν ὦδ' ἐπὶ σοί. σὺ δὲ ταῦτα φύλαξαι,
 μηδέ σε νικήσῃ παιδαῖδῃ κακότης.

Οὐκ ἔλαθες κλέψας, ὦ παῖ. καὶ γὰρ σε δίωμαι
 τούτοις οἷσπερ νῦν ἄρθμιος ἠδὲ φίλος
 ἔπλευ, ἐμὴν δὲ μεθῆκας ἀτίμητον φιλότητα·
 οὐ μὲν δὴ τούτοις γ' ἦςθα φίλος πρότερον.
 ἀλλ' ἐγὼ ἐκ πάντων σ' ἐδόκουν θήσεσθαι ἐταῖρον
 πιστόν· καὶ δὴ νῦν ἄλλον ἔχειςθα φίλον.
 ἀλλ' ὁ μὲν εὖ ἔρδων κεῖμαι· σὲ δὲ μὴ τις ἀπάντων
 ἀνθρώπων ἐσορῶν παιδοφιλεῖν ἐθέλοι.

Ἦ παῖ, ἐπεὶ τοι δῶκε θεὰ χάριν ἡμερόεσσαν
 Κύπρις, σὺν δ' εἶδος πᾶσι νέοισι μέλει,
 τῶνδ' ἐπάκουσον ἐπῶν, καὶ ἐμὴν χάριν ἔνθεο θυμῷ
 γνοὺς ἔρος ὡς χαλεπὸν γίγνεται ἀνδρὶ φέρειν.

Κυπρογενές, παῦσόν με πόνων, σκέδασον δὲ μερίμνας
 θυμοβόρους, στρέψον δ' αὖθις ἐς εὐφροσύνας,
 μερμήρας δ' ἀπόπανε κακὰς, δὸς δ' εὐφροني θυμῷ
 μέτρο' ἠβῆς τελέσαντ' ἔργματα σωφροσύνης.

Ἦ παῖ, ἕως ἂν ἔχῃς λείαν γένυν, οὐ ποτε σαίνων
 παύσομαι, οὐδ' εἴ μοι μόρσιμόν ἐστι θανεῖν.

Σοί τε διδόντ' ἔτι καλόν, ἐμοί τ' οὐκ αἰσχρὸν ἐρῶντι
 αἰτεῖν. ἀλλὰ γονέων λίσσομαι ἡμετέρων·

αἰδέο μ', ὦ παῖ . . . διδοὺς χάριν, εἴ ποτε καὶ σὺ
ἔξεις Κυπρογενοῦς δῶρον Ἰοστεφάνου.

Χρηίζων καὶ ἐπ' ἄλλον ἐλεύσει· ἀλλὰ σε δαίμων
δοίη τῶν αὐτῶν ἀντιτυχεῖν ἐπέων.

Ὀλβιος, ὅς τις ἐρῶν γυμνάζεται, οἴκαδε δ' ἐλθὼν
εὔδει σὺν καλῷ παιδί πανημέριος.

Οὐκέτ' ἐρῶ παιδός, χαλεπὰς δ' ἀπελάκτισ' ἀνίας,
μόχθους τ' ἀργαλέους ἀσμενος ἐξέφυγον,
ἐκκλένμαι δὲ πόθου πρὸς εὔστεφάνου Κυθρεΐης·
σοὶ δ', ὦ παῖ, χάρις ἔστ' οὐδεμία πρὸς ἐμοῦ.

Αἰ αἰ, παιδός ἐρῶ ἀπαλόχροος, ὅς με φίλοισιν
πᾶσι μάλ' ἐκφαίνει, κοῦκ ἐθέλοντος ἐμοῦ.
τλήσομαι οὐ κρύψας ἀέκουσι πολλὰ βίαια·
οὐ γὰρ ἐπ' αἰκελίῳ παιδί δαμείς ἐφάνην.

Παιδοφιλεῖν δέ τι τερπνόν, ἐπεὶ ποτὲ καὶ Γανυμήδους
ἦρατο καὶ Κρονίδης, ἀθανάτων βασιλεὺς·
ἀρπάξας δ' ἐς Ὀλυμπον ἀνήγαγε, καὶ μιν ἔθηκεν
δαίμονα, παιδείης ἀνθος ἔχοντ' ἐρατόν.
οὔτω μὴ θαύμαζε, Σιμωνίδη, οὔνεκα καὶ γὰρ
ἔξεδάμην, καλοῦ παιδός ἔρωτι δαμείς.

Ω παῖ, μὴ κώμαζε, γέροντι δὲ πείθεο ἀνδρὶ·
οὔ τοι κωμάζειν σύμφορον ἀνδρὶ νέῳ.

Πικρὸς καὶ γλυκὺς ἐστὶ καὶ ἀρπαλέος καὶ ἀπηνῆς,
 ὄφρα τέλειος ἔη, Κύρνε, νέοισιν ἔρως.
 ἦν μὲν γὰρ τελέση, γλυκὺ γίγνεται· ἦν δὲ διώκων
 μὴ τελέση, πάντων τοῦτ' ἀνηρότατον.

Αἰεὶ παιδοφίλησιν ἐπὶ ζυγὸν αὐχένι κεῖται
 δύσμορον, ἀργαλέον μνήμα φιλοξενίης.

Χρὴ γάρ τοι περὶ παῖδα πονούμενον εἰς φιλότητα,
 ὥσπερ κληματίνῃ χεῖρα πυρὶ προσάγειν.

Ναῦς πέτρον προσέκυρσας, ἐμῆς φιλότητος ἁμάρτων,
 ὦ παῖ, καὶ σαπροῦ πείσματος ἀντελάβου·
 οὐδαμὰ σοῦ δ' ἀπεὼν δηλήσομαι· οὐδέ με πείσει
 οὐδεὶς ἀνθρώπων, ὥς τέ με μή σε φιλεῖν.

Ἦ παίδων κάλλιστε καὶ ἱμεροέστατε πάντων,
 στήθ' αὐτοῦ, καὶ μου παῦρ' ἐπάκουσον ἔπη.

Παιδὸς τοι χάρις ἐστὶ, γυναικὶ δὲ πιστὸς ἐταῖρος
 οὐδεὶς, ἀλλ' αἰεὶ τὸν παρεόντα φιλεῖ.

Παιδὸς ἔρως καλὸς μὲν ἔχειν, καλὸς δ' ἀποθέσθαι
 πολλὸν δ' εὐρέσθαι ῥήτερον ἢ τελέσαι.
 μυρία δ' ἐξ αὐτοῦ κρέματα κακὰ, μυρία δ' ἐσθλά
 ἀλλ' ἔν τοι ταύτῃ καὶ τις ἔνεστι χάρις.

Οὐδαμὰ πω κατέμεινας ἐμὴν χάριν, ἀλλ' ὑπὸ πᾶσαν
 αἰεὶ σπουδαίην ἔρχεται ἀγγελίην,

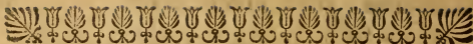
Ὀλβιος, ὃς τις παιδὸς ἐρῶν οὐκ οἶδε θάλασσαν,
οὐδέ οἱ ἐν πόντῳ νύξ ἐπιούσα μέλει.

Καλὸς ἐὼν κακότητι φίλων δειλοῖσιν δμιλεῖς
ἀνδράσι, καὶ διὰ τοῦτ' αἰσχρὸν ὄνειδος ἔχεις,
ὦ παῖ· ἐγὼ δ' ἀέκων τῆς σῆς φιλότητος ἀμαρτῶν,
ὠνήμην ἐρδων οἷά τ' ἐλεύθερος ὢν.

Ἀνθρωποὶ σ' ἐδόκουν χρυσῆς παρὰ δῶρον ἔχοντα
ἐλθεῖν Κυπρογενοῦς.

Κυπρογενοῦς δῶρον ἰοστεφάνου
γίγνεται ἀνδρώποισιν ἔχειν χαλεπώτατον ἄχθος,
ἂν μὴ Κυπρογενῆς δῶ λύσιν ἐκ χαλεπῶν.

Κυπρογενὲς Κυθήρεια δολοπλόκε, σοὶ τι περισσὸν
Ζεὺς τόδε τιμήσας δῶρον ἔδωκεν ἔχειν.
δαμναῖς δ' ἀνθρώπων πυκινὰς φρένας. οὐδέ τις ἔστιν
οὕτως ἴφθιμος καὶ σοφὸς ὥστε φυγεῖν.

ΚΑΛΛΙΝΟΥ ΕΦΕΣΙΟΥ.

Μέχρις τεῦ κατάκεισθε; κότ' ἄλκιμον ἔξετε θυμόν,
ὦ νέοι; οὐδ' αἰδεῖσθ' ἀμφιπερικτίονας,
ὣδε λίην μεθιέντες; ἐν εἰρήνῃ δὲ δοκεῖτε
ῖσθαι· ἀτὰρ πόλεμος γαῖαν ἅπασαν ἔχει.

* * * * *

καί τις ἀποθνήσκων ὕστατ' ἀκοντισάτω.
τιμῆν τε γάρ ἐστι καὶ ἀγλαὸν ἄνδρῖ, μάχεσθαι
γῆς πέρι, καὶ παίδων, κουριδίης τ' ἀλόχου,
δυσμενέσιν· θάνατος δὲ τότ' ἔσσεται, ὅππότε κεν δῆ
Μοῖραι ἐπικλώσωσ'· ἀλλὰ τις ἰθύς ἴτω
ἔγχος ἀνασχόμενος, καὶ ὑπ' ἀσπίδος ἄλκιμον ἦτορ
ἔλσας, τὸ πρῶτον μιγνυμένου πολέμου.
οὐ γάρ κως θανάτον γε φυγεῖν εἰμαρμένον ἐστὶν
ἄνδρ', οὐδ' ἦν προγόνων ἢ γένος ἀθανάτων.
πολλάκι δηϊότητα φυγῶν καὶ δοῦπον ἀκόντων
ἔρχεται, ἐν δ' οἴκῳ μοῖρα κίχεν θανάτου.
ἀλλ' ὁ μὲν οὐκ ἔμπης δήμῳ φίλος, οὐδὲ ποθεινός·
τὸν δ' ὀλίγος στενάχει καὶ μέγας, ἦν τι πάθῃ.
λαῶ γὰρ σύμπαντι πόθος κρατερόφρονος ἀνδρός
θνήσκοντος· ζῶων δ', ἄξιος ἡμιθέων.
ὥσπερ γὰρ μιν πύργον ἐν ὀφθαλμοῖσιν ὀρώσιν·
ἔρδει γὰρ πολλῶν ἄξια μούνος ἔων.

ΤΥΡΤΑΙΟΥ.

I.

Τεθνάμεναι γὰρ καλὸν ἐπὶ προμάχοισι πεσόντα
ἄνδρ' ἀγαθόν, περὶ ἧ πατρίδι μαρνάμενον·
τὴν δ' αὐτοῦ προλιπόντα πόλιν καὶ πίονας ἀγροὺς
πιτωχεύειν, πάντων ἔστ' ἀνηρότατον,
πλαζόμενον οὖν μητρὶ φίλῃ, καὶ πατρὶ γέροντι,
παισὶ τε σὺν μικροῖς, κουριδίῃ τ' ἀλόχῳ.
ἔχθιστος γὰρ τοῖσι μετέσσειται, οὔς κεν ἴκηται,
χρησιμοσύνη τ' εἰκῶν καὶ στυγερῆ πενήν·
αἰσχύνει τε γένος, κατὰ δ' ἀγλαὸν εἶδος ἐλέγχει,
πᾶσα δ' ἀτιμία καὶ κακότης ἔπεται.
εἴθ' οὕτως ἀνδρός τοι ἄλωμένου οὐδεμί' ὥση
γίγνεται, οὔτ' αἰδῶς εἰσοπίσω τελέθει.
θυμῷ γῆς περὶ τῆσδε μαχώμεθα, καὶ περὶ παίδων
θνήσκωμεν, ψυχῶν μηκέτι φειδόμενοι,
ὦ νέοι, ἀλλὰ μίχεσθε παρ' ἀλλήλοισι μένοντες,
μηδὲ φυγῆς αἰσχροῦς ἄρχετε, μηδὲ φόβου.
ἀλλὰ μέγαν ποιεῖτε καὶ ἄλκιμον ἐν φρεσὶ θυμόν,
μηδὲ φιλοψυχεῖτ' ἀνδράσι μαρνάμενοι.
τοὺς δὲ παλαιότερους, ὧν οὐκ ἔτι γούνατ' ἐλαφρὰ,
μὴ καταλείποντες φεύγετε τοὺς γεραίους.

αἰσχρὸν γὰρ δὴ τοῦτο, μετὰ προμάχοισι πεσόντα
 κείσθαι πρόσθε νέων ἄνδρα παλαιότερον,
 ἤδη λευκὸν ἔχοντα κάρη, πολιδόν τε γένειον,
 θυμὸν ἀποπνεύοντ' ἄλκιμον ἐν κονίῃ,
 αἵματοέντ' αἰδοῖα φίλαις ἐν χερσὶν ἔχοντα,
 (αἰσχρὰ τὰ γ' ὄφθαλμοῖς καὶ νεμεσητὸν ἰδεῖν)
 καὶ χροὰ γυμνωθέντα. νέοισι δὲ πάντ' ἐπέοικεν·
 ὄφρ' ἄρα τῆς ἠβῆς ἀγλαὸν ἄνθος ἔχη,
 ἀνδράσι μὲν θηητὸς ἰδεῖν, ἐρατὸς τε γυναιξί,
 ζωὸς ἔων, καλὸς δ' ἐν προμάχοισι πεσών.

II.

Ἄλλ' Ἡρακλῆος γὰρ ἀνικῆτου γένος ἐστέ·
 θαρσεῖτ', οὐπω Ζεὺς αὐχένα λοξὸν ἔχει.
 μηδ' ἀνδρῶν πληθὺν δειμαίνετε, μηδὲ φοβεῖσθε,
 ἰθὺς δ' ἐς προμάχους ἀσπίδ' ἀνήρ ἔχέτω,
 ἐχθρὰν μὲν ψυχὴν θέμενος, θανάτου δὲ μελαινας
 κῆρας, ἴσ' αὐγαῖσιν ἠελίοιο, φίλις.
 ἴστε γὰρ ὡς Ἄρως πολυδακρύου ἔργ' ἀρίδῃλα,
 εὖ δ' ὀργὴν ἐδάητ' ἀργαλείου πολέμου·
 καὶ πρὸς φευγόντων τε διωκόντων τ' ἐγένεσθε,
 ὦ νέοι, ἀμφοτέρων δ' εἰς κόρον ἠλάσατε.
 οἱ μὲν γὰρ τολμῶσι, παρ' ἀλλήλοισι μένοντες,
 εἰς τ' αὐτοσχεδίην καὶ προμάχους ἰέναι,
 παυρότεροι θνήσκουσι, σάουσι δὲ λαὸν ὀπίσσω·
 τρεσσάντων δ' ἀνδρῶν πᾶσ' ἀπόλωλ' ἀρετή.
 οὐδεὶς ἂν ποτε ταῦτα λέγων ἀνύσειεν ἕκαστα,
 ὅσσ' ἐὼν αἰσχρὰ πάθῃ, γίγνεται ἀνδρὶ κακῶ.

ἀργαλέον γὰρ ὄπισθε μετάφρενόν ἐστι δαΐζειν
 ἀνδρὸς φεύγοντος δῆϊώ ἐν πολέμῳ.
 αἰσχρὸν δ' ἔστι νέκυς κατακείμενος ἐν κονίησι
 νῶτον ἔπισθ' αἰχμῇ δουρὸς ἐληλαμένος.
 ἀλλὰ τις εὖ διαβάς μενέτω, ποσὶν ἀμφοτέροισι
 στηριχθεὶς ἐπὶ γῆς, χεῖλος ὀδοῦσι δακῶν,
 μηροὺς τε, κνήμας τε κάτω, καὶ στέρνα, καὶ ὤμους
 ἀσπίδος εὐρείης γαστρὶ καλυψάμενος·
 δεξιτερῇ δ' ἐν χειρὶ τινασσέτω ὄβριμον ἔγχος,
 κινείτω δὲ λόφον δεινὸν ὑπὲρ κεφαλῆς.
 ἔρδων δ' ὄβριμα ἔργα, διδασκέσθω πολεμίζειν,
 μηδ' ἐκτὸς βελέων ἐστάτω ἀσπίδ' ἔχων.
 ἀλλὰ τις ἐγγὺς ἰῶν, αὐτοσχεδὸν ἔγχει μακροῦ
 ἢ ξίφει οὐτάζων, δῆϊον ἄνδρ' ἐλέτω·
 καὶ πόδα παρ ποδὶ θείς, καὶ ἐπ' ἀσπίδος ἀσπίδ' ἐρείσας
 ἐν δὲ λόφον τε λόφῳ, καὶ κυνέην κυνέῃ,
 καὶ στέρονον στέρονῳ, πεπλημένος ἀνδρὶ μαχέσθω,
 ἢ ξίφεος κώπην, ἢ δόρου μακρὸν ἐλῶν.
 ὑμεῖς δ', ὦ γυμνήτες, ὑπ' ἀσπίδος ἄλλοθεν ἄλλο
 πτώσσοντες, μεγάλοις σφάλλετε χερμαδίοις,
 δούρασί τε ξεστοῖσιν ἀκοντίζοντες ἐς αὐτοὺς,
 τοῖσι πανοπλίταις ἐγγύθεν ἰστάμενοι.

III.

Οὐτ' ἂν μνησαίμην, οὐτ' ἐν λόγῳ ἄνδρα τιθείμην,
 οὐτε ποδῶν ἀρετῆς, οὐτε παλαισμοσύνης,
 οὐδ' εἰ Κυκλώπων μὲν ἔχοι μέγεθός τε βίην τε,
 νικῶν δὲ θείων Θρηϊκίον Βορέην·

οὐδ' εἰ Τιθωνοῖο φυὴν χαριέστερος εἶη,
 πλουτοίη δὲ Μίδεω καὶ Κινύρῳ βύθιον,
 οὐδ' εἰ Τανταλίδεω Πέλοπος βασιλεύτερος εἶη,
 γλῶσσαν δ' Ἀδρήστου μελιχόγηρον ἔχοι.
 οὐδ' εἰ πᾶσαν ἔχοι δόξαν, πλὴν Θούριδος ἀλκῆς.
 οὐ γὰρ ἀνὴρ ἀγαθὸς γίγνεται ἐν πολέμῳ,
 εἰ μὴ τετλαίη μὲν ὄρων φόνον αἵματόεντα,
 καὶ δηίων ὀρέγοιτ' ἐγγύθεν ἰστάμενος.
 ἢ δ' ἀρετῇ, τό γ' ἄριστον ἐν ἀνθρώποισιν ἄεθλον,
 κάλλιστόν τε φέρειν γίγνεται ἀνδρὶ νέῳ.
 ξυνὸν δ' ἐσθλὸν τοῦτο πόλῃ τε, παντί τε δήμῳ,
 ὅς τις ἀνὴρ διαβᾶς ἐν προμάχοισι μένη
 νωλεμέως, αἰσχροῦς δὲ φυγῆς ἐπὶ πάγχυ λάθεται,
 ψυχὴν καὶ θυμὸν τλήμονα παρθέμενος,
 θαρσύνῃ δὲ πεσεῖν τὸν πλησίον ἄνδρα παρεστῶς.
 οὗτος ἀνὴρ ἀγαθὸς γίγνεται ἐν πολέμῳ·
 αἴψα δὲ δυσμενέων ἀνδρῶν ἔτρεψε φάλαγγας
 τρηχείας, σπουδῇ τ' ἔσχεθε κῦμα μάχης.
 αὐτὸς δ' ἐν προμάχοισι πεσῶν φίλον ὤλεσε θυμὸν,
 ἄστνυ τε, καὶ λαοὺς, καὶ πατέρ' εὐκλείσας,
 πολλὰ διὰ στέροιο, καὶ ἄσπίδος ὄμφαλοέσσης,
 καὶ διὰ θώρηκος πρόσθεν ἔληλαμένος.
 τὸν δ' ὀλοφύρονται μὲν ὁμῶς νέοι ἠδὲ γέροντες,
 ἀργαλέῳ τε πόθῳ πᾶσα κέκηδε πόλις.
 καὶ τύμβος, καὶ παῖδες ἐν ἀνθρώποις ἀρίσημοι,
 καὶ παίδων παῖδες, καὶ γένος ἔξοπίσω.
 οὐδέποτε κλέος ἐσθλὸν ἀπύλλυται, οὐδ' ὄνομ' αὐ-
 τοῦ·

ἀλλ' ὑπὸ γῆς περ εἰς γίγνεται ἀθάνατος,

ὄν τιν' ἀριστεύοντα, μένοντά τε, μαρνάμενόν τε
 γῆς πέρι καὶ παίδων, θοῦρος Ἄρης ὀλέση.
 ἦν δὲ φύγη μὲν κῆρα τανηλεγέος θανάτοιο,
 νικήσας δ' αἰχμῆς ἀγλαὸν εὖχος ἔλη,
 πάντες μιν τιμῶσιν ὁμῶς νέοι ἠδὲ παλαιοὶ,
 πολλὰ δὲ τερπνὰ παθῶν ἔρχεται εἰς Αἴδην.
 γηράσκων δ' ἄστοῖσι μεταπρέπει, οὐδέ τις αὐτὸν
 βλάπτειν οὔτ' αἰδοῦς, οὔτε δίκης ἐθέλει.
 πάντες δ' ἐν θώκοισιν ὁμῶς νέοι, οἳ τε κατ' αὐτὸν,
 εἵκουσ' ἐκ χώρας, οἳ τε παλαιότεροι.
 ταύτης νῦν τις ἀνὴρ ἀρετῆς εἰς ἄκρον ἰκέσθαι
 πειράσθω θυμῷ, μὴ μεθειῖς πόλεμον.

ΤΕΛΟΣ ΤΩΝ ΤΡΥΤΑΙΟΤ.

MIMNERMOY KOΛΟΦΩΝΙΟΥ.

I.

Τίς δὲ βίος, τί δὲ τεργνὸν ἄτερ χρυσέης Ἀφροδίτης;
τεθναίην, ὅτ' ἐμοὶ μηκέτι ταῦτα μέλοι,
κρυπταδίη φιλότης, καὶ μείλιχα δῶρα, καὶ εὐνή.
ἄνθεα τῆς ἥβης γίγνεται ἀργαλέα
ἀνδράσιν ἠδὲ γυναιξίν· ἐπὴν δ' ὀδυνηρὸν ἐπέλθῃ
γῆρας, ὅτ' αἰσχρὸν δμῶς καὶ καλὸν ἄνδρα τιθεῖ,
αἰεὶ μὲν φρένας ἀμφὶ κακαὶ τείρουσι μέριμναι,
οὐδ' αὐγὰς προσορῶν τέρεται ἠελίου.
ἀλλ' ἐχθρὸς μὲν παισίν, ἀτίμαστος δὲ γυναιξίν.
οὕτως ἀργαλέον γῆρας ἔθηκε θεός.

II.

Ἡμεῖς δ' οἶά τε φύλλα φύει πολυάνθεμος ὦρη
ἥρος, ὅτ' ἀπ' αὐγῆ αὖξεται ἠελίου,
τοῖς ἔκελοι, πήχυιον ἐπὶ χρόνον ἄνθεσιν ἥβης
τερπόμεθα, πρὸς θεῶν εἰδότες οὔτε κακὸν,
οὔτ' ἀγαθόν· Κῆρες δὲ παρεστήκασι μέλαιναι·
ἢ μὲν ἔχουσα τέλος γήραος ἀργαλέου,
ἢ δ' ἐτέρη θανάτοιο. μίνυνθα δὲ γίγνεται ἥβης
καρπὸς, ὅσον τ' ἐπὶ γῆν κίδναται ἠέλιος.

αὐτὰρ ἐπὴν δὴ τοῦτο τέλος παραμείψεται ὄρης,
 αὐτίκα δὴ τεθνάναι βέλτιον, ἢ βίος.
 πολλὰ γὰρ ἐν θυμῷ κακὰ γίγνεται· ἄλλοτε δ' οἶκος
 τρουχοῦται, πενίης δ' ἔργ' ὀδυνηρὰ πέλει·
 ἄλλος δ' αὖ παίδων ἐπιδεύεται, ὧν τε μάλιστα
 ἱμείρων κατὰ γῆς ἔρχεται εἰς Αἴδην·
 ἄλλος νοῦσον ἔχει θυμοφθόρον. οὐδέ τις ἐστὶν
 ἀνθρώπων, ὃν Ζεὺς μὴ κακὰ πολλὰ διδοῖ.

III.

Τὸ πρὶν ἐὼν κάλλιστος, ἐπὴν παραμείψεται ὄρη,
 οὐδέ πατήρ παισὶ τίμιος, οὔτε φίλοις.

IV.

Τιθωνῷ μὲν ἔδωκεν ἔχειν κακὸν ἀφθιτον ὃ Ζεὺς,
 γῆρας, ὃ καὶ θανάτου ῥίγιον ἀργαλέου.

V.

Αὐτίκ' ἐμοὶ κατὰ μὲν χροίην ῥεῖ ἀσπετος ἰδρῶς,
 πτοιοῦμαι δ' ἐσορῶν ἀνθος ὀμηλικῆς
 τερπνὸν ὁμῶς καὶ καλόν, ἐπεὶ πλέον ὄφελον εἶναι.
 ἀλλ' ὀλιγοχρόνιον γίγνεται, ὥσπερ ὄναρ,
 ἤβη τιμήεσσα· τὸ δ' ἀργαλέον καὶ ἄμορφον
 γῆρας ὑπὲρ κεφαλῆς αὐτίχ' ὑπερκρέμαται,
 ἐχθρὸν ὁμῶς καὶ ἄτιμον, ὃ τ' ἀγνωστον τιθεῖ ἄνδρα,
 βλάπτει δ' ὀφθαλμοὺς καὶ νόον ἀμφιχυθέν.

VI.

Αἶ γὰρ ἄτερ νόσων τε καὶ ἀργαλέων μελεδῶνων
 ἑξηκονταεῖτη μοῖρα κίχοι θανάτου.

VII.

Δεινοὶ γὰρ ἄνδρὸς πάντες ἐσμὲν εὐκλεεῖ
ζῶντι φθονῆσαι, κατθανόντα δ' αἰνέσαι.

VIII.

Ὅποια δὴ φιλοῦσιν ἰατροὶ λέγειν,
τὰ φαῦλα μείζω, καὶ τὰ δειν' ὑπέροφθα,
πυργοῦντες αὐτούς.

ΤΕΛΟΣ ΤΩΝ ΜΙΜΝΕΡΜΟΤ.

ΣΟΛΩΝΟΣ ΑΘΗΝΑΙΟΥ.

I.

Πρὸς Μίμνερμον εἰπόντα,
ΕΞΗΚΟΝΤΑΕΤΗ ΜΟΙΡΑ ΚΙΧΟΙ ΘΑΝΑΤΟΥ.

Ἄλλ' εἴ μοι κἄν νῦν ἔτι πείσειαι, ἔξελε τοῦτο·
μηδὲ μέγαιρ', ὅτι σεῦ λώϊον ἐφρασάμην,
καὶ μεταποίησον λιγέως ταδί, ᾧδε δ' ἄειδε·

**ΟΓΔΩΚΟΝΤΑΕΤΗ ΜΟΙΡΑ ΚΙΧΟΙ ΘΑ-
ΝΑΤΟΥ.**

μηδ' ἐμοὶ ἄκλαυστος θάνατος μόλοι, ἀλλὰ φίλοισι
καλλείποιμι θανῶν ἄλγεα καὶ στοναχάς.

II.

Ἔργα δὲ Κυπριογενοῦς νῦν μοι φίλα, καὶ Διονύσου,
καὶ Μουσέων, ἃ τίθησ' ἀνδράσιν εὐφροσύνας.

III.

Ὀλβιος, ᾧ παῖδές τε φίλοι, καὶ μώνυχες ἵπποι,
καὶ κύνες ἀγρευταὶ, καὶ ξένος ἀλλοδαπός.

IV.

Ἐς θ' ἤβης ἐρατοῖσιν ἐπ' ἀνθεσι παιδοφιλήσεις,
μηρῶν ἱμείρων καὶ γλυκεροῦ στόματος.

V.

Μνημοσύνης καὶ Ζηνὸς Ὀλυμπίου ἀγλαὰ τέκνα,
 Μοῦσαι Πιερίδες, κλυτέ μοι εὐχομένω.
 ὄλβον ἐμοὶ πρὸς θεῶν μακάρων δότε, καὶ πρὸς
 ἀπάντων
 ἀνθρώπων αἰεὶ δόξαν ἔχειν ἀγαθὴν·
 εἶναι δὲ γλυκὺν ὥδε φίλοις, ἐχθροῖσι δὲ πικρὸν·
 τοῖσι μὲν αἰδοῖον, τοῖσι δὲ δεινὸν ἰδεῖν.
 χρήματα δ' ἱμείρω μὲν ἔχειν, ἀδίκως δὲ πεπᾶσθαι
 οὐκ ἐθέλω. πάντως ὕστερον ἦλθε δίκη.
 πλοῦτον δ' ὃν μὲν δῶσι θεοὶ, παραγίγνεται ἀνδρὶ
 ἔμπεδος ἐκ νεάτου πυθμένος ἐς κορυφήν·
 ὃν δ' ἄνδρες τιμῶσιν, ὑφ' ὕβριος οὐ κατὰ κόσμον
 ἔρχεται· ἀλλ' ἀδίκοις ἔργμασι πειθόμενος,
 οὐκ ἐθέλων ἔπεται· ταχέως δ' ἀναμίσγεται ἄτῃ.
 ἀρχὴ δ' ἐξ ὀλίγου γίγνεται, ὥστε πυρὸς,
 φλαύρη μὲν τὸ πρῶτον, ἀνιηρὴ δὲ τελευτᾷ.
 οὐ γὰρ δὴν θνητοῖς ὕβριος ἔργα πέλει.
 ἀλλὰ Ζεὺς πάντων ἐφορᾷ τέλος. ἕξαπίνης δὲ
 ὥστ' ἄνεμος νεφέλας αἴψα διεσκέδασεν
 ἠρινὸς, ὃς πόντου πολυκύμονος ἀτρογέτοιο
 πυθμένα κινήσας, γῆν κατὰ πυροφύρον
 δηώσας καλὰ ἔργα, θεῶν ἕδος, αἰπὺν ἱκάνει
 οὐρανὸν, αἰθρίην δ' αὔθις ἔθηκεν ἰδεῖν,
 λάμπει δ' ἠελίοιο μένος κατ' ἀπείρονα γαῖαν
 καλὸν, ἀτὰρ νεφέων οὐδὲν ἔτ' ἐστὶν ἰδεῖν·
 τοιαύτῃ Ζηνὸς πέλεται τίσις, οὐδ' ἐφ' ἐκάστω,
 ὥσπερ θνητὸς ἀνὴρ, γίγνεται ὀξύχολος.

αἰεὶ δ' οὐ τι λέληθε διαμπερές, ὅς τις ἄλιτρον
 θυμὸν ἔχει· πάντως δ' ἐς τέλος ἐξεφάνη.
 ἀλλ' ὁ μὲν αὐτίκ' ἔτισεν, ὁ δ' ὕστερον· ἦν δὲ φύ-
 γωσιν

αὐτοὶ, μηδὲ θεῶν Μοῖρ' ἐπιούσα κίχη,
 ἦλυθε πάντως. αὐτίς ἀνάτιοι ἔργα τίνουσιν
 ἢ παῖδες τούτων, ἢ γένος ἐξοπίσω.
 θνητοὶ δ' ὧδε νοεῦμεν, ὁμῶς ἀγαθὸς τε κακὸς τε·
 ἐσθλήν δ' εἰς αὐτοῦ δόξαν ἕκαστος ἔχει,
 πρὶν τι παθεῖν· τότε δ' αὐτίς ὀδύρεται. ἄχρη δὲ
 τούτου

χάσκοντες, κούφαις ἐλπίσι τερπόμεθα.
 ἧ ὅστις μὲν νοῦσοισιν ὑπ' ἀργαλέης ἐπιέσθη,
 ὡς ὑγιῆς ἔσται, τοῦτο κατεφρόσατο.
 ἄλλος δειλὸς ἐὼν, ἀγαθὸς δοκεῖ ἔμμεναι ἀνήρ,
 καὶ καλὸς, μορφὴν οὐ χαρίεσσαν ἔχων.
 εἰ δέ τις ἀχρήμων, πενίης δὲ μιν ἔργα βιάται,
 κτήσασθαι πάντως χρήματα πολλὰ δοκεῖ.
 σπεύδει δ' ἄλλοθεν ἄλλος. ὁ μὲν κατὰ πόντον
 ἰλιᾶται

ἐν νηυσὶ, χρήζων οἴκαδε κέρδος ἄγειν,
 ἰχθυόεντ', ἀνέμοισι φορευόμενος ἀργαλείοισι,
 φειδωλήν ψυχῆς οὐδεμίην θέμενος.
 ἄλλος γῆν τέμνων πολυδένδρεον, εἰς ἐνιαυτὸν
 λατρεύει, τοῖσι καμπύλ' ἄροτρα μέλει.
 ἄλλος Ἀθηναίης τε καὶ Ἑφαισίου πολυτέχνεω
 ἔργα δαεῖς, χειροῦν ξυλλέγεται βίον.
 ἄλλος Ὀλυμπιάδων Μουσέων πάρα δῶρα διδάχθη,
 ἱμερτῆς σοφίης μέτρον ἐπιστάμενος.

ἄλλον μάντιν ἔθηκεν ἄναξ ἐκάεργος Ἀπόλλων·
 ἔγνω δ' ἀνδρὶ κακὸν τηλόθεν ἐρχόμενον,
 ὧ̄ συνομαρτήσουσι θεοί· τὰ δὲ μόρσιμα πάντως
 οὔτε τις οἰωνὸς ῥύσεται, οὔθ' ἱερά,
 οὔθ' οἱ Παιῶνος πολυφαρμάκου ἔργον ἔχοντες
 ἱητροὶ, καὶ τοῖς οὐδὲν ἔπεστι τέλος.
 πολλὰκι δ' ἐξ ὀλίγης ὀδύνης μέγα γίγνεται ἄλγος,
 κοῦκ ἂν τις λύσαι ἤπια φάρμακα δούς·
 τὸν δὲ κακαῖς νοῦσοισι κυκώμενον ἀργαλείαις τε
 ἀψάμενος χειροῖν, αἴψα τίθησ' ὕγιῃ.
 Μοῖρα δέ τοι θνητοῖσι κακὸν φέρει, ἠδὲ καὶ ἐσθλόν·
 δῶρα δ' ἄφικτα θεῶν γίγνεται ἀθανάτων.
 πᾶσι δέ τοι κίνδυνος ἐπ' ἔργμασιν, οὐδέ τις οἶδε
 ποῦ σχήσειν μέλλει, χρήματος ἀρχομένου.
 ἀλλ' ὁ μὲν εὐδοκιμεῖν πειρώμενος, οὐ προνοήσας,
 ἐς μεγάλην ἄτην καὶ χαλεπὴν ἔπεσε·
 τῷ δὲ καλῶς ἔρδοντι θεὸς περὶ πάντα τίθησι
 συντυχήν ἀγαθὴν, ἔκλυσιν ἀφροσύνης.
 πλούτου δ' οὐδὲν τέρμα πεφασμένον ἀνθρώποισιν·
 οἷ γὰρ νῦν ἡμέων πλεῖστον ἔχουσι βίον,
 διπλάσιον σπεύδουσι· τίς ἂν κορέσειεν ἅπαντας;
 κέρδεά τοι θνητοῖς ὤπασαν ἀθάνατοι·
 ἄτη δ' ἐξ αὐτῶν ἀναφαίνεται, ἣν ὀπότεν Ζεὺς
 πέμψη τισομένην, ἄλλοτέ κ' ἄλλος ἔχοι.

VI.

Οὐδὲ μάκαρ οὐδεὶς πέλεται βροτός· ἀλλὰ πόνηροί
 πάντες, ὅσους θνητοὺς ἠέλιος καθορᾷ·

VII.

Ἔργασιν ἐν μεγάλοις πᾶσιν ἀδεῖν χαλεπόν.

VIII.

Γνωμοσύνης δ' ἀφανὲς χαλεπώτατόν ἐστι νοῆσαι
μέτρον, ὃ δὴ πάντων πείρατα μοῦνον ἔχει.

IX.

Γηράσκω δ' αἰεὶ πολλὰ διδυσκόμενος.

X.

Πάμπαν δ' εὐθανάτων ἀφανὲς νόος ἀνθρώποισι.

XI.

Τίκει γὰρ κόρος ὕβριν, ὅταν πολὺς ὄλβος ἐπῆται.

XII.

Ἰσόν τοι πλουτοῦσιν, ὅτω πολὺς ἄργυρός ἐστι
καὶ χρυσός, καὶ γῆς πυροφόρου πεδία,
ἵπποι θ', ἡμίονοί τε, καὶ ὧ̄ μόνα ταῦτα πάρεστι,
γαστροί τε καὶ πλευραῖς καὶ ποσὶν ἀβρὰ παθεῖν,
παῖδές τ' ἠδὲ γυναῖκες· ὅταν δέ γε τῶνδ' ἐφίκηται
ὦρη, σὺν δ' ἠβη γίγνεται ἄρμοδια,
ταῦτ' ἄφενος θνητοῖσι. τὰ γὰρ περιώσια πάντα
χρήματ' ἔχων οὐδεὶς ἔρχεται εἰς Αἴδην.
οὐδ' ἂν ἄποινα διδοὺς θάνατον φύγοι, οὐδὲ βαρείας
ρούσους, οὐδὲ κακὸν γῆρας ἐπερχόμενον.

XIII.

Πολλοὶ μὲν πλουτοῦσι κακοὶ, ἀγαθοὶ δὲ πένονται,
 ἀλλ' ἡμεῖς αὐτοῖς οὐ διαμειψόμεθα
 τῆς ἀρετῆς τὸν πλοῦτον· ἐπεὶ τὸ μὲν ἔμπεδον αἰεὶ,
 χρήματα δ' ἀνθρώπων ἄλλοτε ἄλλος ἔχει.

XIV.

Παῖς μὲν ἀνηβος ἑὼν ἔτι νήπιος ἕρκος ὀδόντων
 φύσας, ἐκβάλλει πρῶτον ἐν ἑπτ' ἔτεσι.
 τοὺς δ' ἑτέρους ὅτε δὴ τελέσει θεὸς ἐπὶ ἐνιαυτοῦς,
 ἤβης ἐκφαίνει σήματα γιγνομένης.
 τῇ τριτάτῃ δὲ γένειον ἀεζομένων ἐπὶ γυῖων
 λαχνοῦται, χροίης ἀνθος ἀμειβομένης.
 τῇ δὲ τετάρτῃ πᾶς τις ἐν ἑβδομάδ' ἐστὶν ἄριστος
 ἰσχὺν, οἳ τ' ἀνδρες σήματ' ἔχουσ' ἀρετῆς.
 πέμπτῃ δ' ὄριον ἀνδρα γάμου μεμνημένον εἶναι,
 καὶ παίδων ζητεῖν εἰσοπίσω γενεήν.
 τῇ δ' ἕκτῃ περὶ πάντα καταρτίζεται νόος ἀνδρός,
 οὐδ' ἔρδειν ἔθ' ὁμῶς ἔργ' ἀπάλαμνα θέλει.
 ἑπτὰ δὲ νοῦν καὶ γλῶσσαν ἐν ἑβδομάσι μέγ' ἄριστος,
 ὀκτώ τ' ἀμφοτέρων τέσσαρα καὶ δέκ' ἔτη.
 τῇ δ' ἐνάτῃ δύναται μὲν ἔτι, μαλακώτερα δ' αὐτοῦ,
 πρὸς μεγάλην ἀρετὴν σῶματι καὶ σοφίῃ.
 τῇ δεκάτῃ δ', ὅτε δὴ τελέσει θεὸς ἐπὶ ἐνιαυτοῦς,
 οὐκ ἂν ἄνωρος ἑὼν μοῖραν ἔχοι θανάτου.

XV.

Ἡμετέρη δὲ πόλις κατὰ μὲν Διὸς οὐ ποτ' ὀλεῖται
 αἴσαν, καὶ μακάρων θεῶν φρένας ἀθανάτων.

τοίη γὰρ μεγάθυμος ἐπίσκοπος ὀβριμοπάτρη
 Παλλὰς Ἀθηναίη χειρὰς ὑπερθεῖν ἔχει.
 αὐτὸς δὲ φθείρειν μεγάλην πόλιν ἀφραδίησιν
 ἄστοι βούλονται, χρήμασι πειθόμενοι,
 δήμου θ' ἡγεμόνων ἄδικος νόος, οἷσιν ἐτοῖμον
 ὕβριος ἐκ μεγάλης ἄλγεα πολλὰ παθεῖν.
 οὐ γὰρ ἐπίστανται κατέχειν κόρον, οὐδὲ παρούσας
 εὐφροσύνας κοσμεῖν δαιτὸς ἐν ἡσυχίῃ.

πλουτοῦσιν δ' ἄδίκους ἔργμασι πειθόμενοι.

οὐθ' ἱερῶν κτεάνων, οὔτε τι δημοσίων
 φειδόμενοι, κλέπτουσιν ἐφ' ἀρπαγῇ ἄλλοθεν ἄλλος,
 οὐδὲ φυλάσσονται σεμνὰ Δίκης θέμεθλα,
 ἢ σιγῶσα σύννοιδε τὰ γιγνόμενα, πρό τ' ἐόντα·
 τῶ δὲ χρόνῳ πάντως ἤλθ' ἀποτισομένη.
 ταύτη τοι πάσῃ πόλει ἔρχεται ἕλκος ἄφυκτον,
 εἰς δὲ κακίην ταχέως ἤλυθε δουλοσύνην,
 ἢ στάσιν ἔμφυλον, πόλεμόν θ' εὐδοντ' ἐπεγείρει,
 ὃς πολλῶν ἐρατὴν ὤλεσεν ἡλικίην.
 ἐκ γὰρ δυσμενέων ταχέως πολυήρατον ἄστν
 τρῦχεται ἐν συνόδοις τοῖς ἀδικοῦσι φίλους.
 ταῦτα μὲν ἐν δήμῳ στρέφεται κακά· τῶν δὲ πενιχρῶν
 ἰκνοῦνται πολλοὶ γαῖαν ἐς ἄλλοδαπήν,
 πραθέντες, δεσμοῖσί τ' ἀεικελίοισι δεθέντες.

οὕτω δημόσιον κακὸν ἔρχεται οἴκαδ' ἐκάστω·
 αὐλίοι δ' ἔτ' ἔχειν οὐκ ἐθέλουσι θύραι·

ὑψηλὸν δ' ὑπὲρ ἕρκος ὑπέρθορον, εὔρε δὲ πάντα,
 εἴ κ' ἔτις ἢ φεύγων ἐν μυχῶ ἢ θαλάμῳ.
 ταῦτα διδάξαι θυμὸς Ἀθηναίους με κελεύει,
 ὡς κακὰ πολλὰ πόλει δυσνομία παρέχει·
 εὐνομία δ' εὐκοσμία καὶ ἄρτια πάντ' ἀποφαίνει,
 καὶ θαμὰ τοῖς ἀδίκους ἀμφιτίθησι πέδας,
 τραχέα λειαίνει, παύει κόρον, ὕβριν ἀμανροῖ,
 αὐαίνει δ' ἄτης ἄνθεα φυόμενα,
 εὐθύνει δὲ δίκας σκολιὰς, ὑπερήφανά τ' ἔργα
 προὔνει, παύει δ' ἔργα διχοστασίης,
 παύει δ' ἀργαλέης ἔριδος χόλον· ἔστι δ' ὑπ' αὐτῆς
 πάντα κατ' ἀνθρώπους ἄρτια καὶ πινυτά.

XVI.

Αὐτὸς κήρυξ ἦλθον ἀφ' ἡμεροῦς Σαλαμῖνος
 κόσμον ἐπέων ὧδὴν ἀντ' ἀγορῆς θέμενος.

* * * * *

εἶην δὴ τότε ἐγὼ Φολεγάνδριος, ἢ Σικινίτης
 ἀντὶ γ' Ἀθηναίου, πατρίδ' ἀμειψάμενος.
 αἶψα γὰρ ἂν φάτις ἦδε μετ' ἀνθρώποισι γένοιτο·
 Ἀττικὸς οὗτος ἀνὴρ τῶν Σαλαμῖν' ἀφέντων.

* * * * *

ἴομεν εἰς Σαλαμῖνα, μαχησόμενοι περὶ νήσου
 ἡμεροῦς, χαλεπὸν τ' αἰσχος ἀπωσόμενοι.

XVII.

Δείξει δὴ μανίην μὲν ἐμὴν βαιὸς χρόνος ἀστοῖς,
 δείξει, ἀληθείης ἐς μέσον ἐρχομένης.

XVIII.

Ἐκ νεφέλης φέρεται χιόνος μένος ἠδὲ χαλάζης·
 βροντὴ δ' ἐκ λαμπροῦς γίγνεται ἄστεροπῆς·
 ἐξ ἀνέμων δὲ θάλασσα ταράσσεται· ἦν δέ τις αὐτῆν
 μὴ κινῆ, πάντων ἐστὶ δικαιοτάτη.
 ἀνδρῶν δ' ἐκ μεγάλων πόλις ὄλλυται· εἰς δὲ μονάρχου
 δῆμος ἄϊδρις ἐὼν δουλοσύνην ἔπεσε.

XIX.

Εἰ δὲ πεπόνθατε δεινὰ δι' ὑμετέραν κακότητα,
 μὴ τι θεοῖς τούτων μοῖραν ἐπαμφέρετε,
 αὐτοὶ γὰρ τούτους ηὔξησατε, ῥύσια δόντες,
 καὶ διὰ ταῦτα κακὴν ἴσχετε δουλοσύνην.
 ὑμέων δ' εἷς μὲν ἕκαστος ἀλώπεκος ἵχνησι βαίνει,
 ὕμμι δὲ σύμπασι χαῦνος ἔνεστι νόος.
 εἰς γὰρ γλώσσαν ὁρᾶτε, καὶ εἰς ἔπη αἰμύλου ἀνδρός·
 εἰς ἔργον δ' οὐδὲν γιγνόμενον βλέπετε.

XX.

Δῆμῳ μὲν γὰρ ἔδωκα τόσον κράτος, ὅσσον ἐπαρκεῖν,
 τιμῆς οὐτ' ἀφελῶν, οὐτ' ἐπορευόμενος·
 οἱ δ' εἶχον δύναμιν, καὶ χρήμασιν ἦσαν ἀγητοὶ,
 καὶ τοῖς ἐφρασάμην μηδὲν ἀεικὲς ἔχειν.
 ἔστην δ' ἀμφιβαλὼν κρατερόν σάκος ἀμφοτέροισι·
 νικᾶν δ' οὐκ εἶασ' οὐδετέρους ἀδίκως.

XXI.

᾿Ωδ' ἂν δῆμος ἄριστα σὺν ἡγεμόνεσσιν ἔποιτο,
 μήτε λίην ἀνεθεῖς, μήτε πιεζόμενος.

XXII.

Νείλου ἐπὶ προχοῆσι, Κανωβίδος ἐγγύθεν ἀκτῆς.

XXIII.

Πρὸς Φιλόκνυπρον, ἓνα τῶν ἐν Κύπρῳ βασιλέων.
 Νῦν δὲ συ μὲν Σολίοισι πολὺν χρόνον ἐνθάδ' ἀνάσσω
 τὴν πόλιν εὖ ναίοις, καὶ γενος ὑμέτερον.
 αὐτὰρ ἐμὲ ξὺν νηϊ Θοῆ κλεινῆς ἀπὸ νήσου
 ἄσκηθῆ πέμποι Κύπρις ἰοστέφανος·
 οἰκισμῶ δ' ἐπὶ τῷδε χάριν καὶ κῦδος ὀπάξοι
 ἔσθλόν, καὶ νόστον πατρίδ' ἐς ἡμετέραν.

XXIV.

Πρῶτα μὲν εὐχόμεσθα Διὶ Κρονίδῃ βασιλῆϊ,
 Θεσμοῖς τοῖσδε τύχην ἀγαθὴν καὶ κῦδος ὀπάσσαι.

XXV.

Οὐκ ἔφθυ Σόλων βαθύφρων, οὐδὲ βουλήεις ἀνήρ.
 ἔσθλὰ γὰρ Θεοῦ διδόντος, αὐτὸς οὐκ ἐδέξατο·
 περιβαλὼν δ' ἄγραν, ἀγασθεὶς οὐκ ἀνέσπασεν μέγα
 δίκτυον, θυμοῦ θ' ἁμαρτῆ καὶ φρενῶν ἀποσφαλεῖς.
 ἤθελον γὰρ κεν ἀρατήσας, πλοῦτον ἄφθονον λαβῶν,
 καὶ τυραννήσας Ἀθηνῶν μῦνον ἡμέραν μίαν,
 ἄσχος ὕστερον δεδάσθαι, κἄπιτετριφθαι γένος.

XXVI.

Χαῦνα μὲν τότ' ἐφράσαντο, νῦν δ' ἐμοὶ χολούμενοι
 λοξὸν ὀφθαλμοῖς ὄρωσι πάντες ὥστε δῆϊον.

XXVII.

Εἰ δὲ γῆς ἐφεισάμην
 πατρίδος, τυραννίδος δὲ καὶ βίης ἀμειλίχου
 οὐ καθηψάμην, μιάνας καὶ καταισχύντας κλέος,
 οὐδὲν αἰδοῦμαι. πλέον γὰρ ὧδε νικήσειν δοκῶ
 πάντας ἀνθρώπους.

XXVIII.

Συμμαρτυροίη ταῦτ' ἂν ἐν δίκῃ χρόνου
 μήτηρ μέγιστη δαιμόνων Ὀλυμπίων
 ἄριστα, Γῆ μέλαινα, τῆς ἐγὼ ποτὲ
 ὄρους ἀνείλον πολλαχῆ πεπηγότας,
 πρόσθεν δὲ δουλεύσασα, νῦν ἐλευθέρα.
 πολλοὺς δ' Ἀθήνας, πατρίδ' εἰς θεόκτιτον,
 ἀνήγαγον πραθέντας, ἄλλον ἐκδίκως,
 ἄλλον δικαίως, τοὺς δ' ἀναγκαίης ὑπο
 χρησμὸν λέγοντας, γλῶσσαν οὐκ ἔτ' Ἀιτικὴν
 ἰέντας, ὡς ἂν πολλαχῆ πλατωμένους·
 τοὺς δ' ἐνθάδ' αὐτοῦ δουλοσύνην ἀεικέα
 ἔχοντας, ἤδη δεσπότας τρομευμένους,
 ἐλευθέρους ἔθηκα. ταῦτα μὲν κράτει,
 ὁμοῦ βίαν τε καὶ δίκην συναρμόσας,
 ἔρεξα, καὶ διῆλθον ὡς ὑπεσχόμην.
 θεσμοὺς δ' ὁμοίως τῷ κακῷ τε κἀγαθῷ,
 εὐθεϊαν εἰς ἕκαστον ἁρμόσας δίκην,
 ἔγραφα. κέντρον δ' ἄλλος, ὡς ἐγὼ, λαβὼν,
 κακοφραδῆς τε καὶ φιλοκτιήμων ἀνήρ,
 οὐκ ἂν κατέσχε θυμὸν, οὔτ' ἐπαύσατο,

πρὶν ἂν τὰράξας, πῖαο ἐξέλη, γάλα.

εἰ γὰρ ἤθελον
 ἂ τοῖς ἐναντίοισιν ἦν·δανεν τότε,
 αὐθις δ' ἂ τοῖσιν ἀτέρουῖς, δρᾶσαι κακὰ,
 πολλῶν ἂν ἀνδρῶν ἤδ' ἐχηρώθη πόλις.
 τῶν οὐνεκ' ἀρχὴν πάντοθεν κυκεύμενος,
 ὧς ἐν κυσὶν πολλαῖσιν ἐστράφην λύκος.

XXIX.

Ἄμα γὰρ ἄελπτα σὺν θεοῖσιν ἦνυσα,
 ἄμα δ' οὐ μάτην ἔρδον.

XXX.

Πίνουσι, καὶ τρώγουσιν, οἱ μὲν ἴτρια,
 οἱ δ' ἄρτον αὐτῶν, οἱ δὲ συμμεμιγμένους
 γούρους φακοῖσι· κείθι δ' οὔτε περμάτων
 ἄπεστιν οὐδὲν, ἄσ' ἂν ἀνθρώποισι γῆ
 φέρει μέλαινα· πάντα δ' ἀφθόνως πάρα.

XXXI.

Πεφυλαγμένος ἄνδρα ἕκαστον,
 ὄρα μὴ κρυπτὸν ἔγχος ἔχων
 κραδίη, φαιδρῶ
 προσεννέπη προσώπῳ,
 γλῶσσα δὲ οἱ διχόμυθος
 ἐκ μελαίνης φρενὸς γεγωνῆ.

ΤΕΛΟΣ ΤΩΝ ΣΟΛΩΝΟΣ.

ΦΩΚΥΛΙΔΟΥ ΜΙΛΗΣΙΟΥ.

I.

Χρηίζων πλούτου, μελέτην ἔχε πίονος ἀγροῦ.
ἀγρὸν γάρ τε λέγουσιν Ἀμαλθείης κέρας εἶναι.

II.

Καὶ τόδε Φωκυλίδεω· Τετόρων ἀπὸ τῶνδ' ἐγένοντο
φῦλα γυναικείων. ἡ μὲν κυνὸς, ἡ δὲ μελίσσης,
ἡ δὲ συὸς βλοσυρῆς, ἡ δ' ἵππου χαιτηέσσης.
εὐφορος ἦδε, ταχεῖα, περὶδρομος, εἶδος ἀρίστη.
ἡ δὲ συὸς βλοσυρῆς, οὐτ' ἄρ' ἀρ' κακῆ, οὐδὲ μὲν ἐσθλή.
ἡ δὲ κυνὸς, χαλεπὴ τε καὶ ἄγριος. ἡ δὲ μελίσσης,
οἰκονόμος τ' ἀγαθῆ, καὶ ἐπίσταται ἐργάζεσθαι,
ἧς εὐχου, φίλ' ἑταῖρε, λαχεῖν γάμον ἡμερόεντα.

III.

Καὶ τόδε Φωκυλίδεω· Τί πλέον γένος εὐγενὲς εἶναι,
οἷς οὐτ' ἐν μύθοις ἔπεται χάρις, οὐτ' ἐνὶ βουλήῃ;

IV.

Καὶ τόδε Φωκυλίδεω· Πόλις ἐν σκοπέλω κατὰ κόσμον
οἰκεῦσα σμικρῆ, κρείσσω Νίνου ἀφραινούσης.

V.

Καὶ τόδε Φωκυλίδεω· Λέριοι κακοί· οὐχ ὁ μὲν, ὅς δ' οὔ·
πάντες, πλὴν Προκλέους· καὶ Προκλῆς Λέριος.

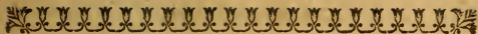
VI.

Καὶ τόδε Φωκυλίδεω· Χρή τοι τὸν ἐταῖρον ἐταίρω
φροντίζειν ἄσ' ἂν περιγογγύζωσι πολῖται.

VII.

Χρὴ δ' ἐν συμποσίῳ, κυλικῶν περινισσομενάων,
ἠδέα κωτίλλοντα καθήμενον οἰνοποτάζειν.

ΤΕΛΟΣ ΤΩΝ ΦΩΚΥΛΙΔΟΥ.

ΣΙΜΩΝΙΔΟΥ.

I.

Οὐδὲν ἐν ἀνθρώποισι μένει χοῆμ' ἔμπεδον αἰεὶ.
ἐν δὲ τὸ κάλλιστον Χῖος ἔειπεν ἀνὴρ·

ΟΙΗΠΕΡ ΦΥΛΛΩΝ ΓΕΝΕΗ, ΤΟΙΗΔΕ ΚΑΙ
ΑΝΔΡΩΝ.

παῦροί μιν θνητῶν οὐάσι δεξάμενοι
στέρονοις ἐγκατέθεντο. πάρεστι γὰρ ἐλπίς ἐκάστω,
ἀνδρῶν ἢ τε νέων στήθεσιν ἐμφύεται.
θνητῶν δ' ὄφρα τις ἄνθος ἔχη πολυήρατον ἠβης,
κοῦφον ἔχων θυμὸν, πόλλ' ἀτέλεστα νοεῖ.
οὔτε γὰρ ἐλπίδ' ἔχει γηρασσέμεν, οὔτε θανεῖσθαι,
οὐδ', ὑγιῆς ὅταν ἦ, φροντιδ' ἔχει καμάτου.
νήπιοι, οἷς ταύτη κεῖται νόος, οὐδέ τ' ἴσασιν,
ὡς χρόνος ἔσθ' ἠβης καὶ βιότου ὀλίγος
θνητοῖς. ἀλλὰ σὺ ταῦτα μαθὼν βιότου ποτὶ τέρμα
ψυχῇ τῶν ἀγαθῶν τλῆθι χαριζόμενος.

II.

ΠΕΡΙ ΓΥΝΑΙΚΩΝ.

Χωρὶς γυναικὸς θεὸς ἐποίησεν νόον
τὰ πρῶτα. τὴν μὲν ἐξ ὑὸς τανύτριχος,
τῇ πάντ' ἀν' οἶκον βορβόρω πεφυρμένα

ἄκοσμά κ̄ϊται, καὶ κυλινδεῖται χαμαί·
αὐτὴ δ' ἄλουτος, ἄπλυτός τ' ἐν εἵμασιν,
ἐν κοπρίῃσιν ἡμένη πιαίνεται.

Τὴν δ' ἐξ ἀλιτροῦς θεὸς ἔθῆκ' ἀλώπεκος
γυναῖκα, πάντων ἴδριν· οὐδέ μιν κακῶν
λέληθεν οὐδέν, οὐδέ τῶν ἀμεινόνων.

τὸ μὲν γὰρ αὐτῆς ἐστὶ πολλάκις κακόν,
τὸ δ' ἐσθλόν· ὄργῃν δ' ἄλλοτ' ἀλλοίην ἔχει.

Τὴν δ' ἐκ κυνὸς λιτουργόν, αὐτομήτορα,
ἣ πάντ' ἀκοῦσαι, πάντα δ' εἰδέναι θέλει,
πάντη δὲ παπταίνουσα καὶ πλανωμένη,
λέληκεν, ἣ καὶ μηδέν' ἀνθρώπων ὄρα.
παύσειε δ' ἄν μιν οὐτ' ἀπειλήσας ἀνήρ,
οὐδ' εἰ χολωθεὶς ἐξαράξειεν λίθῳ
ὀδόντας, οὐδ' ἄν μειλίχως μυθεύμενος,
οὐδ' εἰ παρὰ ξείνοισιν ἡμένη τύχοι·
ἄλλ' ἐμπεδῶς ἀπρηκτον αὐδόνην ἔχει.

Τὴν δὲ πλάσαντες γῆϊν Ὀλύμπιοι,
ἔδωκαν ἀνδρὶ πονηρόν· οὔτε γὰρ κακόν,
οὐτ' ἐσθλόν οὐδέν οἶδε τοιαύτη γυνή·
ἔργον δὲ μοῦνον, ἐσθίειν, ἐπίσταται·
κοῦτ', ἄν κακὸν χεიმῶνα ποιήσῃ θεός,
ρίγῳσα, δίφρον ἄσσον ἔλκεται πυρός.

Τὴν δ' ἐκ θαλάσσης ἐν φρεσὶν γ' ἤδη νόει.
τὴν μὲν γελᾷ τε καὶ γέγηθεν ἡμέρην.

ἐπαινέσει μιν ξεῖνος ἐν δόμοις ἰδῶν·

Οὐκ ἔστιν ἄλλη τῆσδε λωΐων γυνή
ἐν πᾶσιν ἀνθρώποισιν, οὐδέ καλλίων.

τὴν δ', οὐκ ἀνεκτὸς οὐδ' ἐν ὀφθαλμοῖς ἰδεῖν,

οὐτ' ἄσπον ἐλθεῖν, ἀλλὰ μαινεται τότε
 ἄπλητον, ὥσπερ ἄμφι τέκνοισιν κύων.
 ἀμείλιχος δὲ πᾶσι καποθυμῖη,
 ἐχθροῖσιν ἴσα καὶ φίλοισι, γίγνεται.
 ὥσπερ θάλασσα πολλάκις μὲν ἀτρεμῆς
 ἔστηκ' ἀπήμων, χάσμα ναύτησιν μέγα,
 θέρεος ἐν ὄρη, πολλάκις δὲ μαινεται
 βαρυκτύποισι κύμασιν φορευμένη·
 ταύτη μάλιστα ἔοικε τοιαύτη γυνή
 ὀργήν· φυήν δ', ὡς πόντος, ἀλλοίην ἔχει.

Τὴν δ' ἐκ σποδιῆς τε καὶ παλιντριβέος ὄνου,
 ἢ σὺν τ' ἀνάγκῃ, σὺν τ' ἐνιπῆσιν μόγις
 ἔρεξεν ὧν ἅπαντα, καὶ πονήσατο
 ἄρεστά· τόφρα δ' ἐσθίει μὲν ἐν μυχῶ
 προνύξ, προῆμαρ, ἐσθίει δ' ἐπ' ἐσχάρῃ·
 ὁμως δὲ καὶ πρὸς ἔργον ἀφροδίσιον
 ἐλθόνθ' ἐταῖρον ὄντινοῦν ἐδέξατο.

Τὴν δ' ἐκ γαλῆς, δύστηνον οἴζυρον γένος.
 κείνη γὰρ οὐ τι καλὸν οὐδ' ἐφίμερον
 πρόσσεστιν, οὐδὲ τερπνόν, οὐδ' ἐράσμιον·
 εὐνής δ' ἀδηνῆς ἐστὶν ἀφροδισίης,
 τὸν δ' ἄνδρα τὸν συνόντα ναυσίῃ διδοῖ·
 κλέπτουσα δ' ἔρδει πολλὰ γείτονας κακὰ,
 ἄφτυα δ' ἰρὰ πολλάκις κατεσθίει.

Τὴν δ' ἵππος ἀβροχαιτόεσσ' ἐγείνατο,
 ἢ δούλι' ἔργα καὶ δύην περιτρέπει·
 κοῦτ' ἂν μύλης ψαύσειεν, οὔτε κόσκινον
 ἄρειεν, οὔτε κόπρον ἐξ οἴκου βάλοι,
 οὔτε πρὸς ἵπνόν, ἀσβόλην ἀλευμένη,

ἴζοιτ', ἀνάγκη δ' ἄνδρα ποιεῖται φίλον.
 λοῦται δὲ πάσης ἡμέρης ἀπὸ ῥύπον
 δις, ἄλλοτε τρίς, καὶ μύροις ἀλείφεται.
 αἰεὶ δὲ χαίτην ἐκτενισμένην φορεῖ,
 βαθεῖαν, ἀνθέμοισιν ἐσκιασμένην.
 καλὸν μὲν ὦν θῆμα τοιαύτη γυνή
 ἄλλοισι· τῷ δ' ἔχοντι γίγνεται κακόν,
 ἦν μὴ τις ἢ τύραννος, ἢ σκηπτοῦχος ἢ,
 ὅστις τοιούτοις θυμὸν ἀγλαΐζεται.

Τὴν δ' ἐκ πίθηκου· τοῦτο δὴ διακριδὸν
 Ζεὺς ἀνδράσιν μέγιστον ὤπασεν κακόν.
 αἴσχιστα μὲν πρόσωπα· τοιαύτη γυνή
 εἴσιν δι' ἄστεος πᾶσιν ἀνθρώποις γέλωσ.
 ἐπ' αὐχένα βραχεῖα κινεῖται μῦγισ,
 ἄπυγος, αὐτόκωλος. ἅ τάλας ἀνήρ,
 ὅς τις κακὸν τοιοῦτον ἀγκαλίζεται.
 δῆνεα δὲ πάντα καὶ τρόπους ἐπίσταται,
 ὥσπερ πίθηκος, οὐδέ οἱ γέλωσ μέλει.
 οὐδ' ἂν τιν' εὖ ἔρξειεν, ἀλλὰ τοῦθ' ὄρα,
 καὶ τοῦτο πᾶσαν ἡμέρην βουλεύεται,
 ὅπως τι, χῶς μέγιστον, ἔρξειεν κακόν.

Τὴν δ' ἐκ μελίσσης· τὴν τις εὐτυχεῖ λαβῶν.
 κείνη γὰρ οἷη μῶμος οὐ προσιζάνει·
 θάλλει δ' ὑπ' αὐτῆς κᾶπαέξεται βίος·
 φίλη δὲ σὺν φιλεῦντι γηράσκει πόσει,[†]
 τεκοῦσα καλὸν κ' οὐνομάκλυτον γένος·
 κᾶριπρεπῆς μὲν ἐν γυναιξὶ γίγνεται
 πάσησι, θεῖη δ' ἀμφιδέδρομεν χάρις·
 οὐδ' ἐν γυναιξὶν ἠδεταί καθημένη,

ὄκου λέγουσιν ἀφροδισίους λόγους.
 τοίας γυναῖκας ἀνδράσιν χαρίζεται
 Ζεὺς τὰς ἀρίστας, καὶ πολυφραδεστάτας.

Τὰ δ' ἄλλα φύλα ταῦτα μηχανῇ Διὸς
 ἔστιν τε πάντα, καὶ παρ' ἀνδράσιν μένει.
 Ζεὺς γὰρ μέγιστον τοῦτ' ἐποίησεν κακόν,
 γυναῖκας· ἦν τι καὶ δοκῶσιν ὠφελεῖν,
 ἔχοντί τοι μάλιστα γίγνεται κακόν.
 οὐ γὰρ κοτ' εὐφρων ἡμίρην διέρχεται
 ἅπασαν, ὅστις σὺν γυναικὶ πέλεται·
 οὐδ' αἶψα λιμὸν ἐκ δόμων ἀπώσεται,
 ἐχθρὸν συνοικητῆρα, δυσμενέα θεόν.
 ἀνὴρ δ' ὅταν μάλιστα θυμηδεῖν δοκῇ
 κατ' οἶκον, ἢ θεοῦ μοῖραν, ἢ ἀνθρώπου χάριν,
 εὐροῦσα μῶμον ἐς μάχην κορύσσεται.
 ὄκου γυνή γὰρ ἔστιν, οὐδ' ἐς οἰκίην
 ξεῖνον μολόντα προφρόνως δεχοῖατο.
 ἦτις δέ τοι μάλιστα σωφρονεῖν δοκεῖ,
 αὕτη μέγιστα τυγχάνει λωβωμένη.
 κεκηνότος γὰρ ἀνδρός - - -
 - - - οἱ δὲ γείτονες
 χαίρουσ' ὀρῶντες καὶ τὸν, ὡς ἀμαρτάνει.
 τὴν ἦν δ' ἕκαστος αἰνέσει μεμνημένος
 γυναῖκα, τὴν δὲ τοῦτέρου μωμήσεται·
 ἴσῃν δ' ἔχοντες μοῖραν οὐ γιγνώσκομεν.
 Ζεὺς γὰρ μέγιστον τοῦτ' ἐποίησεν κακόν,
 καὶ δεσμὸν ἀμφέθηκεν ἀρόρηκτον πέδη.
 ἔξ οὔ τε τοὺς μὲν Αἴδης ἐδέξατο
 γυναικὸς εἶνεκ' ἀμφιδηριωμένους.

III.

Γυναϊκὸς οὐδὲν χρῆμ' ἀνήρ' ληΐζεται
 ἐσθλῆς ἄμεινον, οὐδὲ ῥίγιον κακῆς.

IV.

Ω παῖ, τέλος μὲν Ζεὺς ἔχει βαρύκτυπος
 πάντων, ὅσ' ἐστὶ, καὶ τίθησ' ὅπη θέλει.
 νοῦς δ' οὐκ ἔπ' ἀνθρώποισιν· ἀλλ' ἐφήμεροι
 αἰεὶ βροτοὶ δὴ ζῶμεν, οὐδὲν εἰδότες,
 ὅπως ἕκαστον ἐκτελευτήσει θεός.
 ἔλπις δὲ πάντας κἀπιπειθεῖη τρέφει
 ἄπρηκτον ὀρμαίνοντας. οἱ μὲν ἡμέρην
 μένουσιν ἐλθεῖν, οἱ δ' ἐτέων περιτροπὰς.
 νέωτα δ' οὐδεὶς ὅστις οὐ δοκεῖ βροτῶν
 πλούτῳ τε κἀγαθοῖσιν ἴζεσθαι φίλον.
 φθάνει δὲ τὸν μὲν γῆρας ἄζηλον λαβὼν,
 πρὶν τέρμ' ἴκηται· τοὺς δὲ δύστηνοι νόσοι
 φθείρουσι θνητῶν· τοὺς δ' Ἄρει δεδμημένους
 πέμπει μελαίνης Ἀΐδης ὑπὸ χθονός·
 οἱ δ' ἐν θαλάσῃ, λαίλαπι κλονεῦμενοι
 καὶ κύμασιν πολλοῖσι πορφυρῆς ἁλός,
 θνήσκουσιν, εὐτ' ἂν μὴ δυνήσωνται ζῶειν·
 οἱ δ' ἀγχόνην ἠψαντο δυστήνῳ μόρῳ,
 καὐτάγρετοι λείπουσιν ἡλίου φάος.
 οὔτω κακῶν ἄπ' οὐδέν· ἀλλὰ μυρίαί
 βροτοῖσι κῆρες, κἀνεπίφραστοι δῦαι,
 καὶ πῆματ' ἐστίν· εἰ δ' ἐμοὶ πιθοῖατο,
 οὐκ ἂν κακῶν ἐρῶμεν, οὐδ' ἐν ἄλγεσι
 κακοῖς ἔχοντες θυμὸν αἰκίζοίμεθα.

V.

Πάμπαν δ' ἄμωμος οὐτίς, οὐδ' ἀκήριος.

VI.

Τοῦ μὲν θανόντος οὐκ ἂν ἐνθυμοίμεθα,
εἴ τι φρονοῖμεν, πλεῖον ἡμέρας μιᾶς.

VII.

Ὁ δ' αὖ θάνατος ἔκιχε καὶ τὸν φυγόμαχον.

VIII.

Ἄνθρωπος ἔων, μήποτε φήσῃς
ὃ τι γενήσεται,
μηδ' ἄνδρα ἰδὼν, ὅσον ἐσσεῖται
χρόνον. ὠκεῖα γὰρ οὐδὲ τανυπτεροῦγου μυίας
οὕτως ἅ μετάστασις.

IX.

Βιοτῆς μὲν γὰρ
χρόνος ἐστὶ βραχύς· κρυφθεὶς δ' ὑπὸ γῆς
κεῖται θνητὸς τὸν ἅπαντα χρόνον.

X.

Ζεὺς πάντων αὐτὸς φάρμακα μῦθος ἔχει.

ΤΕΛΟΣ ΤΩΝ ΣΙΜΩΝΙΔΟΥ.

ΠΥΘΑΓΟΡΟΥ ΧΡΥΣΑ ΕΠΗ

Ἀθανάτους μὲν πρῶτα θεοὺς, νόμῳ ὡς διάκεινται,
τίμα· καὶ σέβου ὄρκον, ἔπειθ' ἠρώας ἀγαυούς.
τούς τε καταχθονίους σέβει δαίμονας, ἔννομα ῥέζων·
τούς τε γονεῖς τίμα, τούς τ' ἀγχιστ' ἐκγεγαῶτας·
τῶν δ' ἄλλων ἀρετῇ ποιεῦ φίλον ὅς τις ἄριστος.
πραέσι δ' εἶκε λόγοις, ἔργοισι τ' ἐπωφελίμοισι.
μηδ' ἔχθαιρε φίλον σὸν ἁμαρτιάδος εἶνεκα μικρῆς,
ὄφρα δύνῃ· δύναμις γὰρ ἀνάγκης ἐγγύθι ναίει.
ταῦτα μὲν οὕτως ἴσθι· κρατεῖν δ' εἰθίζεο τῶνδε,
γαστροὺς μὲν πρῶτιστα, καὶ ὕπνου, λαγνεῖς τε,
καὶ θυμοῦ. πρήξεις δ' αἰσχρόν ποτε, μήτε μετ' ἄλλου,
μήτ' ἰδίῃ· πάντων δὲ μάλιστ' αἰσχύνεο σαυτόν.
εἶτα δικαιοσύνην ἄσκει ἔργῳ τε λόγῳ τε.
μηδ' ἀλογίστως σαυτόν ἔχειν περὶ μηδὲν ἔθιζε.
ἀλλὰ γνῶθι μὲν ὡς θανέειν πέπρωται ἅπασι.
χρήματα δ' ἄλλοτε μὲν κτῆσθαι φίλει, ἄλλοτ' ὀλέσσαι.
ὅσσα τε δαιμονίησι τύχαις βροτοὶ ἄλγε' ἔχουσιν,
ἦν ἂν μοῖραν ἔλῃς, ταύτην φέρε, μηδ' ἀγανάκτει·
ἰᾶσθαι δὲ πρέπει, καθόσον δύνῃ· ὧδε δὲ φράζεο
οὐ πάνυ τοῖς ἀγαθοῖς τούτων πολὺ μοῖρα δίδωσι.

πολλοὶ δ' ἀνθρώποισι λόγοι δειλοὶ τε καὶ ἐσθλοὶ
 προσπίπτουσ', ὧν μὴτ' ἐκπλήσσειο, μὴτ' ἄρ' εἰσῆς
 εἴργεσθαι σαυτόν· ψεῦδος δ' ἦν περ τι λέγεται,
 πράως ἴσῃ· ὃ δέ τοι ἐρέω, ἐπὶ παντὶ τελείσθω.
 μηδεὶς μῆτε λόγῳ σε παρείπη, μῆτε τι ἔργῳ,
 πρῆξαι μὴτ' εἰπεῖν ὅ τι τοι μὴ βέλτερόν ἐστι·
 βουλευούου δὲ πρὸ ἔργου, ὅπως μὴ μῶρα πέληται.
 δειλοῦ τοι πρῆσσειν τε λέγειν τ' ἀνόητα πρὸς ἀνδρός·
 ἀλλὰ τάδ' ἐκτελέειν, ἃ σε μὴ μετέπειτ' ἀνήσει.
 πρῆσσε δὲ μηδὲν τῶν μὴ ἐπίστασαι, ἀλλὰ διδάσκειν
 ὅσσα χρεῶν, καὶ τερπνότατον βίον ὧδε διάξεις.

Οὐδ' ὑγιείης τῆς περὶ σῶμ' ἀμέλειαν ἔχειν χρή·
 ἀλλὰ ποιοῦ τε μέτρον, καὶ σίτου, γυμνασίων τε
 ποιῆσθαι· μέτρον δὲ λέγω τόδ', ὃ μὴ σ' ἀνήσει.
 εἰθίζου δὲ δίαιταν ἔχειν καθάρειον, ἄθρυπτον·
 καὶ πεφύλαξό γε ταῦτα ποιεῖν, ὅποσα φθόρον ἴσχει.
 μὴ δαπανᾶν παρὰ καιρὸν, ὅποια καλῶν ἀδαήμων
 μηδ' ἀνελεύθερος ἴσθι· μέτρον δ' ἐπὶ πᾶσιν ἄριστον.
 πρῆσσε δὲ ταῦθ', ἃ σε μὴ βλάψει· λόγισαι δὲ πρὸ
 ἔργου.

Μηδ' ὕπνον μαλακοῖσιν ἐπ' ὄμμασι προσδέ-
 ξασθαι,

πρὶν τῶν ἡμερινῶν ἔργων τρεῖς ἕκαστον ἐπελθεῖν·
 Πῆ παρέβην; Τί δ' ἔρεξα; Τί μοι δέον οὐκ ἐτελέσθη;
 ἀρξάμενος δ' ἀπὸ πρώτου ἐπέξιθι· καὶ μετέπειτα
 δειλὰ μὲν ἐκπρήξας, ἐπιπλήσσειο· χρηστὰ δὲ, τέρπου.

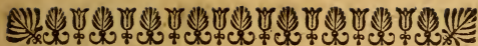
Ταῦτα πόνει, ταῦτ' ἐκμελέτα· τούτων χρή ἔραῖν σε,
 ταῦτά σε τῆς θείης ἀρετῆς εἰς ἵχνια θήσει.

ναὶ μὰ τὸν ἀμετέροα ψυχᾶ παραδόντα τετρακτὺν,

παγὰν ἀενάου φύσεως. ἀλλ' ἔρχεαι ἐπ' ἔργον,
 θεοῖσιν ἐπευξάμενος τελέσαι. τούτων δὲ κρατήσας,
 γνώσῃ ἀθανάτων τε θεῶν, θνητῶν τ' ἀνθρώπων
 σύστασιν, ἧ̃ τε ἕκαστα διέρχεται, ἧ̃ τε κρατεῖται·
 γνώσῃ δ', ἧ̃ θέμις ἐστὶ, φύσιν περὶ παντός ὁμοίην,
 ὥστε σε μήτε ἀέλπῃ ἐλπίζειν, μήτε τι λήθειν.
 γνώσῃ δ' ἀνθρώπους αὐθαίρετα πῆματ' ἔχοντας·
 τλήμονες, οἳ τ' ἀγαθῶν πέλας ὄντων οὐκ ἔσορῶσιν
 οὔτε κλύουσι· λύσιν δὲ κακῶν παῦροι συνίσασσι.
 τοίη μοῖρα βροτῶν βλάπτει φρένας· ὡς δὲ κύλινδροι
 ἄλλοτ' ἐπ' ἄλλα φέρονται, ἀπείρονα πῆματ' ἔχοντες.
 λυγρὴ γὰρ συνοπαδὸς ἔρις βλάπτουσα λέληθε
 σύμφυτος, ἣν οὐ δεῖ προσάγειν, εἴκοντα δὲ φεύγειν.
 Ζεῦ πάτερ, ἧ̃ πολλῶν κε κακῶν λύσειας ἀπαντας,
 εἰ πᾶσιν δείξαις, οἷῳ τῷ δαίμονι χρῶνται.
 ἀλλὰ σὺ θάρσει, ἐπεὶ θεῖον γένος ἐστὶ βροτοῖσιν,
 οἷς ἱερὰ προφέρουσα φύσις δείκνυσιν ἕκαστα.
 ὧν εἴ σοί τι μέτεστι, κρατήσεις ὧν σε κελεύω,
 ἐξακέσας, ψυχὴν δὲ πόνων ἀπὸ τῶνδε σαώσεις.

Ἄλλ' εἴργου βρωτῶν, ὧν εἶπομεν, ἔντε καθαρμοῖς,
 ἔν τε λύσει ψυχῆς κρίνων, καὶ φράζεαι ἕκαστα,
 ἠνίοχον γνώμην στήσας καθύπερθε ἀρίστην.
 ἦν δ' ἀπολείψας σῶμα ἐς αἰθέρ' ἐλεύθερον ἔλθῃς,
 ἔσσειαι ἀθάνατος, θεὸς ἄμβροτος, οὐκ ἔτι θνητός.

ΤΕΛΟΣ ΤΩΝ ΠΡΟΛΟΓΩΝ.

ΦΩΚΥΛΙΔΟΥ

ΕΤΕΡΟΥ Η ΨΕΥΔΩΝΥΜΟΥ ΠΟΙΗΜΑ ΝΟΥΘΕΤΙΚΟΝ.

*Μήτε γαμοκλοπέειν, μήτ' ἄρσενά Κύπριν ὀρίνειν
μήτε δόλους ῥάπτειν, μήθ' αἵματι χεῖρα μιάνειν.
μὴ πλουτεῖν ἀδίκως, ἀλλ' ἐξ ὀσίων βιοτεύειν.
ἀρκεῖσθαι παρεοῦσι, καὶ ἀλλοτριῶν ἀπέχεσθαι.
ψεύδεα μὴ βάζειν, τὰ δ' ἐτήτυμα πάντ' ἀγορεύειν.*

*Πρῶτα θεὸν τίμα, μετέπειτα δὲ σεῖο γονῆας.
πᾶσι δίκαια νέμειν, μηδὲ κρίσιν ἐς χάριν ἔλκειν.
μὴ ῥίψης πενίην· ἀδίκως μὴ κρῖνε πρόσωπον.
ἦν σὺ κακῶς δικάσης, σὲ θεὸς μετέπειτα δικάσει.
μαρτυρίην ψευδῆ φεύγειν· τὰ δίκαι' ἀγορεύειν.
παρθενίην τηρεῖν· ἀγάπην δ' ἐν πᾶσι φυλάσσειν.
μέτρα νέμειν τὰ δίκαια, καλὸν δ' ἐπίμετρον ἅπασιν.
σταθμὸν μὴ κρούειν ἑτερόζυγον, ἀλλ' ἴσον ἔλκειν.
μήτ' ἐπιορκεῖν, μήτ' ἀγνοίη, μήτε ἔκοντί·
ψεύδορμον στυγέει θεὸς ἄμβροτος ὅστις ὁμόσσει.
σπέρματα μὴ κλέπτειν· ἐπαράσιμος, ὅστις ἔλθεται.
μισθὸν μοχθήσαντι δίδου· μὴ θλίβε πένητα.*

γλώσση νοῦν ἐχέμεν· κρυπτὸν λόγον ἐν φρεσὶν ἴσχειν.
 μήτ' ἀδικεῖν ἐθέλης, μήτ' οὖν ἀδικοῦντα ἐάσης.
 πτωχῷ δ' εὐθὺ δίδου, μηδ' αὐριον ἐλθέμεν εἴπης.
 πληρώσας σέο χεῖρ', ἔλεον χρήζοντι παράσχου.
 ἄστεγον εἰς οἶκον δέξαι, καὶ τυφλὸν ὁδήγει.
 ναυηγούς οἴκτειρον, ἐπεὶ πλόος ἐστὶν ἀδηλος.
 χεῖρα πεσόντι δίδου· σῶσον δ' ἀπερίστατον ἄνδρα.
 κοινὰ πάθη πάντων· ὁ βίος τροχός· ἄστατος ὄλβος.
 πλοῦτον ἔχων, σὴν χεῖρα πενητεῦουσιν ὄρεξον·
 ὦν σοι ἔδωκε θεός, τούτων χρήζουσι παράσχου.
 ἔστω κοινὸς ἅπας ὁ βίος, καὶ ὁμόφρονα πάντα.

Τὸ ξίφος ἀμφιβαλοῦ, μὴ πρὸς φόνον, ἀλλ' ἐς
 ἄμυναν·

εἶθε δὲ μὴ χρήζοις μήτ' ἔννομα, μήτ' ἀδίκως γε.
 ἦν γὰρ ἀποκτείνης ἐχθρὸν σέο, χεῖρα μιαίνεις.

Ἄγροῦ γειτονέοντος ἀπόσχεο, μηδ' ἄρ' ὑπερβῆς.
 μηδέ τιν' αὐξόμενον καρπὸν λώβησον ἀρούρης.

Ἔστωσαν ὁμότιμοι ἐπήλυδες ἐν πολιήταις·
 πάντες γὰρ πενίης πειρώμεθα τῆς πολυπλάγκτου·
 χῶρη δ' οὐ τι βέβαιον ἔχει πέδον ἀνθρώποισι.

Ἡ φιλοχρημοσύνη μήτηρ κατότητος ἀπάσης.
 χρυσὸς αἰεὶ δόλος ἐστὶ καὶ ἄργυρος ἀνθρώποισι.
 χρυσέ, κακῶν ἀρχηγέ, βιοφθόρε, πάντα χαλέπτων,
 εἶθε σε μὴ θνητοῖσι γενέσθαι πῆμα ποθεινόν.
 σοῦ γὰρ ἔκητι μάχαι τε, λεηλασίαι τε, φένοι τε,
 ἐχθρὰ δὲ τέκνα γονεῦσιν, ἀδελφειοί τε συναίμοις.

Μηδ' ἕτερον κεύθοις κραδίη νόον, ἀλλ' ἀγο-
 ρεύων·

μηδ', ὡς πετροφυῆς πολὺπους, κατὰ χῶραν ἀμείβου.

Ὅστις ἐκὼν ἀδικεῖ, κακὸς ἀνήρ· ἀλλ' ὑπ' ἀνάγκης,
οὐκ ἔρεώ τὸ τέλος· βουλή δ' εὐθύνεθ' ἐκάστου.

Μὴ γαυροῦ σοφίῃ, μὴτ' ἀλκῇ, μὴτ' ἐνὶ πλούτῳ.
εἷς θεὸς ἐστι σοφός, δυνατός θ' ἅμα, καὶ πολυόλβος.

Μηδὲ παροιχομένοισι κακοῖς τρύχου τεδὸν ἦτορ·
οὐκ ἔτι γὰρ δύναται τὸ τετυγμένον εἶναι ἄτυκτον.

Μὴ προπετής ἐς χεῖρα, χαλίνου δ' ἄγριον
ὄργην·

πολλάκι γὰρ πλήξας αἰέων φόνον ἐξετέλεσσεν.

Ἔστω κοινὰ πάθη· μηδὲν μέγα, μηδ' ὑπέροπλον.
οὐκ ἄγαθὸν πλεονάζον ἔφθνητοῖσιν ὄνειρα·
ἢ πολλή δὲ τροφή πρὸς ἀμέτρον ἐλκει ἔρωτας·
ὑψαυχεῖ δ' ὁ πολὺς πλοῦτος, καὶ ἐς ὕβριν ἀέξει.

Θυμὸς ὑπερχόμενος μανίην ὀλοόφρονα τεύχει·
ὄργη δ' ἐστὶν ὄρεξις· ὑπερβαλνουσα δὲ, μῆνις.

Ζῆλος τῶν ἀγαθῶν, ἐσθλός· φαύλων δὲ, κα-
κοῦργος.

τόλμα κακῶν, ὀλοή· μέγ' ὀφέλλει δ' ἐσθλὰ πονεῦντας.
σεμνὸς ἔρωσ ἀρετῆς, ὁ δὲ Κύπριδος, αἴσχος ὀφέλλει.
ἠδὺς ἀγαθῶν κικλήσκειται ἐν πολιήταις.

μέτρῳ μὲν φαγέειν, πίνειν καὶ μυθολογεῦειν.

πάντων μέτρον ἄριστον, ὑπερβασίαι δ' ἄλκιμα.

Μὴ φθονέσης ἀγαθῶν ἐτάροις, μὴ μῶμον
ἀνάψης.

ἄφθονοὶ Οὐρανίδαὶ καὶ ἐν ἀλλήλοισι τελέθουσιν.

οὐ φθονεῖ μῆνη πολὺ κρείσσοσιν ἠλίου αὐγαῖς·

οὐ χθῶν οὐρανίοις ὑψώμασι, νέρθεν ἐοῦσα·

οὐ ποταμοὶ πελάγεσσι· ἀεὶ δ' ὁμόνοιαν ἔχουσιν.

εἰ γὰρ ἔρις μακάρεσσι ξην, οὐκ ἂν πόλος ἔστη.

Σωφροσύνην δ' ἀσκεῖν, αἰσχυρῶν δ' ἔργων
ἀπέχεσθαι.

μὴ μιμοῦ κακότητα, Δίκη δ' ἀπόλειπον ἄμυναν.
πειθῶ μὲν γὰρ ὄνειρα· ἔρις δ' ἔριν ἀντιφυτεύει.
μὴ πίστευε τάχιστα, πρὶν ἀτρεκέως πέρας ὄψει.
νικᾶν εὖ ἔρδοντας ἐπὶ πλεόνεσσι καθήκει.

Καλὸν ξεινίζειν ταχέως λιταῖσι τραπέζαις,
ἢ πλείσταις θαλίαισι βραδυνοῦσαις παρὰ καιρόν.

Μηδέποτε χρήστης πικρὸς γένη ἀνδρὶ πένητι.
μηδὲ τις ὄρνιθας καλιῆς ἅμα πάντας ἐλέσθω·
μητέρα δ' ἐκπρολίποις, ἵν' ἔχῃς πάλι τῆσδε νεοσσούς.

Μηδέποτε κρίνειν ἀδαήμονας ἀνδρας ἐάσης·
τὴν σοφίην σοφὸς ἰθύνει, τέχνην δ' ὁμοτέχνος.
οὐ χωρεῖ μεγάλην διδαχὴν ἀδίδακτος ἀκούειν·
οὐ γὰρ δὴ νοέουσ' οἱ μηδέποτ' ἐσθλὰ μαθόντες.

Μηδὲ τραπεζοκόρους κόλακας ποιεῖσθαι ἐταί-
ρους.

πολλοὶ γὰρ πόσιος καὶ βρώσιός εἰσιν ἐταῖροι,
καιρόν θωπεύοντες, ἐπὴν κορέσασθαι ἔχωσιν·
ἀχθόμενοι δ' ὀλίγοις καὶ πολλοῖς, πάντες ἄπληστοι.

Λαῶ μὴ πίστευε· πολὺτροπὸς ἐστὶν ὄμιλος.
λαὸς τοι, καὶ ὕδωρ, καὶ πῦρ, ἀκατάσχετα πάντα.

Μηδὲ μάτην ἐπὶ πῦρ καθίσας μινύθῃς φίλον
ἦτορ.

μέτρα δὲ τεῦχε θεοῖσι· τὸ γὰρ μέτρον ἐστὶν ἄριστον.

Γαῖαν ἐπιμοιρᾶσθαι ἀταρχύτοις νεκύεσσι.
μὴ τύμβον φθιμένου ἀνυρῶξης, μηδ' ἀθέατα
δείξης ἠελίῳ, καὶ δαιμόνιον χόλον ὄρσης.
οὐ καλὸν ἁρμονίην ἀναλυμένον ἀνθρώποιο.

καὶ τάχα δ' ἐκ γαίης ἐλπίζομεν ἐς φάος ἐλθεῖν
 λείψαν' ἀποιχομένων· ὀπίσω δὲ θεοὶ τελέθονται.
 ψυχαὶ γὰρ μίμνουσιν ἀκήριοι ἐν φθιμένοισι.
 πνεῦμα γὰρ ἐστὶ θεοῦ χρῆσις θνητοῖσι καὶ εἰκῶν·
 σῶμα δ' ἄρ' ἐκ γαίης ἔχομεν, καὶ πᾶν τόδ' ἐς αὐτὴν
 λυόμενον κόνις ἐστίν· ἀήρ δ' ἀνὰ πνεῦμα δέδεκται.

Πλούτου μὴ φείδου· μέμνησ' ὅτι θνητὸς
 ὑπάρχεις,

οὐκ ἔν' ἐς Αἰδην ὄλβον ἔχειν, καὶ χρήματ' ἄγεσθαί.
 πάντες ἴσοι νέκυες· ψυχῶν δὲ θεὸς βασιλεύει.
 κοινὰ μέλαθρα δόμων αἰώνια, καὶ πατρὶς Αἰδης·
 ξυνὸς χῶρος ἅπασι, πένησί τε καὶ βασιλεῦσιν.
 οὐ πολὺν ἀνθρώποι ζῶμεν χρόνον, ἀλλ' ἐπὶ καιρὸν
 ψυχὴ δ' ἀθάνατος καὶ ἀγήρωσ ζῆ δια παντός.

Μήτε κακοῖς ἄχθου, μῆτ' οὖν ἐπαγάλλεο
 χάριμα.

πολλὰ τοι ἐν βιότῳ καὶ θαρσαλέοισιν ἄπιστα.
 καιρῷ λατρεύειν, μὴδ' ἀντιπνέειν ἀνέμοισι.
 πῆμα, καὶ ἀχθομένοισι κακοῦ λύσις ἤλυθεν ἄφνω.

Μὴ μεγαληγορήσι τρυφῶν φρένα λυσσωθείης.
 εὐεπίην ἄσκεῖν, ἧ τις μάλα πάντας ὀνήσει.

ὄπλον τοι λόγος ἀνδρῶν τομώτερόν ἐστι σιδήρου.

ὄπλον ἐκάστῳ νεῖμε θεός· φύσιν ἠερόφοιτον

ὄρνισι· πολλὴν ταχυτῆτ' ἀλκὴν τε λέουσι·

ταύροις δ' αὐτόχυτον κέρας ἐστίν· κέντρα μελίσσαις,

ἔμφυτον ἄλκαρ, ἔδωκε· λόγος δ' ἔρουμ' ἀνθρώποισι.

τῆς δὲ θεοπνεύστου σοφίης λόγος ἐστὶν ἄριστος.

βέλτερος ἀλκήεντος ἔφυ σεσοφισμένος ἀνήρ.

ἄγρους καὶ πόλιας σοφίη καὶ νῆα κυβερναῖ.

Οὐχ ὅσιον κρύπτειν τὸν ἀτάσθαλον ἄνδρα
ἄδεικτον

ἀλλὰ χρὴ κακοεργὸν ἀποτροπιάσθαι ἀνάγκη.
πολλάκι συνθνήσκουσι κακοῖς οἱ συμπαρεόντες.

Φωρῶν μὴ δέξῃ κλοπίμην ἀνδρῶν παραθήκην·
ἀμφοτέροισι κλῶπες, καὶ ὁ δεξάμενος, καὶ ὁ κλέψας.

Μοίρας παισὶ νέμειν· ἰσότης δ' ἐν πᾶσιν ἀρίστη.
Ἀρχόμενος φείδου πάντων, μὴ τέριμ' ἐπιδεύης.
μὴ κτήνους θνητοῖο βορῆν κατὰ μέτρον ἔλῃαι.

Κτήνος δ' ἦν ἐχθροῖο πέση καθ' ὁδόν, συνέ-
γειρον.

πλαζόμενον δὲ βροτὸν καὶ ἀλίτροπον οὐχ ὑπαλύξεις.
βέλτερον ἀντ' ἐχθροῖο τυχεῖν φίλον εὐμενέοντα.

ἀρχόμενον τὸ κακὸν κόπτειν, ἔλκος τ' ἀκέσασθαι.
μηδὲ τι θηρόβορον δαίση κρέας· ἀργίποσιν δὲ

λείψανα λείπε κυσίν· θηρῶν ἀπο θῆρες ἔδονται.
φάρμακα μὴ τεύχειν· μαγικῶν βίβλων ἀπέχεσθαι.

νηπιάχων ἀπαλῶν μὴ ἄψη χειρὶ βιαία.
φεῦγε διχοστασίας καὶ ἔριν, πολέμου προσιόντος.

μὴ κακὸν εὖ ἔρξης· σπείρειν ἴσον ἔστ' ἐνὶ πόντῳ.
Ἔργάζευν, μοχθῶν ὡς ἐξ ἰδίων βιοτεύης.

πᾶς γὰρ ἀεργὸς ἀνὴρ ζῶει κλοπίμων ἀπὸ χειρῶν.
μηδ' ἄλλου παρὰ δαιτὸς ἔδοις σκυβάλισμα τραπέζης·

ἀλλ' ἀπὸ τῶν ἰδίων βιότων φαγέοις ἀνύβριστα.
εἰ δέ τις οὐ δεδάηκε τέχνην, σκάπτοιτο δικέλλη.

ἔστι βίῳ πᾶν ἔργον, ἐπὶ μὲν μοχθεῖν ἐθέλησθαι.
ναυτίλος εἰ πλώειν ἐθέλεις, εὐρεῖα θάλασσα·

εἰ δὲ γεωπονίην μεθέπειν, μακροαὶ τοι ἄρουραι.
οὐδὲν ἄνευ καμάτου πέλει ἀνδράσιν εὐπετές ἔργον,

οὐδ' αὐτοῖς μακάρεσσι· πόνος δ' ἀρετὴν μὲγ' ὑφέλλει.
 μύρμηκες, γαίης μυχάτους προλελοιπότες οἴκους,
 ἔρχονται βιότοιο κεκρημένοι, ὅππότε ἄρουραι,
 λήϊα κειράμεναι, καρπῶν πλήθουσιν ἄλωάς·
 οἱ δ' αὐτοὶ πυροῖο νεοτριβὲς ἄχθος ἔχουσιν,
 ἢ κριθῶν· αἰεὶ δὲ φέρων φορέοντα διώκει.
 ἐκ θέρεος ποτὶ χεῖμα βορρὴν σφετέρην ἐπάγοντες,
 ἄτροτοι· φῦλον δ' ὀλίγον τελέθει πολύμοχθον.
 κάμνει δ' ἡεροφοῖτις ἀριστοπόνος τε μέλισσα
 ἢ πέτρης κοίλης κατὰ χηραμόν, ἢ δονάκεσσιν,
 ἢ δρυὸς ὠγυγίης κατὰ κοιλάδος, ἔνδοθι σίμβλων
 σμήνεσι μυριότροπα κατ' ἄγγεα κηροδομοῦσα.

Μὴ μείνης ἄγαμος, μὴ πως νῶνυμνος ὄλῃαι.
 δὸς τι φύσει κ' αὐτός· τέκε δ' ἔμπαλιν, ὡς ἐλοχεύθης.

Μὴ προαγωγέυσης ἄλοχον σέο, τέκνα μαιίνων·
 οὐ γὰρ τίκει παῖδας ὁμοίους μοιχικὰ λέκτρα.
 μητρουῆς μὴ ψαῦε τὰ δεύτερα λέκτρα γονῆος·
 μητέρα δ' ὡς, τίμα τὴν μητέρος ἵχνια βᾶσαν.
 μηδὲ κασιγνήτης ἐς ἀπότροπον ἐλθέμεν εὐνήν.
 μηδ' ἐπὶ παλλακίσιν πατρὸς λεχέεσσι μιγείης.
 μηδὲ γυνὴ φθείρη βρέφος ἔμβρυον ἔνδοθι γαστρᾶς,
 μηδὲ τεκοῦσα κυσὶ ῥίψη καὶ γυψὶν ἔλωρα.
 μηδ' αὖ παιδογόνον ποτὲ τέμνειν ἄρσενά κοῦρον.
 μηδὲ τεῆ ἄλόχῳ ἐγκύμονι χεῖρα βάλοιο.
 μηδ' ἀλόγοις ζῴοισι βατήριον ἐς λέχος ἔλθοις.
 μηδ' ὑβρίζε γυναιῖκα ἐπ' αἰσχυντοῖς χεῖλεσσι.
 μὴ παραβῆς εὐνάς φύσεως ἐς κύπριον ἄθεσμον.
 οὐδ' αὐτοῖς θήρεσσι συνεύαδον ἄρσενες εὐναί.
 μηδέ τι θηλύτεραι λέχος ἀνδρῶν μιμήσαιντο.

μηδ' ἐς ἔρωτα γυναικὸς ἅπας ῥεύσης ἀκάθεκτον.
 οὐ γὰρ ἔρως θεὸς ἐστι, πάθος δ' αἰδήλον ἀπάντων.
 μηδὲ κασιγνήτων ἀλόχων ἐπὶ δέμνια βαίνειν.
 στέργε τετὴν ἀλοχον· τί γὰρ ἡδύτερον καὶ ἄρειον,
 ἢ ὅταν ἀνδρὶ γυνὴ φρονεῖ φίλα γήραος ἄχρι,
 καὶ πόσις ἢ ἀλόχῳ, μηδ' ἐμπέση ἀνδριχα νεῖκος;
 μηδέ τις ἀμνήστευτα βίη κούρησι μιγείη.

Μηδὲ γυναῖκα κακὴν πολυχρήματον οἴκαδ'
 ἄγεσθαι,

λατρεύειν δ' ἀλόχῳ λυγρῆς χάριν εἵνεκα φερνῆς.
 ἵππους εὐγενέας δίζεσθαι μὲν κατὰ οἶκον,
 ταύρους δ' ὑπιτένοντας, ἀτὰρ σκυλάκων παναγρείους·
 γῆμαι δ' οὐκ ἀγαθὴν ἐριδαίνομεν ἀφρονέοντες·
 οὐδὲ γυνὴ κακὸν ἀνδρὸς ἀπαναίνεται ἀφνεὸν ὄντα.
 μηδὲ γάμῳ γάμον ἄλλον ἄγοις, ἐπὶ πῆματι πῆμα.

Μηδ' ἀμφὶ κτεάνων συνομαίμοσιν εἰς ἔριν
 ἔλθοις.

Παισὶ δὲ μὴ χαλέπαινε τεοῖς, ἀλλ' ἥπιος ἴσθι·
 ἦν δέ τι παῖς ἀλίτη, κωλυέτω υἷέα μήτηρ,
 ἢ καὶ πρεσβύτατοι γενεῆς, ἢ δημογέροντες.

Μὴ μὲν ἐπ' ἄρσενι παιδὶ τρέφειν πλοκάμους
 ἐπὶ χαίτης·

μὴ κορυφὴν πλέξης, μήθ' ἄμματα λοξὰ κορυμβῶν.
 ἄρσεσιν οὐκ ἐπέοικε κόμη, χλιδαὶ δὲ γυναιξί.

Παιδὸς δ' εὐμόρφου φρουρεῖν νεοτήσιον ὄρην.
 πολλοὶ γὰρ λυσσῶσι πρὸς ἄρσενα μίξιν ἔρωτος.
 παρθενικὴν δὲ φύλασσε πολυκλείστοις θαλάμοισι·
 μηδέ μιν ἄχρι γάμων πρὸ δόμων ὀφθῆναι ἐάσης.
 κάλλος δυστήρητον ἔφν παιδῶν τοκέεσσιν.

Συγγενέσι φιλότητα νέμοις, δσίην θ' ὁμόνοιαν.
αἰδεῖσθαι πολιοκροτάφους, εἵκειν δὲ γέρουσιν
ἔδρης καὶ γεράων πάντων· γενεῇ δ' ἀτάλαντον
πρόσβυν δμηλικά πατρὸς ἴσαις τιμαῖσι γέραιε.

Γαστρὸς ὀφειλόμενον δασμόν παρέχου θερά-
πουσι.

δοῦλω τακτὰ νέμοις, ἵνα τοι καταθύμιος εἶη.
στίγματα μὴ γράψης, ἐπονειδίζων θεράποντα.
δοῦλον μὴ βλάβης, τι κακηγορέων πρὸς ἄνακτα.
λάμβανε καὶ βουλήν παρὰ οἰκέτου εὖ φρονέοντος.

Ἄγνείη ψυχῆς, τοῦ σώματός ἐστι καθαρόμος.
Ταῦτα δικαιοσύνης μυστήρια· τοῖα βιεῦντες
ζωὴν ἐκτελέουτ' ἄγαθὴν μέχρι γήραος οὐδοῦ.

ΤΕΛΟΣ ΤΩΝ ΝΟΤΘΕΣΙΩΝ.

ΝΑΥΜΑΧΙΟΥ

ΓΑΜΙΚΑ ΠΑΡΑΓΓΕΛΜΑΤΑ.

Καλὸν μὲν δέμας ἄγνον ἔχειν, ἄδμητὰ τε μίμνειν
παρθενικὴν, καθαροῖσί τ' αἰὲ μελεδήμασι χαίρειν,
μῆτε βαρυτλήτων λαγόνων περὶ φόρον ἄγουσαν,
μῆτε πόνον τρομέουσαν ἀγαστονον Εἰλειθυίης,
ἀλλ' ἦσθαι βασιλείαν ἀφανρῶν θηλυτεράων,
ψυχῆς ὄμμα φαιινὸν ὑπὲρ βιότοιο χέουσαν,
ἔνθα γάμοι κεδνοὶ καὶ ἀληθέες, ἔνθα μιγεῖσα
θεσπεσίοις ἐπέεσσι νοήματα φαίδιμα τίκτει.
εἰ δέ σε καὶ ξυνοῖο πόθος βιότοιο κηάνοι,
καὶ τοῦτο προδαεὶς ἐρέω, πῶς χρή σε περῆσαι
τὸν πλοῦν, ὡς φασιν, τὸν δεῦτερον ἔμφροσι θυμῶ.

Ἔστω σοι πόσις οὗτος, ὃν ἂν κρίνωσι τοκῆες.
καὶ μὲν ἔη πινυτός, σὺ μακαρτάτη· εἰ δέ κεν ἄλλως
ἀνέρα μοιρήσαιο, φέρειν καὶ τοῦτον ἀνάγκη.
ἀλλ' ἦν μὲν τίς σοι πεπνυμένος, ὃ τι κεν εἶπη,
πέιθεο· μηδ' ἔστω βίος ἀνδιχα. γίγνεο δ' αὐτῶ
μειλιχίη, καὶ μᾶλλον ὅταν τι ἔ κῆδος ἰκάνη·
ἄνδρὸς γὰρ ἀσχαλόωντι παραίφασίς ἐστὶν ἀκοιτις.
λεῖπε δέ οἱ τὰ θύρηφι, τὰ καὶ δύναται πονέεσθαι·
σοὶ δ' οἰκωφελίη μελέτω, μέγαρόν τε φυλάσσειν.
μηδὲ μιν ἐξερέεινε, τὰ μὴ θέμις ἔστι γυναικας

ἴδμεναι· εἰ δ' αὐτός σ' ἐθέλει συμφράδμονα θέσθαι,
 σύνθεο μὲν τάχα μῦθῳ, ἀμείβεο δ' ὄψε, σὺν αὐτῷ
 φραζομένη, καὶ μηδὲν ὑπίσχεο, μηδὲ κέλευε
 σῆ ῥέξειν ἰότητι· τὸ γὰρ τέλος ἐστὶν ἀφανρόν.
 κουρίδιος πινυτῆ πόσις ἄρκιος, οὐδέ τ' ἐκείνην
 δεύτερος ἀθρήσει λεχέων ἐπι γυμνωθεῖσαν.
 πρῶτα μὲν ἀφραίνοντος ἀνάσχεο, καὶ γὰρ ἀνάγκη.
 πολλάκι που καὶ νοῦσον ἀνάσχεο κηδομένη περ-
 ἴσχεο δ' ἐν στέρνοις τὰ σὰ κήδεα, μηδ' ἀγόρευε
 πῦσιν ὅσα πρήσσει, μηδ' ἔννεπε πάντα τοκεῦσι.
 μούνη δ' ἀφραδέοντα πινυσσέμεν, ἀλλὰ κατ' αἴσαν.
 καὶ πινυτὸν δεδάκ' ἐρεθίζέμεν ἀνέρα λῶβη·
 πολλάκι δ' ἥπιος ἀνδρα καὶ ἀφρονα μῦθος ἔθειλεν.
 εἰ δ' ὀλοοῖς ἐτάροισιν ἐφροσόμενος κακὸς εἶη,
 μὴ σὺ μὲν ἀντιβίην κείνου, τέκος, εἰς ἔριν ἔλθης·
 ἀλλ' ἐτάρους ὄτρυνε μετὰ σφίσι νείκεα βάλλειν.
 ῥηϊδίη δ' ὁδὸς ἦδε διακρῖναι φιλότητα
 λευγαλέην, ἐτάροις δὲ φίλον ἀγαθοῖσι γενέσθαι
 σῆ πινυτῆ. τίς γὰρ κεν ἐκὼν φίλον ἀφρονα θεῖτο;
 καὶ σὺ μὲν ὡς φίλον ἀνδρα καὶ ἀτρεκέως ἀγάπαζε.
 γνώτω δ' ἀμφαδίην καὶ σὸς πόσις, ὅτι γε τέκνα
 ἐκ θυμοῦ φιλέεις· ἐπεὶ οὐ τι γε τοῖος ἐτύχθη
 οἷος ἔχειν φιλότητα, καὶ ἦθεα πιστὰ δαῆναι.
 παρθενικὴ σὺ δ' ἄκουε, τὰ σε χρὴ πάντα φυλάσσειν.
 μήτε φιλομμειδῆς μάλα γίγνεο, μήτε κατηφῆς.
 μήτ' ἔσο πάμπαν ἀεργός, ἄλις δ' ἔχε καὶ πόνου ἔργον.
 μήτε κακὴ δμῶεσσι τεοῖς ἔσο· μήτε μάλ' ἐσθλή
 φαίνεο. ῥηίτεροι γὰρ αἰεὶ που πῆμα φέρονται.
 θάρσει δειδιότων μάλ' ἐπικρατέουσιν ἀνακτες.

ὀθνείων φιλότητας ἀναίνεο, πρὶν κεν ἅπ' ἄλλων
 εἰδείης ἐτύμως μελεδήματα καὶ νόον αὐτῶν.
 μήτε γραῦν ποτὲ σοῖσι κακὴν δέξαιο μελάθροισι.
 πολλῶν γρῆες ἔπερσαν ἐϋκτιτα δώματα φώτων.
 μηδὲ μὲν ἀκριτόμυθον ἐταιρίσσαιο γυναιῖκα.
 κεδνά κακοὶ φθείρουσι γυναικῶν ἥθεα μῦθοι.
 μὴ σύ ποτε χρυσῶ περιμαίνεο, μήτ' ἐπὶ δειροῆς
 πορφυρέην ὑάκινθον ἔχοις, ἢ χλωρὸν ἴασπιν.
 χρυσός τοι κόνις ἐστὶ, καὶ ἄργυρος· οἱ δὲ καὶ αὐτοὶ
 λᾶες ἐπὶ ὄηγμῖνι πολυψηφίδι θαλάσσης.
 πολλοὶ δ' ἐρῴφαται ποταμῶν παρὰ χεῖλεσιν αὐτῶς.
 εἶματα δ' εἰναλῆς ἐρουθαίνεται αἷματι κόχλου·
 τοῖς ἐπι φυσιόωσιν ἀλίφρονες. ἀλλὰ σὺ κόσμον,
 παρθερε, τηῦσιου μὴ δεῦεο, μηδὲ κατόπτρῳ
 χειρὶ διακρίνουσα τετὴν ἀυγάζεο μορφῆν,
 μηδὲ κόμης περίαλλα πολυσχιδέας πλέκε σειρᾶς,
 μηδὲ μέλαινε τεοῖσιν ὑπὸ βλεφάροισιν ὄπωπᾶς.
 οὐ γὰρ θηλυτέρας φύσις ὥπασεν ἡμιτέλεστον
 μορφῆν, ὄφρα καὶ ἄλλα περὶ χροῦ τεχνήσαιντο.
 πῶς δ' ἂν, κοῦρα, δύναιο δαῆμονι φωτὶ φανῆναι,
 θνητὸν ἐφημερίῃ κομιδῇ χρῶα ποικίλλουσα;
 ἐξ ἐτέρης ἐτέρην σε, καὶ ἄλλην ἄλλοτε λεύσσω,
 φαινομένην πολλῆσι μίαν μορφῆσι γυναιῖκα.

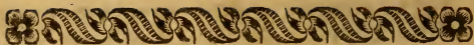

ΕΚ ΤΩΝ ΔΙΝΟΥ

Φράζο δὴ, σπουδὴν ἐντυναμενος δι' ἀκουῆς
μύθων ἡμετέρων, ἀτραπὸν περὶ παντὸς ἀληθείης,
κῆρας ἀπώσαμενος πολυπήμονας, αἶ τε βεβήλων
ὄχλον ἀϊσιῶσαι, ἅταις περὶ πάντα πεδῶσι
παντοίαις, μορφῶν χαλεπῶν ἀπατήματ' ἔχουσαι·
τάς μὲν ἀπὸ ψυχῆς εἴργειν φυλακαῖσι νόοιο.
οὗτος γάρ σε καθαροὺς ἀπ' ἀμπλακιῶν ὀσιώσει,
εἰ κεν ἀληθείῃ μισῆς ὀλοὸν γένος αὐτῶν.
νηδὺν μὲν πρώτιστ' αἰσχροῶν δώτειραν ἀπάντων,
ἦν ἐπιθυμία ἠνιοχεῖ μάργοισι χαλινοῖς.

II.

"Ἐλπεσθαι χρὴ πάντ', ἐπεὶ οὐκ ἔστ' οὐδὲν ἀελπιον.
ῥάδια πάντα θεῶ τελέσαι, καὶ ἀνήνυτον οὐδέν.

ΠΑΝΥΑΣΙΔΟΣ ΑΔΙΚΑΡ- ΝΑΣΣΕΩΣ.

I.

Ξεῖν' ἄγε δὴ καὶ πῖν'· ἀρετὴ νῦ τις ἔστι καὶ αὕτη,
ὅς κ' ἀνδρῶν πολὺ πλεῖστον ἐν εἰλαπίνῃ μέθυ πίνῃ
εὖ καὶ ἐπισταμένως, ἅμα τ' ἄλλον φῶτα κελεύῃ.
ἴσόν θ' ὅς τ' ἐν δαιτὶ καὶ ἐν πολέμῳ θοὸς ἀνήρ
ὑσμίνας διέπων ταλαπενθέας, ἔνθα τε παῦροι
θαρσαλέοι τελέθουσι, μένουσί τε θοῦρον Ἄρηα·
τοῦ κεν ἐγὼ θείμην ἴσον κλέος, ὅς τ' ἐνὶ δαιτὶ
τέρπηται παρεῶν, ἅμα τ' ἄλλον λαὸν ἀνώγῃ.
οὐ γάρ μοι ζῶειν γε δοκεῖ βροτὸς, ἢ ἐβιῶναι
ἀνθρώποιο βίον ταλασίφρονος, ὅς τις ἀπ' οἴνου
θυμὸν ἐρητύσας, πίνει ποτὸν ἄλλο νεόφρων.
οἶνος γὰρ πυρὶ ἴσον ἐπιχθονίοισιν ὄνειρα,
ἔσθλόν, ἀλεξίκακον, πάσης συνοπηδὸν ἀοιδῆς.
ἐν μὲν γὰρ θαλῆς ἱερὸν μέρος, ἀγλαΐης τε,
ἐν δὲ χοροῖτυπῆς, ἐν δ' ἱμερτῆς φιλότητος.
τῷ σε χρὴ παρὰ δαιτὶ δεδεγμένον εὐφροني θυμῷ
πίνειν, μηδὲ βορῆς κεκορημένον, ἢ ὕτε γῦπα,
ἦσθαι πλημύροντα, ληλησμένον εὐφροσυνάων.

II.

Οἶνος δὲ θνητοῖσι θεῶν πάρα δῶρον ἄριστον,
 ἄγλαός, ᾧ πᾶσαι μὲν ἐφαρμόζουσιν αἰοδαί,
 πάντες δ' ὄρχηθμοί, πᾶσαι δ' ἐραταὶ φιλότητες·
 πάσας δ' ἐκ κραδῆς ἀνδρῶν ἀλαπάξει ἀνίας
 πινόμενος κατὰ μέτρον· ὑπὲρ μέτρον δὲ χειρίων.

III.

Τοῦ κεράσας κρητῆρα μέγαν χρυσοῖο φαιινόν,
 σκῦπφους αἰνύμενος θαμέας ποτόν ἠδὺν ἔπινε.

PIANOY.

Ἡ ἄρα δὴ μάλα πάντες ἁμαρτίνοσι πελόμεσθα
 ἄνθρωποι, φέρομεν δὲ θεῶν ἑτεροδόξα δῶρα
 ἀφραδεῖ κραδίη. βιότοιο μὲν ὅς κ' ἐπιδευῆς
 στρωφᾶται, μακάρεσσι ἐπὶ φόγον αἶνον ἰάπτει,
 ἀχνύμενος· σφετέρην δ' ἀρετὴν καὶ θυμὸν ἀτίξει,
 οὐδέ τι θαρσαλέος νοέειν ἔπος, οὐδέ τι ῥέξαι,
 ἐξήγιως, ὅταν ἄνδρες ἐχεκτέανοι παρέωσι·
 καὶ οἱ θυμὸν ἔδουσι κατηφείη καὶ οὔζυς.
 ὅς δὲ κεν εὐχοθῆσι, θεὸς δ' ἐπὶ ὄλβον ὀπάξῃ
 καὶ πολυκοιρανίην, ἐπιλήθεται οὐνεκα γαῖαν
 ποσσὶν ἐπιστείβει, θνητοὶ δὲ οἱ εἰσὶ τοκῆες.
 ἀλλ' ὑπεροπλήη καὶ ἁμαρτωλῆσι νόοιο

ἴσα Διὶ βρομέει, κεφαλὴν δ' ὑπὲρ αὐχένος ἴσχει,
 καὶ περ ἔων ὀλίγος· μνᾶται δ' εὐπηχυν Ἀθήνην,
 ἥε τιν' ἀτραπιτὸν τεκμαίρεται Οὐλυμπόνδε,
 ὡς κε μετ' ἀθανάτοις ἐναρίθμιος εἰλαπινάξῃ.
 ἦ δ' Ἄτη ἀπαλοῖσι μετατροχῶσα πόδεσσιν
 ἄκρης ἐν κεφαλῇσιν ἀνώϊστος καὶ ἄφαντος,
 ἄλλοτε μὲν γραίησι νεωτέρη, ἄλλοτε δ' αὖτε
 δπλοτέρησι γρηῖς ἐφίσταται ἀμπλακίησι,
 Ζηνὶ θεῶν κρείοντι, Δίκη τ' ἐπίηρα φέρουσα.

ΕΥΗΝΟΥ ΠΑΡΙΟΥ.

I.

Πολλοῖς ἀντιλέγειν μὲν ἔθος περὶ παντὸς ὁμοίως·
ὁρθῶς δ' ἀντιλέγειν, οὐκ ἔτι τοῦτ' ἐν ἔθει.
καὶ πρὸς μὲν τούτους ἀρκεῖ λόγος εἰς ὃ παλαιός·
„Σοὶ μὲν ταῦτα δοκοῦντ' ἐστίν, ἐμοὶ δὲ τάδε.“

II.

Τοὺς ξυνετοὺς δ' ἄν τις πείσειε τάχιστα λέγων εἶν,
οἵπερ καὶ ῥάστης εἰσὶ διδασκαλίας.

III.

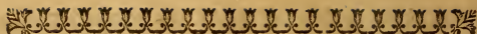
Πρὸς σοφία μὲν ἔχειν τόλμαν, μάλα σύμφορόν ἐστι·
χωρὶς δέ, βλαβερῆ, καὶ κακότητα φέρει.

IV.

Πολλάκις ἀνθρώπων ὀργὴ νῦον ἐξεκάλυψε
κρυπτιόμενον, μανίας πουλὺ χειριότερον.

V.

Φημὶ πολυχρονίην μελέτην ἔμεναι, φίλε· καὶ δὴ
ταύτην ἀνθρώποισι τελευτῶσαν φύσιν εἶναι.

ΕΚ ΤΩΝ ΚΑΛΛΙΜΑΧΟΥ.

I.

ὦμοσεν. ἀλλὰ λέγουσιν ἀληθεία, τοὺς ἐν ἔρωτι
ὄρκους μὴ δύνειν οὐατ' ἐς ἀθανάτων.

II.

Καὶ γὰρ ἐγὼ τὰ μὲν ὅσσα καρήατι τῆμος ἔδωκα,
Ξάνθε, σὺν εὐόδοις ἄβρα λίπη στεφάνοις,
ἄπνοα πάντ' ἐγένοντο παραχρηῆμ'· ὅσσα τ' ὀδόντων
ἔνδοθι, νειαίραν τ' εἰς ἀχάριστον ἔδν,
καὶ τῶν οὐδὲν ἔμεινεν ἐς αὔριον. ὅσσα δ' ἀκουαῖς
εἰσεθέμην, ἔτι μοι μούνα πάρεστι τάδε.

III.

Αἰεὶ τοῖς μίλλκοις μίλλκα διδοῦσι θεοί.

ΕΡΑΤΟΣΘΕΝΟΥΣ ΚΥΡΗ-
ΝΑΙΟΥ.

Οἶνός τοι πυρὶ ἴσον ἔχει μένος, εἴτ' ἂν ἐς ἄνδρα
ἔλθῃ· κυμαίνει δ', οἷα Λίβυσσαν ἄλλα
Βορρῶς ἢ Νότος· τὰ δὲ καὶ κεκρυμμένα φαίνει
βυσσόθεν, ἐκ δ' ἀνδρῶν πάντ' ἐτίναξε νόον.

ΜΕΝΕΚΡΑΤΟΥΣ ΣΑΜΙΟΥ.

I.

Γῆρας ἐπὶν μὲν ἀπῆ, πᾶς εὐχεται· ἦν δέ ποτ' ἔλθῃ.
μέμφεται· ἔστι δ' αἰεὶ κρεῖσσον ὀφειλόμενον.

II.

Εἴ τις γηράσας ζῆν εὐχεται, ἀξιός ἐστι
γηράσκειν πολλὰς εἰς ἑτέων δεκάδας.

ΠΟΣΕΙΔΩΠΠΟΥ.

Ποίην τις βιότοιο τάμη τρίβον; εἰν ἀγορῇ μὲν
νείκεα καὶ χαλεπαὶ πρήξεις· ἐν δὲ δόμοις
φροντίδες· ἐν δ' ἀγροῖς καμάτων ἄλις· ἐν δὲ θαλάσση
τάρβος. ἐπὶ ξείνης δ', ἣν μὲν ἔχῃς τι, δέος·
ἦν δ' ἀπορῆς, ἀνηρόν. ἔχεις γάμον; οὐκ ἀμέριμνος
ἔσσεαι. οὐ γαμέεις; ζήσῃ ἐρημότερος.
τέκνα, πόνοι· πῆρωσις, ἄπαις βίος. αἱ νεότητες
ἄφρονες· αἱ πολιαὶ δ' ἔμπαλιν ἀδρανέες.
ἦν ἄρα τοῖνδε δυοῖν ἐνὸς αἴρεσις, ἢ τὸ γενεσθαι
μηδέποτ', ἢ τὸ θανεῖν αὐτίκα τικτόμενον.

ΜΗΤΡΩΔΩΡΟΥ.

ΕΚ ΤΟΥ ΕΝΑΝΤΙΟΥ.

Παντοίην βιότοιο τάμοις τρίβον. εἰν ἀγορῇ μὲν
κύδεα καὶ πινυταὶ πρήξεις· ἐν δὲ δόμοις
ἄμπαυμ'· ἐν δ' ἀγροῖς Φύσιος χάρις· ἐν δὲ θαλάσση
κέρδος. ἐπὶ ξείνης, ἣν μὲν ἔχῃς τι, κλέος·

ἦν δ' ἀπορῆς, μόνος οἶδας. ἔχεις γάμον; οἶκος
ἀριστος

ἔσσεται· οὐ γαμέεις; ζῆς ἔτ' ἐλαφρότερον.

τέκνα, πόθος· ἀφροντις ἀπαις βίος. αἱ νεότητες
ῥωμαλαί· πολιαὶ δ' ἔμπαλιν εὐσεβέες.

οὐκ ἄρα τῶν δισσῶν ἐνὸς αἵρεσις, ἢ τὸ γενέσθαι
μηδέποτ', ἢ τὸ θανεῖν. πάντα γὰρ ἐσθλά βίου.

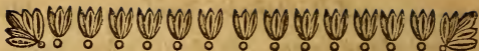

ΚΛΕΑΝΘΟΥΣ

ΥΜΝΟΣ ΕΙΣ ΔΙΑ.

Κύδιστ' ἀθανάτων, πολυώνυμε, παγκρατὲς αἰεὶ
Ζεῦ, φύσεως ἀρχηγέ, νόμου μέτα πάντα κυβερνῶν,
χαῖρε· σὲ γὰρ πάντεσσι θέμις θνητοῖσι προσαυδᾶν.
ἐκ σοῦ γὰρ γένος ἐσμέν, ἱῆς μίμημα λαχόντες
μοῦνον, ὅσα ζῶει τε καὶ ἔρπει θνήτ' ἐπὶ γαῖαν.
τῷ σε καθυμνήσω, καὶ σὸν κράτος αἰὲν αἰίσω.
σοὶ δὴ πᾶς ὁδε κόσμος ἐλισσόμενος περὶ γαῖαν
πείθεται, ἧ κεν ἄγης, καὶ ἐκὼν ὑπὸ σείῳ κρατεῖται.
τοῖον ἔχεις ὑποεργὸν ἀνικῆτοῖς ἐνὶ χερσὶν
ἀμφήκη, πυρόεντα, ἀειζῶοντα κεραυνόν.
τοῦ γὰρ ὑπὸ πληγῆς φύσεως πάντ' ἐρῶρίγασιν,
ᾧ σὺ κατευθύνεις κοινὸν λόγον, ὃς διὰ πάντων
φοιτᾷ, μιννύμενος μεγάλοις μικροῖς τε φάεσσιν.
ὃς τόσσος γεγαῶς ὑπατος βασιλεὺς διὰ παντός - -
- - - - -
οὔδέ τι γίγνεται ἔργον ἐπὶ χθονὶ σοῦ δίχα, δαῖμον,
οὔτε κατ' αἰθέριον θεῖον πόλον, οὔτ' ἐνὶ πόντῳ,
πλὴν ὅπόσα ῥέζουσι κακοὶ σφετέρησιν ἀνοίαις·
ἀλλὰ σὺ καὶ τὰ περισσὰ ἐπίστασαι ἄρτια θεῖναι.

καὶ κοσμεῖς τὰ ἄκοσμα, καὶ οὐ φίλα σοὶ φίλα ἐστίν.
 ὣδε γὰρ εἰς ἕν ἅπαντα συνήρμοκας ἐσθλὰ κακοῖσιν,
 ὥσθ' ἓνα γίγνεσθαι πάντων λόγον αἰὲν ἔόντα,
 ὃν φεύγοντες ἔῳσιν, ὅσοι θνητῶν κακοί εἰσι,
 δύσμοροι, οἷτ' ἀγαθῶν μὲν αἰὲ κτῆσιν ποθέοντες,
 οὔτ' ἐσορῶσι θεοῦ κοινὸν νόμον, οὔτε κλύουσιν,
 ὧ κεν πειθόμενοι σὺν νῶ βίον ἐσθλὸν ἔχοιεν.
 αὐτοὶ δ' αὖ ὀρμῶσιν ἄνευ καλοῦ ἄλλος ἐπ' ἄλλα,
 οἱ μὲν ὑπὲρ δόξης σπουδῆν δυσέριστον ἔχοντες,
 οἱ δ' ἐπὶ κερδοσύνας τετραμμένοι οὔδενὸν κόσμῳ,
 ἄλλοι δ' εἰς ἄνεσιν, καὶ σώματος ἡδέα ἔργα,
 σπεύδοντες μάλα πάμπαν ἐναντία τῶνδε γενέσθαι.
 ἀλλὰ Ζεῦ πάνδωρε, κελαινεφές, ἀρχικέραυνε,
 ἀνθρώπους ῥύοιο ἀπειροσύνης ἀπὸ λυγρῆς,
 ἦν σὺ, πάτερ, σκέδασον ψυχῆς ἄπο, δὸς δὲ κυρῆσαι
 γνώμης, ἧ πίσυνος σὺ δίκης μετὰ πάντα κυβερνᾷς,
 ὄφρ' ἂν τιμηθέντες ἀμειβώμεσθά σε τιμῇ,
 ὑμνοῦντες τὰ σὰ ἔργα διηνεκές, ὡς ἐπέοικε
 θνητὸν ἔόντ'· ἐπεὶ οὔτε βροτοῖς γέρας ἄλλο τι μεῖζον,
 οὔτε θεοῖς, ἢ κοινὸν αἰὲ νόμον ἐν δίκῃ ὑμνεῖν.

ΗΣΙΟΔΟΥ ΕΡΓΑ ΚΑΙ ΗΜΕΡΑΙ.

Οὐκ ἄρα μούνον ἔην ἐρίδων γένος, ἀλλ' ἐπὶ γαῖαι
εἰσὶ δύω· τὴν μὲν κεν ἐπαινῆσαι νοήσας·
ἢ δ' ἐπιμωμητὴ· διὰ δ' ἄνδιχα θυμὸν ἔχουσιν.
ἢ μὲν γὰρ πόλεμόν τε κακὸν καὶ δῆριον ὀφέλλει,
σχετλίη· οὐ τις τήνγε φιλεῖ βροτὸς, ἀλλ' ὑπ' ἀνάγκη
ἀθανάτων βουλήσιν ἔριν τιμῶσι βαρεῖαν.
τὴν δ' ἑτέραν προτέραν μὲν ἐγείνατο Νυξ ἔρεβεννή
Θῆκε δέ μιν Κρονίδης ὑψίζυγος, αἰθέρι ναίων,
γαίης ἐν ὄλξῃσι καὶ ἀνδράσι, πολλὸν ἀμείνω·
ἢ τε καὶ ἀπάλαμόν περ ὅμως ἐπὶ ἔργον ἐγείρει.
εἰς ἕτερον γὰρ τίς τε ἰδὼν ἔργοιο χατίζων
πλούσιον, ὃς σπεύδει μὲν ἀρόμεναι ἠδὲ φυτεύειν,
οἶκόν τ' εὖ θέσθαι· ζηλοῖ δέ τε γείτονα γείτων,
εἰς ἄφρονον σπεύδοντ'· ἀγαθὴ δ' ἔρις ἦδε βροτοῖσι.
καὶ κεραμεῖ κεραμεὺς κοτέει, καὶ τέκτονι τέκτων,
καὶ πτωχὸς πτωχῷ φθονεῖ, καὶ ἀοιδὸς ἀοιδῷ.

Ἔπειτα Πέρση, σὺ δὲ ταῦτα τεῶ ἐνικάτθεο θυμῷ·
μηδὲ σ' ἔρις κακόχαρτος ἀπ' ἔργου θυμὸν ἐρύκοι
νεῖκε ὀπιπτεύοντ', ἀγορῆς ἐπακουδὸν ἔδοντα.

ὥρη γάρ τ' ὀλίγη πέλεται νεικέων τ' ἀγοράων τε,
 ὧ τινι μὴ βίος ἔνδον ἐπηετανὸς κατάκειται
 ὠραῖος, τὸν γαῖα φέρει, Δημήτερος ἀκτὴν,
 τοῦ κεκορεσσάμενος νείκεα καὶ δῆριν ὀφέλλοις
 κτήμασ' ἐπ' ἀλλοτρίοις. σοὶ δ' οὐκ ἔτι δεύτερον
 ἔσται

ᾧδ' ἔρδειν· ἀλλ' αὖθι διακρινώμεθα νείκος
 ἰθείησι δίκαις, αἵ τ' ἐκ Διὸς εἰσιν ἄρισταί.
 ἦδη μὲν γὰρ κληῖρον ἔδασσάμεθ'· ἀλλὰ τὰ πολλὰ
 ἀρπάζων ἐφόρεις, μέγα κυδαίνων βασιλῆας
 δωροφάγους, οἳ τήνδε δίκην ἐθέλουσι δικάσσαι·
 νῆπιοι· οὐδὲ ἴσασιν, ὅσῳ πλέον ἡμισυ παντός,
 οὐδ' ὅσον ἐν μαλάχῃ τε καὶ ἀσφοδέλῳ μέγ' ὄνειαρ.
 κρύψαντες γὰρ ἔχουσι θεοὶ βίον ἀνθρώποισι.
 ῥήϊδίως γὰρ κεν καὶ ἐπ' ἡματι ἐργάσαιο,
 ὥστε σέ κ' εἰς ἐνιαυτὸν ἔχειν, καὶ ἀεργὸν ἐόντα.
 αἰψά κε πηδάλιον μὲν ὑπὲρ καπνοῦ καταθεῖο,
 ἔργα βοῶν δ' ἀπόλοιτο καὶ ἡμιόνων ταλαεργῶν.
 ἀλλὰ Ζεὺς ἔκρυψε χολωσάμενος φρεσὶν ἡσιν,
 ὅτι μιν ἔξαπάτησε Προμηθεὺς ἀγκυλομήτης.
 τοῦνεκ' ἄρ' ἀνθρώποισιν ἐμήσατο κήδεα λυγρὰ.
 κρύψε δὲ πῦρ· τὸ μὲν αὖθις ἐὺς πάϊς Ἴαπετιοῖο
 ἔκλεψ' ἀνθρώποισι Διὸς παρὰ μητιόεντος
 ἐν κοίλῳ νάρθηκι, λαθῶν Δία τερπικέραυνον.
 τὸν δὲ χολωσάμενος προσέφη νεφεληγερέτα Ζεὺς·

Ἴαπετιονίδη, πάντων πέρι μῆδεα εἰδῶς,
 χαίρεις πῦρ κλέψας, καὶ ἐμὰς φρένας ἠπεροπέυσας,
 σοὶ τ' αὐτῷ μέγα πῆμα καὶ ἀνδράσιν ἔσσομένοισι.
 τοῖς δ' ἐγὼ ἀντὶ πυρός δώσω κακόν, ὧ κεν ἅπαντες

τέρπωνται κατὰ θυμόν, ἔδον κακὸν ἀμφαγαπῶντες.

Ὡς ἔφατ'· ἐκ δ' ἐγέλασσε πατήρ ἄνδρῶν τε
θεῶν τε·

Ἥφαιστον δ' ἐκέλευσε περικλυτὸν ὅτι τάχιστα
γαῖαν ὕδει φύρειν, ἐν δ' ἀνθρώπου θέμεν αὐδὴν,
καὶ σθένος, ἀθανάταις δὲ θεαῖς εἰς ὦπα εἴσκειν
παρθενικῆς καλὸν εἶδος ἐπήρατον· αὐτὰρ Ἀθήνην
ἔργα διδασκόμεναι, πολυδαίδαλον ἱστὸν ὑφαίνειν·
καὶ χάριν ἀμφιχέαι κεφαλῇ χρυσοῦν Ἀφροδίτην,
καὶ πόθον ἄργαλέον, καὶ γυιοβόρους μελεδῶνας·
ἐν δὲ θέμεν κύνεόν τε νόον καὶ ἐπίκλοπον ἦθος
Ἑρμείην ἠνωγε διάκτορον Ἀργειφόντην.

Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἐπίθοντο Διὶ Κρονίωνι
ἄνακτι.

αὐτίκα δ' ἐκ γαίης πλάσσε κλυτὸς Ἀμφιγυήεις
παρθένω αἰδοίῃ ἴκελον, Κρονίδεω διὰ βουλάς·
ζῶσε δὲ καὶ κόσμησε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·
ἀμφὶ δὲ οἱ Χάριτες τε θεαί, καὶ πότνια Πειθῶ
ὄρμους χρυσείους ἔθεσαν χροῖ· ἀμφὶ δὲ τὴν γε
Ἦραι καλλέικομοι στέφον ἄνθεσιν εἰαρινοῖσι.
ἐν δ' ἄρα οἱ στήθεσσι διάκτορος Ἀργειφόντης
ψεύθεά θ', αἰμυλίους τε λόγους, καὶ ἐπίκλοπον
ἦθος

τεῦξε, Διὸς βουλῆσι βαρυκτύπου· ἐν δ' ἄρα φωνὴν
θῆκε θεῶν κῆρυξ, ὀνόμηγε δὲ τήνδε γυναῖκα
Πανδῶρην, ὅτι πάντες Ὀλύμπια δώματ' ἔχοντες
δῶρον ἐδώρησαν, πῆμ' ἀνδράσιν ἀλφηστῆσιν.
αὐτὰρ ἐπεὶ δόλον αἰπὺν ἀμήχανον ἐξετέλεσεν,
εἰς Ἐπιμηθεά πέμπε πατήρ κλυτὸν Ἀργειφόντην

δῶρον ἄγοντα θεῶν, ταχὺν ἄγγελον, οὐδ' Ἐπιμηθεὺς
 ἐφράσαθ' ὡς οἱ ἔειπε Προμηθεὺς, μήποτε δῶρον
 δεξασθαι παρὸς Ζητὸς Ὀλυμπίου, ἀλλ' ἀποπέμπειν
 ἐξοπίσω, μή που τι κακὸν θνητοῖσι γένοιτο.
 αὐτὰρ ὁ δεξάμενος, ὅτε δὴ κακὸν εἶχ', ἐνόησε.
 πρὶν μὲν γὰρ ζώεσκον ἐπὶ χθονὶ φῦλ' ἀνθρώπων
 νόσφιν ἄτερθε κακῶν, καὶ ἄτερ χαλεποῖο πόνοιο,
 νοῦσων τ' ἀργαλέων, αἵ τ' ἀνδράσι κῆρας ἔδωκαν.
 ἀλλὰ γυνή χεῖρεςσι πίθου μέγα πῶμ' ἀφελοῦσα
 ἐσκέδασ'. ἀνθρώποισι δ' ἐμήσατο κήδεα λυγρὰ.
 μούνη δ' αὐτόθι Ἐλπίς ἐν ἀρρήκτοισι δόμοισιν
 ἔνδον ἔμεινε πίθου ὑπὸ χεῖλεσιν, οὐδὲ θύραζε
 ἐξέπτη· πρόσθεν γὰρ ἐπέμβαλε πῶμα πίθοιο.
 ἀλλὰ δὲ μυρία λυγρὰ κατ' ἀνθρώπους ἀλάληται.
 πλείη μὲν γὰρ γαῖα κακῶν, πλείη δὲ θάλασσα·
 νοῦσοι δ' ἀνθρώποισιν ἐφ' ἡμέρη ἠδ' ἐπὶ νυκτι
 αὐτόματοι φοιτῶσι, κακὰ θνητοῖσι φέρουσαι
 σιγῇ, ἐπεὶ φωνῆν ἐξείλετο μητιέτα Ζεὺς.
 οὕτως οὐ τι που ἐστὶ Διὸς νόον ἐξαλείασθαι.
 εἰ δ' ἐθέλεις, ἕτερόν τοι ἐγὼ λόγον ἐκκορυφώσω
 εὖ καὶ ἐπισταμένως· σὺ δ' ἐνὶ φρεσὶ βιάλλεο σῆσιν.
 Ὡς δὲ μόθεν γεγάασι θεοὶ θνητοὶ τ' ἀνθρώποι,
 χρύσειον μὲν πρῶτιστα γένος μερόπων ἀνθρώπων
 ἀθάνατοι ποίησαν Ὀλύμπια δώματ' ἔχοντες.
 οἱ μὲν ἐπὶ Κρόνου ἦσαν, ὅτ' οὐρανῷ ἐμβασίλευεν.
 ὡς δὲ θεοὶ ζώεσκον, ἀκηδέα θυμὸν ἔχοντες,
 νόσφιν ἄτερθε πόνων καὶ οἰζύος· οὐδέ τι δειλὸν
 γῆρας ἐπῆν· αἰεὶ δὲ πόδας καὶ χεῖρας ὁμοῖοι
 τέρποντ' ἐν θαλίησι κακῶν ἔκτοσθεν ἀπάντων.

Θνησκον δ' ὡς ὕπνω δεδμημένοι· ἐσθλά δὲ πάντα
 τοῖσιν ἔην· καρπὸν δ' ἔφερε ζεῖδωρος ἄρουρα
 αὐτομάτη πολλόν τε καὶ ἄφθονον· οἱ δ' ἐθελημοὶ
 ἦσυχοι ἔργα νέμοντο σὺν ἐσθλοῖσιν πολέεσσιν.
 αὐτὰρ ἐπειδὴ τοῦτο γένος κατὰ γαῖα κάλυψεν,
 οἱ μὲν δαίμονες ἄγνοὶ ἐπιχθόνιοι καλέονται,
 ἐσθλοὶ, ἀλεξικάκοι, φύλακες Θνητῶν ἀνθρώπων,
 πλουτοδόται· καὶ τοῦτο γέρας βασιλῆϊον ἔσχον.

Δεύτερον αὖτε γένος πολὺ χειρότερον μετό-
 πισθεν

ἀργύρεον ποίησαν Ὀλύμπια δώματ' ἔχοντες,
 χρυσῶ οὔτε φυῆν ἐναλίγκιον, οὔτε νόημα.
 ἀλλ' ἐκατὸν μὲν παῖς ἔτεα παρὰ μητέρι κεδνῇ
 ἐτρέφετ' ἀτάλλων μέγα νήπιος ᾧ ἐνὶ οἴκῳ.
 ἀλλ' ὅταν ἠβήσειε, καὶ ἠβης μέτρον ἴκοιτο,
 παυρίδιον ζώεσκον ἐπὶ χρόνον, ἄλγ' ἔχοντες
 ἀφραδίαις. ὕβριν γὰρ ἀτάσθαλον οὐκ ἐδύναντο
 ἀλλήλων ἀπέχειν, οὐδ' ἀθανάτους θεραπεύειν
 ἠθέλον, οὐδ' ἔρδειν μακάρων ἱεροῖς ἐπὶ βωμοῖς,
 ἧ θέμις ἀνθρώποισι κατ' ἠθεα. τοὺς μὲν ἔπειτα
 Ζεὺς Κρονίδης ἔκρουσε, χολούμενος οὐνεκα τιμᾶς
 οὐκ ἐδίδουν μακάρεσσι θεοῖς οἱ Ὀλυμπον ἔχουσιν.
 αὐτὰρ ἐπεὶ καὶ τοῦτο γένος κατὰ γαῖα κάλυψε,
 τοὶ μὲν ἐπιχθόνιοι μάκαρες Θνητοὶ καλέονται
 δεῦτεροι, ἀλλ' ἔμπης τιμὴ καὶ τοῖσιν ὀπηδεῖ.

Ζεὺς δὲ πατὴρ τρίτον ἄλλο γένος μερόπων
 ἀνθρώπων

χάλκειον ποίησ', οὐκ ἀργυρᾷ οὐδὲν ὁμοῖον,
 ἐκ μελιᾶν, δεινόν τε καὶ ὄβριμον· οἷσιν Ἄρης

ἔργ' ἔμελε στυγέοντα, καὶ ὕβριες· οὐδ' ἔτι σῆτον
 ἦσθιον, ἀλλ' ἀδάμαντος ἔχον κρατερόφρονα θυμὸν
 ἄπλοτοι· μεγάλη δὲ βίη καὶ χεῖρες ἄπλοτοι
 ἐξ ὤμων ἐπέφυκον ἐπὶ στιβαροῖσι μέλεσσιν.
 τοῖς δ' ἦν χάλκεα μὲν τεύχεα, χάλκεοι δέ τε οἴκοι,
 χαλκῶ δ' εἰργάζοντο· μέλας δ' οὐκ ἔσκε σίδηρος.
 καὶ τοὶ μὲν χεῖρεσσιν ὑπὸ σφετέρῃσι δαμέντες
 βῆσαν ἐς εὐρώεντα δόμον κρυεροῦ Ἀίδαο,
 νώνυμοι· θάνατος δὲ καὶ ἐκπάγλους περ ἔοντας
 εἶλε μέλας, λαμπρὸν δ' ἔλιπον φάος ἠελίοιο.

Αὐτὰρ ἐπεὶ καὶ τοῦτο γένος κατὰ γαῖα
 κάλυπεν,

αὐθις ἔτ' ἄλλο τέταρτον ἐπὶ χθονὶ πουλυβοτείρῃ
 Ζεὺς Κρονίδης ποίησε δικαιότερον καὶ ἄρειον,
 ἀνδρῶν ἠρώων θεῖον γένος, οἳ καλέονται
 ἡμίθεοι, προτέρῃ γενεῇ, κατ' ἀπίρονα γαῖαν.
 καὶ τοὺς μὲν πόλεμος τε κακὸς καὶ φύλοπις αἰνῆ,
 τοὺς μὲν ἐφ' ἑπταπύλῳ Θήβῃ, Καδμηΐδι γαίῃ,
 ὤλεσε μαρναμένους μῆλων ἕνεκ' Οἰδιπόδαο·
 τοὺς δὲ καὶ ἐν νήεσσιν ὑπὲρ μέγα λαΐτμα θαλάσσης
 ἐς Τροίην ἀγαγὼν, Ἑλένης ἕνεκ' ἠϋκόμοιο·
 ἔνθ' ἦτοι τοὺς μὲν θανάτου τέλος ἀμφεκάλυψε.
 τοῖς δὲ διχ' ἀνθρώπων βίοτον καὶ ἦθε' ὀπάσσας
 Ζεὺς Κρονίδης κατένασσε πατὴρ ἐς πείρατα γαίης·
 καὶ τοὶ μὲν ναίουσιν ἀκηδέα θυμὸν ἔχοντες
 ἐν μακάρων νήσοισι, παρ' Ὠκεανὸν βαθυδίνην,
 ὕλβιοι ἠρωες· τοῖσι μελιηδέα καρπὸν
 τρεῖς ἔτεος θάλλοντα φέρει ζείδωρος ἄρουρα.

Μηκέτ' ἔπειτ' ὄφειλον ἐγὼ πέμπτοισι μετεῖναι

ἀνδράσιν, ἀλλ' ἢ πρόσθε θανεῖν, ἢ ἔπειτα γενέσθαι.
 νῦν γὰρ δὴ γένος ἐστὶ σιδήρεον· οὐδέ ποτ' ἤμαρ
 παύσονται καμάτου καὶ οἰζύος, οὐδέ τι νύκτωρ
 φθειρόμενοι· χαλεπὰς δὲ θεοὶ δώσουσι μερίμνας.
 ἀλλ' ἔμπης καὶ τοῖσι μεμίζεται ἐσθλὰ κακοῖσιν.
 Ζεὺς δ' ὀλέσει καὶ τοῦτο γένος μερόπων ἀνθρώπων,
 εὗτ' ἂν γεινόμενοι πολιοκρόταφοι τελέθωσιν.
 οὐδέ πατὴρ παιδεσσιν ὁμοῖος, οὐδέ τι παῖδες,
 οὐδέ ξεῖνος ξεινοδόκῳ, καὶ ἐταῖρος ἐταίρῳ,
 οὐδέ κασίγνητος φίλος ἕσσεται, ὡς τὸ πάρος περ.
 αἴψα δὲ γηράσκοντας ἀτιμήσουσι τοκῆας·
 μέμψονται δ' ἄρα τοὺς χαλεποῖς βάζοντ' ἐπέεσσι,
 σχέτλιοι, οὐδέ θεῶν ὅτιν εἰδότες· οὐδέ κεν οἱ γε
 γηράντεσσι τοκεῦσιν ἀπὸ θροσπτήρια δοῖεν,
 χειροδίκα· ἕτερος δ' ἐτέρου πόλιν ἐξάλαπάξει.
 οὐδέ τις εὐόρκου χάρις ἕσσεται, οὔτε δικαίου,
 οὔτ' ἀγαθοῦ· μᾶλλον δὲ κακῶν ῥεκτῆρα, καὶ ὕβριν
 ἀνέρα τιμήσουσι· δίκη δ' ἐν χερσὶ, καὶ αἰδῶς
 οὐκ ἔσται· βλάβει δ' ὁ κακὸς τὸν ἀρεῖονα φῶτα,
 μύθοισι σκολιοῖς ἐνέπων, ἐπὶ δ' ὄρκον ὁμεῖται·
 ζῆλος δ' ἀνθρώποισιν οἰζυροῖσιν ἅπασιν
 δυσκέλαδος κακόχαρτος ὁμαρτήσει στυγερώπης.
 καὶ τότε δὴ πρὸς Ὀλυμπον ἀπὸ χθονὸς εὐρυοδείης.
 λευκοῖσιν φαρέεσσι καλυψαμένῳ χρῶα καλόν,
 ἀθανάτων μετὰ φῦλον ἴτην, προλιπόντ' ἀνθρώπους,
 Αἰδῶς καὶ Νέμεσις· τὰ δὲ λείπεται ἄλγεα λυγρὰ
 θνητοῖς ἀνθρώποισι· κακοῦ δ' οὐκ ἕσσεται ἀλκή.
 Νῦν δ' αἶνον βασιλεῦς ἐρέω φρονέουσι καὶ
 αὐτοῖς.

ὦδ' ἴρηξ προσέειπεν ἀηδόνα ποικιλόγῃον,
 ὕψι μάλ' ἐν νεφέεσσι φέρων ὀνύχεσσι μεμαρπώς·
 ἦ δ' ἔλεόν, γναμπτοῖσι πεπαρμένη ἄμφ' ὀνύχεσσι,
 μύρετο· τὴν δ' ὄγ' ἐπικρατέως πρὸς μῦθον ἔειπε·

Δαιμονίη, τί λέληκας; ἔχει νῦν σε πολλὸν
 ἄρειων.

τῆδ' εἷς, ἧ σ' ἂν ἐγὼ περ ἄγω, καὶ ἀοιδὸν ἐοῦσαν·
 δεῖπνον δ', αἶ κ' ἐθέλω, ποιήσομαι, ἧε μεθήσω.

Ὡς ἔφατ' ὠκυπέτης ἴρηξ, τανυσίπτερος ὄρνις.
 ἄφρων δ', ὅς κ' ἐθέλη πρὸς κρείσσονας ἀντιφερίζειν·
 νίκης τε στέρεται, πρὸς τ' αἰσχεσιν ἄλγεα πάσχει.
 ὦ Πέρση, σὺ δ' ἄκουε δίκης, μηδ' ὕβριν ὄφελλε,
 ὕβρις γάρ τε κακὴ δειλῶ βροτῶ· οὐδὲ μὲν ἐσθλὸς
 ῥηϊδίως φερέμεν δύναται, βαρῦθει δέ τ' ὑπ' αὐτῆς,
 ἐγκύρσας ἄτησιν· ὁδὸς δ' ἐτέρηφι παρελθεῖν
 κρείσσων ἐς τὰ δίκαια· δίκη δ' ὑπὲρ ὕβριος ἴσχει,
 ἐς τέλος ἐξελθοῦσα· παθῶν δέ τε νῆπιος ἔγνω.
 αὐτίκα γάρ τρέχει Ὅρκος ἅμα σκολιῆσι δίκησιν.
 τῆς δὲ Δίκης ῥόθος ἐλκομένης ἧ κ' ἄνδρες, ἄγωσι
 δωροφάγοι, σκολιαῖς δὲ δίκαις κρίνωσι θέμιστας·
 ἦ δ' ἔπεται κλαίουσα πόλιν τε καὶ ἦθεα λαῶν,
 ἠέρα ἐσσαμένη, κακὸν ἀνθρώποισι φέρουσα,
 οἳ τε μιν ἐξελάσσωσι, καὶ οὐκ ἰθεῖαν ἔνειμαν.
 οἳ δὲ δίκας ξείνοισι καὶ ἐνδήμοισι διδοῦσιν
 ἰθείας, καὶ μὴ τι παρεκβαίνουσι δικαίου,
 τοῖσι τέθηλε πόλις, λαοὶ δ' ἀνθεῦσιν ἐν αὐτῇ,
 εἰρήνη δ' ἀνά γῆν κουροτρόφος· οὐδέ ποτ' αὐτοῖς
 ἀργαλέον πόλεμον τεκμαίρεται εὐρύοπα Ζεὺς,
 οὐδέ ποτ' ἰθυδικαῖσι μετ' ἀνδράσι λιμὸς ὀπηδεῖ,

οὐδ' ἄτη· θαλῆς δὲ μεμηλότα ἔργα νέμονται.
 τοῖσι φέρει μὲν γαῖα πολὺν βίον· οὐρεσι δὲ δοῦς
 ἄκη μὲν τε φέρει βαλάνους, μέσση δὲ μελίσσας·
 εἰροπόκοι δ' ὄϊες μαλλοῖς καταβεβρίθασι·
 τίκτουσιν δὲ γυναῖκες εἰκότα τέκνα γονεῦσιν·
 θάλλουσιν δ' ἀγαθοῖσι διαμπερές· οὐδ' ἐπὶ νηῶν
 νείσσονται, καρπὸν δὲ φέρει ζεῖδωρος ἄρουρα.
 οἷς δ' ὕβρις τε μέμηλε κακὴ καὶ σχέτλια ἔργα,
 τοῖσδε δίκην Κρονίδης τεκμαίρεται εὐρύοπα Ζεὺς.
 πολλάκι καὶ ξύμπασα πόλις κακοῦ ἀνδρὸς ἀπηύρα,
 ὅστις ἀλιτράινει, καὶ ἀτάσθαλα μηχανάεται.
 τοῖσιν δ' οὐρανόθεν μέγ' ἐπήλασε πῆμα Κρονίων,
 λιμὸν ὁμοῦ καὶ λοιμὸν· ἀποφθινύθουσι δὲ λαοί.
 οὐδὲ γυναῖκες τίκτουσιν· μινύθουσι δὲ οἴκοι,
 Ζηνὸς φραδομοσύνησιν Ὀλυμπίου. ἄλλοτε δ' αὖτε
 ἢ τῶν γε στρατὸν εὐρὺν ἀπώλεσεν, ἢ ὄγε τεῖχος,
 ἢ νέας ἐν πόντῳ Κρονίδης ἀποτίνυται αὐτῶν.

Ω βασιλεῖς, ὑμεῖς δὲ καταφράζεσθε καὶ αὐτοὶ
 τήνδε δίκην. ἐγγὺς γὰρ ἐν ἀνθρώποισιν ἐόντες
 ἀθάνατοι λεύσσουσιν, ὅσοι σκολιῆσι δίκησιν
 ἀλλήλους τρίβουσι, θεῶν ὅπιν οὐκ ἀλέγοντες.
 τρεῖς γὰρ μυριοὶ εἰσὶν ἐπὶ χθονὶ πουλυβοτείρῃ
 ἀθάνατοι Ζηνὸς, φύλακες θνητῶν ἀνθρώπων,
 οἳ ἴα φυλάσσουσιν τε δίκας καὶ σχέτλια ἔργα,
 ἠέρα ἐσάμενοι, πάντα φοιτῶντες ἐπ' αἴαν.
 ἢ δέ τε παρθένος ἐστὶ Δίκη, Διὸς ἐκγεγαυῖα,
 κυδρὴ τ' αἰδοίη τε θεοῖς οἱ Ὀλυμπον ἔχουσιν·
 καὶ ὅ ὁπότεν τις μιν βλάβητη σκολιῶς ὀνοτάζων,
 αὐτίκα παρ Διὶ πατρὶ καθεξομένη Κρονίῳ,

γηρῦετ' ἀνθρώπων ἄδικον νόον, ὄφρ' ἀποτίσῃ
 δῆμος ἀτασθαλίας βασιλέων, οἳ λυγρὰ νοεῦντες
 ἄλλη παρακλίνουσι δίκας, σκολιῶς ἐνέποντες.
 ταῦτα φυλασσόμενοι, βασιλῆες, ἰθύνετε μύθους,
 δωροφάγοι, σκολιῶν δὲ δικῶν ἐπὶ πάγχυ λάθεσθε.
 οἳ αὐτᾶ κακὰ τεύχει ἀνήρ ἄλλω κακὰ τεύχων·
 ἢ δὲ κακῆ βουλῆ τῷ βουλευσάντι κακίστη.

Ω Πέρση, σὺ δὲ ταῦτα μετὰ φρεσὶ βάλλεο
 σῆσι,

καὶ νυ δίκης ἐπάκουε, βίης δ' ἐπιλήθεο πάμπαν.
 τόνδε γὰρ ἀνθρώποισι νόμον διέταξε Κρονίων,
 ἰχθύσι μὲν καὶ θηροῖς καὶ οἰωνοῖς πετεηνοῖς,
 ἔσθειν ἀλλήλους, ἐπεὶ οὐ δίκη ἐστὶν ἐπ' αὐτοῖς.
 ἀνθρώποισι δ' ἔδωκε δίκην, ἢ πολλὸν ἄριστη
 γίγνεται. εἰ γὰρ τις κ' ἐθέλῃ τὰ δίκαι' ἀγορεύειν
 γιγνώσκων, τῷ μὲν τ' ὄλβον διδοῖ εὐρύοπα Ζεὺς·
 ὅς δὲ κε μαρτυρήσιν ἐκὼν ἐπίορκον ὁμόσσας
 ψεύσεται, ἐν δὲ δίκην βλάψας, νήκεστον ἀάσθη,
 τοῦδ' ἐτ' ἀμαυροτέρη γενεὴ μετόπισθε λέλειπται·
 ἀνδρὸς δ' εὐόρκου γενεὴ μετόπισθεν ἀμείνων.
 σοὶ δ' ἐγὼ ἐσθλά νοέων ἐρέω, μέγα νήπιε Πέρση.
 τὴν μὲν τοι κακότητα καὶ ἰλαδὸν ἐστὶν ἐλέσθαι
 ῥηϊδίως· λείη μὲν ὁδὸς, μάλα δ' ἐγγύθι ναίει.
 τῆς δ' ἀρετῆς ἰδρωῖτα θεοὶ προπάροισεν ἔθηκαν
 ἀθάνατοι· μακρὸς δὲ καὶ ὄρθιος οἶμος ἐπ' αὐτῆν,
 καὶ τρηχὺς τὸ πρῶτον· ἐπὴν δ' εἰς ἄκρον ἵκηαι,
 ῥηϊδίη δὴ πειτα πέλει, χαλεπὴ περ ἑοῦσα.
 οὗτος μὲν πανάριστος, ὅς αὐτὸς πάντα νοήσει·
 ἐσθλὸς δ' αὖ κακῆϊνος, ὅς εὖ εἰπὸντι πίθηται.

ὅς δέ κε μῆτ' αὐτὸς νοέη, μῆτ' ἄλλου ἀκούων
 ἐν θυμῷ βάλληται, ὅδ' αὐτ' ἀχρήϊος ἀνήρ.
 ἀλλὰ σὺ γ' ἡμετέρης μεμνημένος αἰὲν ἐφετιμῆς
 ἐργάζεαι, Πέρση, Δίου γένος, ὄφρα σε λιμὸς
 ἐχθαίρῃ, φιλέη δὲ εὖστέφανος Δημήτηρ
 αἰδοίη, βιότου δὲ τεῆν πίμπλησι καλιήν.
 λιμὸς γάρ τοι πάμπαν ἀεργῶ σύμφορος ἀνδρῶ.
 τῶ δὲ θεοὶ νεμεσῶσι καὶ ἀνέρες, ὅς κεν ἀεργὸς
 ζῶη, κηφήνεσι κοθούροις εἴκελος ὄργην,
 οἳ τε μελισσῶν κάματον τρύχουσιν ἀεργοὶ
 ἔσθοντες· σοὶ δ' ἔργα φίλ' ἔστω μέτρια κοσμεῖν,
 ὡς κε τοι ὤραίου βιότου πλήθωσι καλιαί.
 ἐξ ἔργων δ' ἀνδρες πολύμηλοὶ τ' ἀφνειοὶ τε·
 καὶ τ' ἐργαζόμενος, πολὺ φίλιτερος ἀθανάτοισιν
 ἔσσειαι ἢ δὲ βροτοῖς. μάλα γὰρ στυγέουσιν ἀεργούς.
 ἔργον δ' οὐδὲν ὄνειδος, ἀεργίη δὲ τ' ὄνειδος.
 εἰ δέ κεν ἐργάζῃ, τάχα σε ζηλώσει ἀεργὸς
 πλουτεῦντα· πλούτῳ δ' ἀρετὴ καὶ κῦδος ὀπηδεῖ.
 δαίμονι δ' οἷος ἔησθα. τὸ ἐργάζεσθαι ἄμεινον,
 εἰ κεν ἀπ' ἀλλοτριῶν κτεάνων ἀεσίφρονα θυμὸν
 εἰς ἔργον τρέψας, μελετᾷς βίου, ὡς σε κελεύω.
 αἰδῶς τοι πρὸς ἀνολβίην, θάρσος δὲ πρὸς ἄλβον.
 χρήματα δ' οὐχ ἀρπακτά· θεύςδοτα πολλὸν ἀμείνω
 εἰ γὰρ τις καὶ χερσὶ βίη μέγαν ὄλβον ἔληται,
 ἢ ὄγ' ἀπὸ γλώσσης λήϊσσειται, (οἷά τε πολλὰ
 γίγνεται, εὐτ' ἂν δὴ κέρδος νόον ἐξαπατήσῃ
 ἀνθρώπων, αἰδῶ δὲ τ' ἀναιδείῃ κατοπάξῃ)
 ῥεῖά τε μιν μαυροῦσι θεοὶ, μινύθουσι δὲ οἶκοι
 ἀνέρι τῷ· παῦρον δὲ τ' ἐπὶ χρόνον ὄλβος ὀπηδεῖ.

Ἴσον δ' ὅς θ' ἰκέτην, ὅς τε ξεῖνον κακὸν
ἔρξει·

ὅς τε κασιγνήτοιο ἐοῦ ἀνὰ δέμνια βαίνει,
κρυπταδίης εὐνῆς ἀλόχου, παρακαίρια ῥέζων·
ὅς τε τευ ἀφραδίης ἀλιταίνεται ὄρφανὰ τέκνα·
ὅς τε γονῆα γέροντα κακῶ ἐπὶ γῆρας οὐδῶ
νεικείη χαλεποῖσι καθαπτόμενος ἐπέεσσιν.
τῶ δὴ τοι Ζεὺς αὐτὸς ἀγαίεται, ἐς δὲ τελευτὴν
ἔργων ἀντ' ἀδίκων χαλεπὴν ἐπέθηκεν ἀμοιβήν.
ἀλλὰ σὺ τῶν μὲν πάμπαν ἔεργ' ἀεσίφρονα θυμόν·
καδδύναμιν δ' ἔρδειν ἰεῖρ' ἀθανάτοισι θεοῖσιν
ἄγνῶς καὶ καθαρθῶς, ἐπὶ δ' ἀγλαὰ μηρία καίειν·
ἄλλοτε δὴ σπονδῆς θυέεσσι τε ἰλάσκεσθαι,
ἡμὲν ὅτ' εὐνάξῃ, καὶ ὅταν φάος ἱερὸν ἔλθῃ,
ὡς κε τοι ἴλαον κραδίην καὶ θυμόν ἔχωσιν·
ὄφρ' ἄλλων ὦνῃ κλῆρον, μὴ τὸν τεὸν ἄλλος.

Τὸν φιλέοντ' ἐπὶ δαῖτα καλεῖν, τὸν δ' ἐχθρὸν
ἐῦσαι

τὸν δὲ μάλιστα καλεῖν, ὅς τις σέθεν ἐγγύθι ναίει.
εἰ γάρ τοι καὶ χοῆμ' ἐγκώμιον ἄλλο γένοιτο,
γείτονες ἄζωστοι ἔκιοι, ζώσαντο δὲ πηοί.
πῆμα κακὸς γείτων, ὅσσον τ' ἀγαθὸς μέγ' ὄνειαρ·
ἔμμορέ τοι τιμῆς, ὅς τ' ἔμμορε γείτονος ἐσθλοῦ·
οὐδ' ἂν βοῦς ἀπόλοιτ', εἰ μὴ γείτων κακὸς εἴη.
εὖ μὲν μετρεῖσθαι παρὰ γείτονος, εὖ δ' ἀποδοῦναι
αὐτῶ τῶ μέτρῳ, καὶ λώϊον, αἶ' κε δύνηαι,
ὡς ἂν χρηρίζων καὶ ἐς ὕστερον ἄρκιον εὖρης.
μὴ κακὰ κερδαίνειν· κακὰ κέρδεα ἴσ' ἄττησιν.
δῶς ἀγαθῆ, ἄρπαξ δὲ κακῆ, θανάτοιο δότειρα.

ὄς μὲν γὰρ κεν ἀνήρ ἐθέλων, ὄγε κ' ἂν μέγα δῶη,
 χαίρει τῷ δῶρῳ, καὶ τέρεται ὃν κατὰ θυμόν.
 ὄς δέ κεν αὐτὸς ἔληται, ἀναιδείῃφι πιθήσας,
 καὶ τε σμικρὸν ἔδν, τό γ' ἐπάχνωσεν φίλον ἦτορ.
 εἰ γὰρ κεν καὶ σμικρὸν ἐπὶ σμικροῦ καταθεῖο,
 καὶ θαμὰ τοῦτ' ἔρδοις, τάχα κεν μέγα καὶ τὸ γε-
 νοίτο.

ὄς δ' ἐπ' εἰσὶ φέροι, ὄδ' ἀλύξεται αἰθοπα λιμόν.
 οὐδὲ τό γ' εἰν οἴκῳ κατακείμενον ἀνέρα κήδει.
 οἴκοι βέλτερον εἶναι, ἐπεὶ βλαβερόν τὸ θυρήφι.
 ἔσθλόν μὲν παρεόντος ἐλέσθαι· πῆμα δὲ θυμῷ
 ζητῆζειν ἀπεόντος· ἅ σε φράζεσθαι ἄνωγα.
 ἄρχομένου δὲ πίθου, καὶ λήγοντος κορέσασθαι·
 μεσσοῦθι φείδεσθαι· δειλὴ δ' ἐνὶ πυθμένι φειδώ.
 μισθὸς δ' ἀνδρὶ φίλῳ εἰρημένος ἄρκιος ἔστω.
 καὶ τε κασιγνήτῳ γελάσας ἐπὶ μάρτυρα θέσθαι.
 πίστει δ' ἄρα ὁμῶς καὶ ἀπιστίαι ὤλεσαν ἄνδρας.

Μηδὲ γυνή σε νόον πυγοστόλος ἔξαπατάτω,
 αἰμύλα κωτίλλουσα, τεῆν διφῶσα καλιήν.

ὄς δὲ γυναικὶ πέποιθε, πέποιθ' ὄγε φηλήτησι.

Μουνογενῆς δὲ πάϊς σῶζοι πατρώϊον οἶκον·
 γηραιὸς δὲ θάνοις ἕτερον παῖδ' ἐγκαταλείπων
 φερβέμεν· ὡς γὰρ πλοῦτος ἀέξεται ἐν μεγάροισι.
 ῥεῖα δὲ κεν πλεόνεσσι πόροι Ζεὺς ἄσπετον ὄλβον.
 πλείων μὲν πλεόνων μελέτη, μείζων δ' ἐπιθήκη.
 σοὶ δ' εἰ πλούτου θυμὸς ἐέλδεται ἐν φρεσὶ σῆσι,
 ᾧδ' ἔρδειν· ἔργον δὲ τ' ἐπ' ἔργῳ ἐργάζεσθαι.

Πληϊάδων Ἀτλαγενέων ἐπιτελλομενάων,
 ἄρχεσθ' ἀμητοῦ· ἀρότιοιο δὲ, δυσσομενάων·

αἶ δὴ τοι νύκτας τε καὶ ἡμέματα τεσσαράκοντα
 κεκρύφαται· αὐτίς δὲ περιπλομένου ἐνιαυτοῦ
 φαίνονται, τὰ πρῶτα χαρασσομένοιο σιδήρου·
 οὗτός τοι πεδίων πέλετοι νόμος, οἳ τε θαλάσσης
 ἐγγύθι ναιετάουσ', οἳ τ' ἄγχεα βησσήεντα,
 πόντου κυμαίνοντος ἀπόπροθι, πίονα χῶρον
 ναίουσιν. γυμνὸν σπείρειν, γυμνὸν δὲ βρωτεῖν,
 γυμνὸν δ' ἀμάειν, εἴ χ' ὥρια πάντ' ἐθέλῃσθα
 ἔργα κομίζεσθαι Δημήτερος· ὅς τοι ἕκαστα
 ὥρι' ἀέξεται, μὴ πως τὰ μεταξὺ χατίζῃον
 πτώσσης ἀλλοτρίους οἴκους, καὶ μηδὲν ἀνύσσης·
 ὥς καὶ νῦν ἐπ' ἐμ' ἦλθες· ἐγὼ δέ τοι οὐκ ἐπιδώσω,
 οὐδ' ἐπιμετρήσω. ἐργάζεο, νήπιε Πέρση,
 ἔργα, τὰ τ' ἀνθρώποισι θεοὶ διετεκμήραντο,
 μὴ ποτε σὺν παίδεσσι γυναικί τε θυμὸν ἀχεύων,
 ζητεῦης βίον κατα γείτονας, οἳ δ' ἀμελῶσιν.
 δις μὲν γάρ καὶ τρεῖς τάχα τεύξεαι· ἦν δ' ἔτι λυπῆς,
 χοῆμα μὲν οὐ πρόηξεις, σὺ δ' ἐτώσια πόλλ' ἀγο-
 ρεύσεις.

ἀχρεῖος δ' ἔσται ἐπέων νομός. ἀλλὰ σ' ἄνωγα
 φράζεσθαι χρεῶν τε λύσιν, λιμοῦ τ' ἀλεωρῆν.

Οἶκον μὲν πρῶτιστα, γυναικὰ τε, βοῦν τ'
 ἀροτῆρα,

κτητῆν, οὐ γαμετῆν, ἢ τις καὶ βουσίην ἔποιτο.
 χρήματα δ' εἰν οἴκῳ πάντ' ἄρμενα ποιήσασθαι,
 μὴ σὺ μὲν αἰτῆς ἄλλον, ὃ δ' ἀρονῆται, σὺ δὲ τητᾶ,
 ἢ δ' ὥρη παραμείβηται, μινύθῃ δέ τοι ἔργον.
 μηδ' ἀναβάλλεσθαι ἔς τ' αὔριον, ἔς τ' ἔννηφιν.
 οὐ γὰρ ἐτώσιοεργὸς ἀνὴρ πίμπλησι καλιῆν,

οὐδ' ἀναβαλλόμενος· μελέτη δέ τοι ἔργον ὀφέλλει.
αἰεὶ δ' ἀμβολιεργὸς ἀνὴρ ἄτησι παλαίει.

Ἦμος δὴ λήγει μένος ὄξεος ἠελίοιο
καύματος ἰδαλίμου, μετοπωρινὸν ὀμβροήσαντος
Ζηνὸς ἐρισθενέος, μετὰ δὲ τρέπεται βρότεος χρώς
πόλλων ἑλαφρότερος· (δὴ γὰρ τότε σείριος ἀστήρ
βαιὸν ὑπὲρ κεφαλῆς κηριτρεφῆων ἀνθρώπων
ἔρχεται ἡμάτιος, πλεῖον δὲ τε νυκτὸς ἐπαυρεῖ.)
Ἦμος ἀδηκτοτάτη πέλεται τμηθεῖσα σιδήρω
ῦλη, φύλλα δ' ἔραζε χέει, πτόρθοιό τε λήγει·
τῆμος ἄρ' ὑλοτομεῖν μεμνημένος ὦριον ἔργον.
ὄλμον μὲν τριπόδην τάμνειν, ὕπερον δὲ τρίπηχυν,
ἄξονά θ' ἑπταπόδην· μάλα γὰρ νύ τοι ἄρμενον
οὕτως·

εἰ δέ κεν ὀκταπόδην, ἀπὸ καὶ σφύραν τε τάμοιο.
τρισπίθασμον δ' ἄψιν τάμνειν δεκαδώρῳ ἀμάξῃ.
πόλλ' ἐπὶ καμπύλα κῆλα· φέρειν δὲ γύην, ὅταν
εὐρύης,

εἰς οἶκον, κατ' ὄρος διζήμενος, ἢ κατ' ἄρουραν,
πρίνινον· ὅς γὰρ βουσὶν ἀροῦν ὀχυρώτατός ἐστιν,
εὖτ' ἂν Ἀθηναίης δμῶδες ἐν ἐλύματι πήξας
γόμφοισιν πελάσας προσαρῆρεται ἰστοβοῆϊ.

δοιὰ δὲ θέσθαι ἄροτρα, πονησάμενος κατὰ οἶκον,
αὐτόγυον καὶ πηκτόν· ἐπεὶ πολὺ λώϊον οὕτως.

εἰ χ' ἕτερόν γ' ἄξαις, ἕτερόν κ' ἐπὶ βουσι βάλαιο.

δάφνης δ' ἢ πετέλης ἀκιώτατοι ἰστοβοῆες.

δρυὸς ἔλυμα, γύην πρίνου, βόε δ' ἐνναετήρῳ
ἄρσενε κεκτῆσθαι, (τῶν γὰρ σθένος οὐκ ἀλα-
παδνόν)

ἤβης μέτρον ἔχοντε, τὼ ἐργάζεσθαι ἀρίστω.
οὐκ ἂν τὼ γ' ἐρίσαντες ἐν αὐλακι καμμέν ἄροτρον
ἄξειαν, τὸ δὲ ἔργον ἐτώσιον αὖθι λίποιεν.

τοῖς δ' ἅμα τεσσαρακονταετῆς αἰζῆς ἔποιτο,
ἄροτρον δειπνήσας τετράτροφον, ὀκτάβλωμον,
ὅς κ' ἔργου μελετῶν ἰθείαν αὐλακ' ἐλαύνοι,
μηκέτι παπταίνων μεθ' ὀμήλικας, ἀλλ' ἐπὶ ἔργῳ
θυμὸν ἔχων· τοῦ δ' οὐ τι νεώτερος ἄλλος ἀμείνων
σπέρματα δάσσασθαι, καὶ ἐπισπορίην ἀλέασθαι.
κουρότερος γὰρ ἀνὴρ μεθ' ὀμήλικας ἐπτοίηται.

Φράζεσθαι δ' εὖτ' ἂν γεράνου φωνὴν ἐπα-
κούσης.

ὑπόθεν ἐκ νεφέων ἐνιαύσια κεκληγυῖης,
ἢ τ' ἀρότοιό τε σημα φέρει, καὶ χεῖματος ὄρην
δεικνύει ὀμβρηροῦ· κραδίην δ' ἔδακ' ἀνδρός ἀ-
βούτεω·

δὴ τότε χορτάζειν ἔλικας βόας ἔνδον ἐόντας.
ῥήϊδιον γὰρ ἔπος εἰπεῖν· Βόε δὸς καὶ ἅμαξαν.
ῥήϊδιον δ' ἀπανήνασθαι· Πάρα δ' ἔργα βόεσσα·
φησὶ δ' ἀνὴρ φρένας ἀφνειὸς πῆξασθαι ἅμαξαν,
νήπιος· οὐδὲ τὸ γ' οἶδ', ἑκατὸν δέ τε δούραθ
ἀμάξης,

τῶν πρόσθεν μελέτην ἐχέμεν οἰκῆϊα θέσθαι.
εὖτ' ἂν δὲ πρώτιστ' ἀροτὸς θνητοῖσι φανεῖη,
δὴ τότε ἐφορμηθῆναι, ὁμῶς ὁμῶές τε καὶ αὐτὸς,
αὐτὴν καὶ διερὴν ἀρόων, ἀρότοιό καθ' ὄρην,
πρωῖ μάλα σπεύδων, ἵνα τοι πλήθωσιν ἄρουρα.
ἔαρι πολεῖν· θέρεος δὲ νεωμένη οὐ σ' ἀπατήσει.
νεῖον δὲ σπείρειν ἔτι κουφίζουσαν ἄρουραν.

νειὸς ἄλεξιάρη, παίδων εὐκηλήτειρα.
 εὐχεσθαι δὲ Διὶ χθονίῳ, Δημήτερι θ' ἄγνῃ,
 ἐκτελέα βροῖθιν Δημήτερος ἱερὸν ἀκτὴν,
 ἀρχόμενος τὰ πρῶτ' ἀρότου, ὅταν ἄκρον ἐχέτης
 χειρὶ λαβῶν, ὄρηκι βοῶν ἐπὶ νῶτον ἵκηαι,
 ἔνδρουον ἐλκόντων μεσάβων. ὁ δὲ τυτθὸς ὀπισθεν
 δμῶδες ἔχων μακέλην πόνον ὀρνίθεσσι τιθείη,
 σπέρματα κακκρύπτων. εὐθνημοσύνη γὰρ ἀρίστη
 θνητοῖς ἀνθρώποις· κακοθημοσύνη δὲ κακίστη.
 ὦδέ κεν ἄδρυσύνη στάχυες νεύοιεν ἕραζε,
 εἰ τέλος αὐτὸς ὀπισθεν Ὀλύμπιος ἐσθλὸν ὀπάζοι.
 ἐκ δ' ἀγγέων ἐλάσειας ἀράχνια· καί σε ἕολπα
 γηθήσειν, βιότου αἰρεῦμενον ἔνδον ἐόντος.
 εὐνοχθέων δ' ἴξαι πολιδὸν ἕαρ, οὐδὲ πρὸς ἄλλους
 αὐγάσαι· σέο δ' ἄλλος ἀνήρ κεχρημένος ἔσται.
 εἰ δέ κεν ἠελίοιο τροπαῖς ἀρόης χθόνα διᾶν,
 ἤμενος ἀμήσεις, ὀλίγον περὶ χειρὸς ἔέργων,
 ἀντία δεσμεύων κεκοιμένος, οὐ μάλα χαίρων.
 οἴσεις δ' ἐν φορμῶ· παῦροι δὲ σε θήησονται.
 ἄλλοτε δ' ἄλλοῖος Ζηνὸς νόος αἰγιόχοιο·
 ἀργαλέος δ' ἀνδρεσσι κατὰ θνητοῖσι νοῆσαι.
 εἰ δέ κεν ὅψ' ἀρόσης, τότε κεν τοι φάρμακον εἴη.
 ἦμος κόκκυξ κοκκύζει δρυὸς ἐν πετάλοισι
 τὸ πρῶτον, τέρπει τε βροτοὺς ἐπ' ἀπείρονα γαῖαν,
 τῆμος Ζεὺς ὕοι τρίτῳ ἡματι, μηδ' ἀπολήγοι,
 μήτ' ἄρ' ὑπερβάλλων βοὸς ὄπλην, μήτ' ἀπολείπων·
 οὕτω κ' ὄψαρότης πρωτηρότη ἰσοφαρίζοι.
 ἐν θυμῷ δ' εὖ πάντα φυλάσσειο· μηδέ σε λήθοι
 μήτ' ἕαρ γιγνόμενον πολιδὸν, μήθ' ὦριος ὄμβρος.

Πὰρ δ' ἴθι χαλκεῖον θῶκον, καὶ ἐπαλέα
λέσχην,

ᾧρη χειμερῖη, ὅποτε κρύος ἀνέρας εἶργον
ἰσχάνει· ἐνθα κ' ἄοκνος ἀνήρ μέγα οἶκον ὀφέλλοι·
μή σε κακοῦ χειμῶνος ἀμηχανίη καταμάροψη
σὺν πενήη, λεπτῇ δὲ παχὺν πόδα χειρὶ πιέζης.
πολλὰ δ' ἀεργὸς ἀνήρ κενεὴν ἐπὶ ἐλπίδα μίμνων,
χρηΐζων βιότοιο, κακὰ προσελέξατο θυμῷ.
ἐλπίς δ' οὐκ ἀγαθὴ κεχρημένον ἄνδρα κομίζει,
ἦμενον ἐν λέσχη, τῇ μὴ βίος ἄρκιος εἴη.
δείκνυε δὲ δμῶεσσι, θέρους ἔτι μέσσου ἐόντος·
Οὐκ αἰεὶ θέρους ἐσσεῖται, ποιεῖσθε καλιάς.
μῆνα δὲ Ἀθηναίων, κακ' ἦματα, βούδορα πάντα·
τοῦτον ἀλεύασθαι, καὶ πηγάδας· αἶ τ' ἐπὶ γαῖαν,
πνεύσαντος Βορέαιο, δυσηλεγέες τελέθουσιν,
ὃς τε διὰ Θρηῆκης ἵπποτρόφου εὐροῖ πόντω
ἐμπνεύσας ᾠρινε· μέμυκε δὲ γαῖα καὶ ὕλη·
πολλὰς δὲ δοῦς ὑψικόμους, ἐλάτας τε παχείας,
οὔρεος ἐν βήσσης πιλνᾷ χθονὶ πουλυβοτείρῃ
ἐμπίπτων, καὶ πᾶσα βοᾷ τότε νήριτος ὕλη.
θῆρες δὲ φρίσσουσ', οὔρεας δ' ὑπὸ μέξ' ἔθεντο,
τῶν καὶ λάχνη δέρμα κατάσκιον· ἀλλὰ νυ καὶ τῶν
ψυχρὸς ἐὼν διάησι, δασυστέρων περ ἐόντων.
καὶ τε διὰ ῥινοῦ βοὸς ἔρχεται, οὐδέ μιν ἴσχει.
καὶ τε δι' αἶγα ἀήσι τανύτριχα· πόεα δ' οὔ τι,
οὔνεκ' ἐπηεταναὶ τρίχες αὐτῶν, οὐ διάησιν
ἴς ἀνέμου Βορέου. τροχαλὸν δὲ γέροντα τίθησι.
καὶ διὰ παρθενικῆς ἀπαλόχροος οὐ διάησιν,
ἢ τε δόμων ἔντροσθε φίλη παρὰ μητέρι μίμνει,

οὐπω ἔργ' εἰδυῖα πολυχρύσου Ἀφροδίτης·
 εὖτε λοεσσαμένη τέρενα χροά, καὶ λίπ' ἐλαίῳ
 χρυσαμένη, νυχίη καταλέξεται ἔνδοθεν οἴκου
 ἡματι χειμερίῳ, ὅτ' ἀνόστεος ὄν πόδα τένδει
 ἐν τ' ἀπύρῳ οἴκῳ καὶ ἐν ἡθεσι λευγαλέοισιν.
 οὐ γάρ οἱ ἥλιος δείκνυ νομόν ὀρηθῆναι·
 ἀλλ' ἐπὶ κυανέων ἀνδρῶν δῆμόν τε πόλιν τε
 στρωφᾶται, βράδιον δὲ Πανελλήνεσσι φαίνει.
 καὶ τότε δὴ κεραοὶ καὶ νήκεροι ὑληκοῖται
 λυγρὸν μαλκιδῶντες ἀνὰ δρία βησσήεντα
 φεύγουσιν· καὶ πᾶσιν ἐνὶ φρεσὶ τοῦτο μέμηλεν,
 οἱ σκέπα μαιόμενοι πυκινούς κευθμῶνας ἔχουσι,
 καὶ γλάφυ πετροῆεν· τότε δὴ τρίποδι βροτῶ ἴσοι,
 οἷ τ' ἐπὶ νῶτα ἔαγε, κάρη δ' εἰς οὐδας ὄρᾶται,
 τῶ ἴκελοι φοιτῶσιν ἀλευόμενοι νίφα λευκῆν.
 καὶ τότε ἔσασθαι ἔρυμα χροῶς, ὡς σε κελεύω,
 χλαῖναν μὲν μαλακῆν, καὶ τερμιόεντα χιτῶνα.
 στήμονι δ' ἐν παύρῳ πολλὴν κρόκα μηρύσασθαι.
 τὴν περιέσασθαι, ἵνα τοι τρίχες ἀτρεμέωσι,
 μηδ' ὄρθαι φρίσσωσιν, ἀειρόμεναι κατὰ σῶμα.
 ἀμφὶ δὲ ποσσὶ πέδιλα βοῶς ἴφι κταμένοιο
 ἄρμενα δῆσασθαι, πίλοις ἔντοσθε πυκάσσας.
 πρωτογόνων δ' ἐρίφων, ὁπότεν κρούς ὦριον ἔλθῃ,
 δέρματα συρῶάπτειν νεύρῳ βοῶς, ὄφρ' ἐπὶ ὦμῳ
 ὑετοῦ ἀμφιβάλλῃ ἀλεῆν. κεφαλῆφι δ' ὑπερθεν
 πῖλον ἔχειν ἀσκητόν, ἵν' οὐατα μὴ καταδεύῃ.
 ψυχρὴ γάρ τ' ἡὼς πέλεται, Βορέαιο πεσόντος.
 τὸν φθάμενος, ἔργον τελέσας, οἴκόνδε νέεσθαι,
 μή ποτέ σ' οὐρανόθεν σκοτόεν νέφος ἀμφικαλύψῃ,

χρῶτά τε μυδαλέον θείη, κατὰ θ' εἴματα δεύση·
 ἀλλ' ὑπαλεύασθαι· μεῖς γὰρ χαλεπώτατος οὔτος
 χειμέριος, χαλεπὸς προβάτοις, χαλεπὸς δ' ἀν-
 θρώποις.

τῆμος θῶμισυ βουσὶν, ἐπ' ἀνέρι δὲ πλείον εἶη
 ἄρμαλιῆς· μακροαὶ γὰρ ἐπίρροθοι εὐφρόναι εἰσί.

Εὐτ' ἂν δ' ἐξήκοντα μετὰ τροπᾶς ἡελίοιο
 χειμέρι' ἐκτελέσῃ Ζεὺς ἡματα, δὴ ῥα τότε ἄστηρ
 Ἄρκτοῦρος προλιπῶν ἱερὸν ῥόον Ὠκεανοῖο
 πρῶτον παμφαίνων ἐπιτέλλεται ἄκροκνέφαιος.
 τόνδε μετ' ὄρθρογὴ Πανδιονὶς ὤρτο χελιδῶν
 ἐς φάος ἀνθρώποις, ἕαρος νέον ἵσταμένοιο.
 τὴν φθάμενος, οἴνας περιταμνέμεν· ὥς γὰρ ἄμεινον.
 ἀλλ' ὀπὸτ' ἂν φερέοικος ἀπὸ χθονὸς ἂν φυτὰ βαινήη
 Πληϊάδας φεύγων, τότε δὴ σκάφος οὐκ ἔτι οἰνέων·
 ἀλλ' ἄρπας τε χαρασσέμεναι καὶ δμῶας ἐγείρειν.
 φεύγειν δὲ σκιερούς θῶκους, καὶ ἐπ' ἡῶ κοῖτον,
 ὥρη ἐν ἀμητοῦ, ὅτε τ' ἡέλιος χρῶα κάρφει·
 τημοῦτος σπεύδειν, καὶ οἴκαδε καρπὸν ἀγείρειν,
 ὄρθρου ἀνιστάμενος, ἵνα τοι βίος ἄρκιος εἶη.
 ἦώς γὰρ τ' ἔργοιο τρίτην ἀπομείρεται αἴσαν·
 ἦώς τοι προφέρει μὲν ὄδοῦ, προφέρει δὲ καὶ ἔργου·
 ἦώς, ἣ τε φανεῖσα πολέας ἐπέβησε κελεύθου
 ἀνθρώπους, πολλοῖσι δ' ἐπὶ ζυγὰ βουσὶ τίθησιν.

Ἦμος δὲ σκόλυμός τ' ἀνθεῖ, καὶ ἡχέτα τέτιξ
 δενδρέω ἐφεζόμενος λιγυρὴν καταχεύετ' αἰοιδὴν
 πυκνὸν ὑπὸ πτερύγων, θέρεος καματώδεος ὥρη,
 τῆμος πιόταταί τ' αἶγες, καὶ οἶνος ἄριστος,
 μαχλόταται δὲ γυναῖκες, ἀφανρότατοι δὲ τε ἄνδρες

εἰσὶν, ἐπεὶ κεφαλὴν καὶ γούνατα Σείριος ἄζει,
 αὐαλέος δέ τε χρώς ὑπὸ καύματος. ἀλλὰ τότ' ἤδη
 εἶη πετραίη τε σκιῇ, καὶ Βίβλινος οἶνος,
 μᾶζά τ' ἄμολγαίη, γάλα τ' αἰγῶν σβεννυμενάων,
 καὶ βοὺς ὑλοφάγοιο κρέας μῆπω τετοκυῖης,
 πρωτογόνων τ' ἐρίφων· ἐπὶ δ' αἴθοπα πινέμεν οἶ-
 νον,

ἐν σκιῇ ἐξόμενον, κεκορημένον ἦτορ ἐδωδῆς,
 ἀντίον ἀκραέος Ζεφύρου τρέψαντα πρόσωπον,
 κρήνης τ' ἀνάου καὶ ἀπορρύτου, ἢ τ' ἀθόλωτος.
 τρὶς δ' ὕδατος προχέειν, τὸ δὲ τέτρατον ἰέμεν
 οἴνου.

δμωσὶ δ' ἐποτρύνειν Δημήτερος ἱερὸν ἀκτὴν
 δινέμεν, εὐτ' ἂν πρῶτα φανῆ σθένος Ὠρίωνος,
 χώρῳ ἐν εὐαεῖ, καὶ εὐτροχάλῳ ἐν ἄλωῃ.
 μέτρῳ δ' εὖ κομίσασθαι ἐν ἄγγεσιν. αὐτὰρ ἐ-
 πὴν δὴ

πάντα βίον κατάθῃαι ἐπάρμενον ἔνδοθεν οἴκου,
 θῆτά τ' αἰοικον ποιῆσθαι, καὶ ἄτεκνον ἔριθον
 δίξασθαι κέλομαι· χαλεπή δ' ὑπόπορτις ἔριθος.
 καὶ κύνια καρχαρόδοντα κομῆν· μὴ φείδῃο σίτου·
 μὴ ποτέ σ' ἡμερόκοιτος ἀνὴρ ἀπὸ χρήμαθ' ἔλῃται.
 χόρτον δ' ἐσκομίσαι καὶ συρφετὸν, ὄφρα τοι εἶη
 βουσί καὶ ἡμιόνοισιν ἐπηετανόν. αὐτὰρ ἔπειτα
 δμῶας ἀναψύξαι φίλα γούνατα, καὶ βύε λῦσαι.

Εὐτ' ἂν δ' Ὠρίων καὶ Σείριος ἐς μέσον ἔλθῃ
 οὐρανόν, Ἄρκτοῦρον δ' ἐσίδῃ ῥοδοδάκτυλος Ἥως,
 ᾧ Πέρση, τότε πάντας ἀπόδρεπε οἴκαδε βότρυς.
 δεῖξαι δ' ἠελίῳ δέκα τ' ἡμέατα καὶ δέκα νύκτας·

πέντε δὲ συσκιάσαι, ἕκτω δ' εἰς ἄγγε' ἀφύσσαι
 δῶρα Διωνύσου πολυγῆθεος. αὐτὰρ ἐπὴν δὴ
 Πληϊάδες θ', Ῥάδες τε, τό τε σθένος Ὠρίωνος
 δύνωσι, τότε ἔπειτ' ἀρότου μεμνημένος εἶναι
 ὦραίου· πλειῶν δὲ κατὰ χθονὸς ἄρμενος εἶη.

Εἰ δέ σε ναυτιλῆς δυσπεμφέλου ἡμερος αἰρεῖ,
 εὖτ' ἂν Πληϊάδες, σθένος ὄβριμον Ὠρίωνος
 φεύγουσαι, πίπτωσιν ἐς ἠεροειδέα πόντον,
 δὴ τότε παντοίων ἀνέμων θύουσιν ἀῆται·
 καὶ τότε μηκέτι νῆας ἔχειν ἐνὶ οἴνοπι πόντῳ,
 γῆν δ' ἐργάζεσθαι μεμνημένος, ὥς σε κελεύω.
 νῆα δ' ἐπ' ἠπείρου ἐρύσαι, πυκάσαι τε λίθοισι
 πάντοθεν, ὄφρ' ἴσχωσ' ἀνέμων μένος ὑγρὸν ἀέντων,
 χεῖμαρον ἐξερύσας, ἵνα μὴ πύθῃ Διὸς ὄμβρος.
 ὄπλα δ' ἐπάρμενα πάντα τεῶ' ἐνικάτθεο οἴκῳ,
 εὐκόσμως στολίσας νηὸς πτερὰ ποντοπόροιο·
 πηδάλιον δ' εὐεργὲς ὑπὲρ καπνοῦ κρεμάσασθαι.
 αὐτὸς δ' ὦραϊον μίμνειν πλόον, εἰσὸκεν ἔλθῃ·
 καὶ τότε νῆα θοὴν ἄλαδ' ἐλκόμεν, ἐν δὲ τε φόρτον
 ἄρμενον ἐντύνασθαι, ἵν' οἴκαδε κέρδος ἄρῃαι·
 ὥσπερ ἐμός τε πατήρ καὶ σὸς, μέγα νήπιε Πέρση,
 πλωΐζεσκεν νηυσὶ, βίου κεχρημένος ἐσθλοῦ·
 ὅς ποτε καὶ τῆδ' ἦλθε, πολὺν διὰ πόντον ἀνύσας,
 Κύμην Αἰολίδα προλιπὼν, ἐν νηὶ μελαίνῃ·
 νάσσατο δ' ἄγχ' Ἐλικῶνος οἰζυροῆ ἐνὶ κώμῃ,
 Ἄσκη, χεῖμα κακῆ, θέρει ἀργαλή, οὐδέ ποτ'
 ἐσθλῆ.

Τύνη δ', ὧ Πέρση, ἔργων μεμνημένος εἶναι
 ὦραίων πάντων, περὶ ναυτιλῆς δὲ μάλιστα.

νῆ' ὀλίγην αἰνεῖν, μεγάλη δ' ἐνὶ φορτία θέσθαι·
 μεῖζων μὲν φόρτος, μεῖζον δ' ἐπὶ κέρδει κέρδος
 ἔσσεται, εἴ κ' ἄνεμοί γε κακὰς ἀπέχωσιν ἀήτας.
 εὖ τ' ἂν ἐπ' ἐμπορίην τρέψῃς ἀσειφρονα θυμόν,
 βούληαι δὲ χρέα τε φυγεῖν καὶ ἀτερπέα λιμὸν.
 δείξω δὴ τοι μέτρα πολυφλοίσβοιο θαλάσσης.

Ἡματὰ πεντήκοντα μετὰ τροπᾶς ἡελίοιο,
 ἐς τέλος ἔλθόντος θέρους, καματώδεος ἄρης,
 ὠραῖος πέλεται θνητοῖς πλόος· οὔτε κε νῆα
 κανάξαις, οὔτ' ἄνδρας ἀποφθίσειε θάλασσα,
 εἰ μὴ δὴ πρόφρων γε Ποσειδάων ἐνοσίχθων,
 ἢ Ζεὺς ἀθανάτων βασιλεὺς ἐθέλῃσιν ὀλέσσαι.
 ἐν τοῖς γὰρ τέλος ἐστὶν ὁμῶς ἀγαθῶν τε κακῶν τε.
 τῆμος δ' εὐκρινέες τ' αὖραι, καὶ πόντος ἀπήμων,
 εὐκῆλος· τότε νῆα θοὴν, ἀνέμοισι πιθήσας,
 ἐλκέμεν ἐς πόντον, φόρτον δ' εὖ πάντα τίθεσθαι.
 σπεύδειν δ' ὅτι τάχιστα πάλιν οἰκόνδε νέεσθαι·
 μηδὲ μένειν οἶνόν τε νέον, καὶ ὀπωρινὸν ὄμβρον,
 καὶ χειμῶν' ἐπιόντα, Νότιό τε δεινὰς ἀήτας,
 ὅς τ' ὤρινε θάλασσαν, ὁμαρτήσας Διὸς ὄμβρω
 πολλῶ ὀπωρινῶ· χαλεπὸν δέ τε πόντον ἔθηκεν.
 ἄλλος δ' εἰαρινὸς πέλεται πλόος ἀνθρώποισιν.
 ἦμος δὴ τὸ πρῶτον, ὅσον τ' ἐπιβᾶσα κορώνη
 ἶχνος ἐποίησεν, τόσσον πέταλ' ἀνδρὶ φανείη
 ἐν κράδη ἀκροτάτῃ, τότε δ' ἄμβατός ἐστι θάλασσα.
 εἰαρινὸς δ' οὔτος πέλεται πλόος. οὐ μιν ἔγωγε
 αἴνημ'· οὐ γὰρ ἐμῶ θυμῶ κεχαρισμένος ἐστίν,
 ἀρπακτός. χαλεπῶς κε φύγοις κακόν. ἀλλὰ νυ καὶ
 τὸν

ἄνθρωποι θέξουσιν αἰδρεῖσιν νόοιο.

χρήματα γὰρ ψυχὴ πέλεται δειλοῖσι βροτοῖσι.

δεινὸν δ' ἐστὶ θανεῖν μετὰ κύμασι. ἀλλὰ σ' ἄνωγα

φράζεσθαι τάδε πάντα μετὰ φρεσίν, ὅσ' ἀγορεύω.

μηδ' ἐνὶ νηυσὶν ἅπαντα βίον κοίλῃσι τίθεσθαι.

ἀλλὰ πλέω λείπειν, τὰ δὲ μείονα φορτίζεσθαι.

δεινὸν γὰρ πόντου μετὰ κύμασι πῆματι κύρσαι.

δεινὸν τ', εἴ κ' ἐφ' ἄμαξαν ὑπέρβιον ἄχθος αἰέρας,

ἄξονα καυάξαις, τὰ δὲ φορτὶ ἄμαυρωθείη.

μέτρα φυλάσσεσθαι. καιρὸς δ' ἐπὶ πᾶσιν ἄριστος.

Ἦραϊός δὲ γυναῖκα τεδὸν ποτὶ οἶκον ἄγεσθαι,

μήτε τριηκόντων ἐτέων μάλα πόλλ' ἀπολείπων,

μήτ' ἐπιθείς μάλα πολλὰ. γάμος δέ τοι ὦριος

οὗτος.

ἢ δὲ γυνὴ τέτορ' ἠβώῃ, πέμπτω δὲ γαμοῖτο.

παρθενικὴν δὲ γαμεῖν, ὡς κ' ἠθεα κεδνὰ διδάξης.

τὴν δὲ μάλιστα γαμεῖν, ἢ τις σέθεν ἐγγύθι ναίει,

πάντα μάλ' ἀμφὶς ἰδὼν, μὴ γείτοσι χάσματα γήμης.

οὐ μὲν γὰρ τι γυναικὸς ἀνὴρ λήϊζετ' ἄμεινον

τῆς ἀγαθῆς. τῆς δ' αὖτε κακῆς οὐ ῥίγιον ἄλλο,

δειπνολόχου, ἢ τ' ἄνδρα καὶ ἰφθιμὸν περ ἐόντα

εὔει ἄτερο δαλοῦ, καὶ ἐν ὤμῳ γήραϊ θῆκεν.

Εὖ δ' ὅπιν ἀθανάτων μακάρων πεφυλαγμένος

εἶναι.

μηδὲ κασιγνήτῳ ἴσον ποιεῖσθαι ἐταῖρον.

εἰ δὲ κε ποιήσης, μὴ μιν πρότερος κακὸν ἔρξης.

μηδὲ ψεύδεσθαι γλώσσης χάριν. εἰ δὲ κεν ἄρχῃ,

ἢ τι ἔπος εἰπὼν ἀποθύμιον, ἧὲ καὶ ἔρξας,

δὶς τόσα τίνυσθαι μεμνημένος. εἰ δὲ κεν αὖθις

ἤγητ' ἐς φιλότητα, δίκην δ' ἐθέλησι παρασχεῖν,
 δέξασθαι. δειλὸς τοι ἀνὴρ φίλον ἄλλοτε ἄλλον
 ποιεῖται. σὲ δὲ μὴ τι νόον κατελεγχέτω εἶδος.
 μηδὲ πολύξεινον, μηδ' ἄξεινον καλέεσθαι,
 μηδὲ κακῶν ἕταρον, μηδ' ἐσθλῶν νεικεστήρα.
 μηδέ ποτ' οὐλομένην πενίην θυμοφθόρον ἀνδρὶ
 τέτραθ' ὄνειδίζειν, μακάρων δόσιν αἰὲν ἔόντων.
 γλώσσης τοι θησαυρὸς ἐν ἀνθρώποισιν ἄριστος
 φειδωλῆς, πλείστη δὲ χάρις κατὰ μέτρον ἰούσης.
 εἰ δὲ κακὸν εἴποις, τάχα κ' αὐτὸς μεῖζον ἀκούσαιο.
 μηδὲ πολυξείνου δαιτὸς δυσπέμφελος εἶναι
 ἐκ κοινοῦ· πλείστη δὲ χάρις, δαπάνη τ' ὀλιγίστη.

Μηδέ ποτ' ἐξ ἠοῦς Διὶ λείβειν αἴθοπα οἶνον
 χερσὶν ἀνίπτοισι, μηδ' ἄλλοις ἀθανάτοισιν·
 οὐ γὰρ τοίγε κλύουσιν, ἀποπτύουσι δὲ τ' ἀράς.
 μηδ' ἀντ' ἠέλλιοιο τετραμμένος ὀρθὸς ὀμιχεῖν·
 αὐτὰρ ἐπὶν κε δύη, μεμνημένος, ἔς τ' ἀνιόντος,
 μήτ' ἐν ὁδῷ, μήτ' ἐκτὸς ὁδοῦ προβάδην οὐρήσης,
 μηδ' ἀπογυμνωθεῖς· μακάρων τοι νύκτες ἕασιν·
 ἐξόμενος δ' ὅ γε θεῖος ἀνὴρ πεπνυμένα εἰδῶς,
 ἢ ὅ γε πρὸς τοῖχον πελάσας εὐεργέος αὐλῆς.
 μηδ' αἰδοῖα γονῆ πεπαλαγμένος ἔνδοθεν οἴκου
 ἐστὶν ἔμπελαδὸν παραφαινέμεν, ἀλλ' ἀλέασθαι.
 μηδ' ἀπὸ δυσφήμοιο τάφου ἀπονοστήσαντα
 σπερμαίνειν γενεήν, ἀλλ' ἀθανάτων ἀπὸ δαιτὸς.

Μηδέ ποτ' ἀενάων ποταμῶν καλλιρρόον ὕδωρ
 ποσσὶ περᾶν, πρὶν γ' εὗξῃ ἰδῶν ἐς καλὰ ῥέεθρα,
 χεῖρας νιψάμενος πολυηράτῳ ὕδατι λευκῷ.
 ὅς ποταμὸν διαβῆ, κακότητι δὲ χεῖρας ἀνίπτος,

τῶδε θεοὶ νεμεσῶσι, καὶ ἄλγεα δῶκαν ὀπίσσω.

Μηδ' ἀπὸ πενιόζοιο, θεῶν ἐν δαίτῃ θαλείῃ,
αὔον ἀπὸ χλωροῦ τάμνειν αἴθωνι σιδήρῳ.

μηδέ ποτ' οἰνοχόην τιθέμεν κρητῆρος ὑπερθε
πινόντων· ὀλοή γὰρ ἐπ' αὐτῷ μοῖρα τέτυκται.

μηδὲ δόμον ποιῶν ἀνεπίξεστον καταλείπειν,
μή τοι ἐφεζομένη κρώζῃ λακέρουσα κορώνη.

μηδ' ἀπὸ χυτροπόδων ἀνεπιρρέκτων ἀνελόντα
ἔσθαι, μηδὲ λόεσθαι· ἐπεὶ καὶ τοῖς ἐνὶ ποιῆ.

μηδ' ἐπ' ἀκινήτοισι καθίζειν (οὐ γὰρ ἄμεινον)
παῖδα δυωδεκαταῖον, ὃ τ' ἀνέρ' ἀνήγορα ποιεῖ·

μηδὲ δυωδεκάμηνον· ἴσον καὶ τοῦτο τέτυκται.
μηδὲ γυναικίῳ λουτρῷ χροά φαδρύνεσθαι

ἀνέρα· λευγαλή γὰρ ἐπὶ χρόνον ἔστ' ἐπὶ καὶ τῷ
ποιῆ. μηδ' ἱεροῖσιν ἐπ' αἰθομένοισι κυρήσας,

μωμεύειν αἰδήλα· θεός νυ τι καὶ τὰ νεμεσῶ.

μηδέ ποτ' ἐν προχοῇ ποταμῶν ἄλαδε προρεόντων,
μηδ' ἐπὶ κρηνάων οὐρεῖν, μάλα δ' ἐξαλέασθαι·

μηδ' ἐναποψύχειν· τὸ γὰρ οὐ τοι λῶϊόν ἐστιν.
Ἔωδ' ἔρδειν, δεινὴν δὲ βροτῶν ὑπαλεύεο

φήμην.

φήμη γὰρ τς κακὴ πέλεται, κούφη μὲν αἰῶραι
ῥεῖα μάλ', ἀργαλή δὲ φέρειν, χαλεπὴ δ' ἀπο-

θῆσθαι.

φήμη δ' οὐ τις πάμπαν ἀπόλλυται, ἦν τινα πολλοὶ
λαοὶ φημίζουσι· θεός νύ τις ἐστὶ καὶ αὕτη.

Ἡματα δ' ἐκ Διόθεν πεφυλαγμένος εὖ κατα
μοῖραν

πεφραδέμεν δμῶεσσι. τριηκάδα μηνὸς ἀρίστην

ἔργα τ' ἐποπτεύειν, ἢ δ' ἄρμαλιν δατέασθαι,
 εἴ τ' ἂν ἀληθείην λαοὶ κρίνοντες ἄγωσιν.
 αἶδε γὰρ ἡμέραι εἰσὶ Διὸς παρὰ μητιόεντος.
 πρῶτον ἔνη, τετράς τε, καὶ ἐβδόμη, ἱερὸν ἡμᾶρ.
 τῇ γὰρ Ἀπόλλωνα χρυσάορα γείνατο Λητώ.
 ὄγδοάτη τ' ἐνάτη τε, δύο γε μὲν ἡμάτα μηνὸς
 ἔξοχ' ἀεξομένοιο βροτήσια ἔργα πένεσθαι.
 ἐνδεκάτη τε, δωδεκάτη τ', ἄμφω γε μὲν ἐσθλαί·
 ἢ μὲν οἷς πείκειν, ἢ δ' εὐφρονα καρπὸν ἀμᾶσθαι,
 ἢ δὲ δωδεκάτη τῆς ἐνδεκάτης μέγ' ἀμείνων.
 τῇ γάρ τοι νεῖ νήματ' ἀερσιπότητος ἀράχνης
 ἡματος ἐκ πλείου, ὅτε τ' ἴδρις σῶρον ἀμᾶται·
 τῇ δ' ἰστὸν στήσαιτο γυνή, προβάλοιτό τε ἔργον.
 μηνὸς δ' ἰσταμένου τρισκαιδεκάτην ἀλέασθαι
 σπέρματος ἄρξασθαι· φυτὰ δ' ἐνθρέψασθαι ἀ-
 ρίστη.

ἕκτη δ' ἢ μέσση μάλ' ἀσύμφορός ἐστι φυτοῖσιν·
 ἀνδρογόνος τ' ἀγαθή· κούρη δ' οὐ σύμφορός ἐστιν,
 οὔτε γενέσθαι πρῶτ', οὔτ' ἄρ γάμου ἀντιβολῆσαι.
 οὐδὲ μὲν ἢ πρώτη ἕκτη κούρησι γενέσθαι
 ἄρμενος, ἀλλ' ἐρίφους τάμνειν καὶ πώεα μῆλων·
 σηκὸν τ' ἀμφιβαλεῖν ποιμνήϊον ἥπιον ἡμᾶρ.
 ἐσθλή δ' ἀνδρογόνος, φιλέει δὲ τε κέρτομα βάζειν,
 ψεύδεά θ', αἰμυλίους τε λόγους, κρυφίους τ' ὄρι-
 σμούς.

μηνὸς δ' ὄγδοάτη κάρρον καὶ βοῦν ἐρίμυχοι
 ταμνέμεν, οὐρῆας δὲ δωδεκάτη ταλαεργούς.
 εἰκάδι δ' ἐν μεγάλῃ, πλέω ἡματι, ἴστορα φῶτα
 γείνασθαι· μάλα γάρ τε νόον πεπυκασμένος ἐστίν

ἐσθλή δ' ἀνδρογόνος δεκάτη, κούρησι δὲ τετραῶς
 μέσση. τῇ δέ τε μῆλα, καὶ εἰλίποδας ἔλικας βοῦς,
 καὶ κύνια καρχαρόδοντα, καὶ οὐρῆας ταλαεργούς
 προῦνεν, ἐπὶ χεῖρα τιθεῖς. πεφύλαξο δὲ θυμῷ
 τετράδ' ἀλεύασθαι φθίνοντός θ' ἱσταμένου τε
 ἄλγεα θυμοβορεῖν· μάλα τοι τετελεσμένον ἦμαρ.
 ἐν δὲ τετάρτῃ μηνὸς ἄγεσθαι εἰς οἶκον ἄκοιτιν,
 οἰωνοὺς κρίνας, οἳ ἐπ' ἔργματι τούτῳ ἄριστοι.
 πέμπτας δ' ἐξαλέασθαι· ἐπεὶ χαλεπαί τε καὶ αἰναί.
 ἐν πέμπτῃ γὰρ φασιν Ἐριννύας ἀμφιπολεῦειν,
 Ὅρκον τινυμένας, τὸν Ἔρις τέκε πῆμ' ἐπιόρκους.
 μέσση δ' ἑβδομάτῃ Δημήτερος ἱερὸν ἀκτὴν
 εὖ μάλα ὀπιπτεύοντα ἐὔτροχάλῳ ἐν ἀλωῇ
 βάλλειν· ὑλοτόμον τε ταμεῖν θαλαμηΐα δοῦρα,
 νηϊά τε ξύλα πολλὰ, τὰ τ' ἄρμενα νηυσὶ πέλονται.
 τετράδι δ' ἄρχεσθαι νῆας πηγνυσθαι ἀραιάς.
 εἰνάς δ' ἡ μέσση ἐπιδείελα λώϊον ἦμαρ·
 πρωτίστη δ' εἰνάς παναπήμων ἀνθρώποισιν.
 ἐσθλή μὲν γὰρ θ' ἦδε φυτευέμεν, ἠδὲ γενέσθαι,
 ἀνέρι τ' ἠδὲ γυναικί· καὶ οὐ ποτε πάγκακον ἦμαρ
 παῦροι δ' αὐτε ἴσασι τρισεινάδα μηνὸς ἀρίστην
 ἄρξασθαι τε πίθου, καὶ ἐπὶ ζυγὸν αὐχένα θείνας
 βουσὶ καὶ ἡμιόνοισι καὶ ἵπποις ὠκυτόδεσσι,
 νῆα πολυκλήϊδα θοὴν εἰς οἶνοπα πόντον
 εἰρύμεναι· παῦροι δὲ τ' ἀληθέα κικλήσκουσι.
 τετράδι δ' οἷγε πίθον· πέρι πάντων ἱερὸν ἦμαρ
 μέσση· παῦροι δ' αὐτε μετ' εἰκάδα μηνὸς ἀρίστην
 ἠοῦς γιγνομένης· ἐπιδείελα δ' ἐστὶ χερσίων.
 αἶδε μὲν ἡμέραι εἰσὶν ἐπιχθονίοις μέγ' ὄνειαρ·

αἱ δ' ἄλλαι μετάδουποι, ἀκήριοι, οὐ τι φέρουσαι
 ἄλλος δ' ἄλλοίην αἰνεῖ, παῦροι δέ τ' ἴσασιν.
 ἄλλοτε μητροιῆ πέλει ἡμέρη, ἄλλοτε μήτηρ.
 τάων εὐδαίμων τε καὶ ὄλβιος, ὃς τάδε πάντα
 εἰδὼς ἐργάζεται, ἀναίτιος ἀθανάτοισιν,
 ὄρνιθας κρῖνων, καὶ ὑπερβασίας ἀλεείνων.

ΤΕΛΟΣ ΤΩΝ ΗΣΙΟΔΟΥ ΕΡΓΩΝ ΚΑΙ
 ΗΜΕΡΩΝ.

ΚΩΜΙΚΩΝ

ΤΙΝΩΝ ΠΑΛΑΙΩΝ ΓΝΩΜΑΙ.

ΕΚ ΤΩΝ ΑΛΕΞΙΔΟΣ.

I.

*Εἰ τοῦ μεθύσκεσθαι πρότερον τὸ κραιπαλῶν
παρεγένεθ' ἡμῖν, οὐδ' ἂν εἰς οἶνον ποτε
προσίετο πλεῖον τοῦ μετροῦ· νυνὶ δὲ τὴν
τιμωρίαν οὐ προσδοκῶντες τῆς μέθης
ἤξιεν, προχείρως τοὺς ἀκράτους πινομεν.*

II.

*Ὅμοιότατον ἄνθρωπος οἶνω τὴν φύσιν
τρόπον τιν' ἐστί. καὶ γὰρ οἶνον τὸν νέον
πολλὴ γ' ἀνάγκη καὶ τὸν ἄνδρ' ἀποζέσαι
πρώτιστον, ἀφυβρίσαι τ'· ἀπανθήσαντα δὲ,
σκληρὸν γενέσθαι· παρακμάσαντα δ' ὧν λέγω
τούτων ἀπάντων, ἀπαρυθέντα τὴν ἄνω
ταύτην ἄροϊαν ἐπιπολάζουσαν, ποτὲ
πότιμον γενέσθαι, καὶ καταστῆναι πάλιν,
ἠδὺν θ' ἀπασι τοῦπίλοιπον διατελεῖν.*

III.

Οὐκ ἔστιν οὔτε τεῖχος, οὔτε χρήματα,
οὔτ' ἄλλο δυσφύλακτον οὐδὲν ὡς γυνή.

ΕΚ ΤΩΝ ΑΜΦΙΔΟΣ.

I.

Ἐν οἷς ἂν ἀτυχῆσῃ τις ἄνθρωπος τόποις,
ἦκιστα τούτοις πλησιάζων ἦδεται.

II.

Ὅστις γὰρ ὁμνύοντι μηδὲν πείθεται,
αὐτὸς ἐπιорκεῖν ὀαδίως ἐπίσταται.

ΕΚ ΤΩΝ ΑΝΑΞΑΝΔΡΙΔΟΥ.

I.

Ὅστις λόγους γὰρ, παρακαταθήκην ὡς, λαβὼν,
ἐξεῖπεν, ἄδικός ἐστιν, ἢ ἀκρατὴς ἄγαν.
ὁ μὲν διὰ κέρδος, ἄδικος· ὁ δὲ τούτου δίχα,
ἀκρατὴς. ἴσως δέ γ' εἰσὶν ἀμφοτέροισι κακοί.

II.

Οὐ τοι τὸ γῆρας ἐστιν, ὡς οἶει, πάτερ,
τῶν φορτίων μέγιστον. ἀλλ' ὅς ἂν φέρῃ

ἀγνωμόνως αὐτῷ, οὗτός ἐστιν αἴτιος·
 ὁ δ' εὐκόλως, ἐνίοτε κοιμίζειν ποιεῖ,
 μεταλαμβάνων ἐπιδέξι' αὐτοῦ τὸν τρόπον,
 λύπην ἀφαιρῶν, ἡδονὴν τε προστιθείς.
 λύπην δ' ἐποίησ', ὅστις εἶχε δυσκόλως.

ΕΚ ΤΩΝ ΑΝΤΙΦΑΝΟΥΣ.

I.

Δέσποινα, ὅταν τις ὀμνύοντος καταφρονῇ,
 ὧ μὴ ξύνοιδε πρότερον ἐπιωρηηκότι,
 οὗτος καταφρονεῖν τῶν θεῶν ἐμοὶ δοκεῖ,
 καὶ πρότερον ὀμόσας αὐτὸς ἐπιωρηηκέναι.

II.

Ἐπὶ χρήμασιν ἰδῶν ἔμπορος φρονεῖ μέγα,
 ὧν ἐστὶ πάντων ἐνίοτ' ἀνεμος κύριος.

III.

Κρούψαι, Φειδία,
 ἅπαντα τᾶλλα τίς δύναιτ' ἄν, πλην δυοῖν,
 οἶνόν τε πίνων, εἰς ἔρωτά τ' ἐμπεσῶν·
 ἀμφοτέρω μηνύει γὰρ ἀπὸ τῶν βλεμμάτων,
 καὶ τῶν λόγων αὐτῷ· ὥστε τοὺς ἀρνούμενους
 μάλιστα ταῦτα καταφανεῖς πολλοὺς ποιεῖν.

IV.

Οὐκ ἔστιν οὐδέν βαρύτερον τῶν φορτίων
 ὄντως, γυναικὸς προΐκα πολλὴν φερομένης.

V.

Πενθεῖν δὲ μετρίως τοὺς προσήκοντας φίλους.
 οὐ γὰρ τεθνᾶσιν, ἀλλὰ τὴν αὐτὴν ὁδὸν,
 ἣν πᾶσιν ἐλθεῖν ἔστ' ἀναγκαίως ἔχον,
 προεληλύθασιν· εἶτα χ' ἡμεῖς ὕστερον
 ἐς ταυτὸ καταγώγειον αὐτοῖς ἤξομεν,
 κοινῇ τὸν ἄλλον συνδιατρίβοντες χρόνον.

VI.

Πλοῦτος δὲ βίασανός ἐστιν ἀνθρώπου τρόπων.
 ὅταν εὐπορῶν γὰρ αἰσχροῦ πράττη πράγματα,
 τί τοῦτον ἀπορήσαντ' ἂν οὐκ οἶει ποιεῖν;

VII.

Πρὸς γὰρ τὸ γῆρας, ὥσπερ ἐργαστήριον,
 ἅπαντα τὰνθρώπεια προσφοιτᾷ κακά.

VIII.

Σφόδρ' ἐστὶν ἡμῶν ὁ βίος οἴνω προσφερῆς·
 ὅταν ἢ τὸ λοιπὸν μικρὸν, ὄξος γίγνεται.

IX.

Καλῶς πένεσθαι μᾶλλον, ἢ πλουτεῖν κακῶς.
 τὸ μὲν γὰρ ἔλεον, τὸ δ' ἐπιτίμησιν φέρει.

X.

Τί δ' ; οὐχὶ θανάτου μισθοφόρος, ὦ φιλιτάτη,
ὅς ἔνεκα τοῦ ζῆν ἔρχετ' ἀποθανούμενος ;

XI.

Τὸ γῆρας ὡσπερ βωμός ἐστι τῶν κακῶν.
πάντ' ἔστ' ἰδεῖν ἐς τοῦτο καταπεφευγότα.

XII.

Τοῦ γὰρ ποτ' ἄλλου, πρὸς θεῶν, τις οὔνεκα
εὐξαιτο πλουτεῖν, εὐπορεῖν τε χρημάτων,
ἢ τοῦ δύνασθαι παραβοηθεῖν τοῖς φίλοις,
σπεῖρειν τε καρπὸν Χάριτος, ἠδίστης θεῶν ;
τοῦ γὰρ πιεῖν τε καὶ φαγεῖν τὰς ἡδονὰς
ἔχομεν ὁμοίας· οὐχὶ τοῖς λαμπροῖσι δὲ
δείπνοις τὸ πεινῆν παύεται.

 ΕΚ ΤΩΝ ΑΠΟΛΛΟΔΩΡΟΥ.

I.

Καὶ κλείεθ' ἢ θύρα μοχλοῖς· ἀλλ' οὐδὲ εἰς
τέκτων ὄχυράν οὕτως ἐποίησεν θύραν,
δι' ἧς γαλῆ καὶ μοιχὸς οὐκ ἐσέρχεται.

II.

Ὅτε μειράκιον ἦν, τοὺς ἀώρους ἠλέουν·
νυνὶ δ' ὅταν γέροντος ἐκφορὰν ἴδω,
κλαίω. πρὸς ἐμὲ γὰρ ἐστι τοῦτ' ἐκεῖν' ὁδοῦ.

III.

Οὐδέποτ' ἄθυμειν τὸν κακῶς πράττοντα δεῖ,
ἄνδρες, τὰ βελτίω δὲ προσδοκᾶν αἰεῖ.

IV.

Τὰ μεγάλα δῶρα τῆς τύχης ἔχει φόβον.
καὶ τὸ πάνυ λαμπρὸν οὐκ ἀκίνδυνον κυρεῖ·
οὐδ' ἀσφαλὲς πᾶν ὕψος ἐν θνητῷ γένοι,
ὃ περιέτρεψεν ἢ χρόνος τις ἢ φθόνος,
ἐπὶ ἂν ἐπ' ἄκρον τις τοῦ καλῶς πράττειν δράμη.
ἢ δὲ μεσότης ἐν πᾶσιν ἀσφαλεστέρα,
τῷ μῆτε λίαν ἐν ταπεινῷ τῆς τύχης
μέρει φέρεσθαι, μῆτ' ἐν ὑψηλῷ πάλιν.
κἂν γὰρ πέση τις ἐξ ἐλάττονος μέτρου,
εὐπερικάλυπτον ἔσχε τὴν δυσπραξίαν·
ὄγκου δὲ μεγάλου πτώμα γίγνεται μέγα.
πρὸς γὰρ τὸ λαμπρὸν ὁ φθόνος βιάζεται.
σφάλλει δ' ἐκείνους, οὓς ἂν ὑψώσῃ τύχη.

ΕΚ ΤΩΝ ΔΙΦΙΛΟΤ.

I.

Εὐ γ' ὁ κατάχρυσος εἶπε τοῦτ' Εὐριπίδης·
„Νικᾶ δὲ χρεῖα μ', ἢ κακῶς τ' ὀλουμένη
γαστήρ.“ τάλαιπωρότερον οὐδέν ἐστι γὰρ
τῆς γαστροῦς, εἰς ἣν πρῶτον ἂν πάντ' ἐμβάλοις,
ἀλλ' οὐχ' ἕτερον ἀγγεῖον. ἐν πήρᾳ φέροις

ἄρτους ἄν, ἀλλ' οὐ ζωμόν, ἢ διαφθερεῖς·
 εἰς σπυρίδα μάζας ἐμβαλεῖς, ἀλλ' οὐ φακῆν·
 οἰνάριον εἰς λάγηνον, ἀλλ' οὐ κάραβον.
 εἰς τὴν θεοῖς ἐχθρὰν δὲ ταύτην εἰσφορεῖς
 τὰ πάνθ', ἑαυτοῖς οὐδὲν ὁμολογούμενα.
 κοῦ προστίθῃμι τᾶλλα, διότι πανταχοῦ
 διὰ τὴν τάλαιναν πάντα ταῦτα γίγνεται.

II.

Ὅστις γὰρ αὐτὸς αὐτὸν οὐκ αἰσχύνεται
 συνειδόθ' αὐτῷ φαῦλα διαπεπραγμένῳ,
 πῶς τὸν γε μηδὲν εἰδότ' αἰσχυνθήσεται;

III.

Πένητος ἀνδρὸς οὐδὲν εὐτυχέστερον.
 τὴν γὰρ ἐπὶ τὸ χεῖρον μεταβολὴν οὐ προσδοκᾷ.

ΕΚ ΤΩΝ ΜΕΝΑΝΔΡΟΥ.

I.

Ἄει κράτιστόν ἐστι τᾶληθῆ λέγειν
 ἐν παντὶ καιροῖ. τοῦτ' ἐγὼ παρεγγυῶ
 εἰς ἀσφάλειαν τῷ βίῳ πλεῖστον μέρος.

II.

Ἄν μὲν πλέωμεν ἡμερῶν που τετιάρων,
 σκεπτόμεθα τᾶναγκαῖ' ἐκάστης ἡμέρας·

δέον δὲ φείσασθαι τι τοῦ γήρωος χάριν,
οὐ φειδόμεσθ', ἐφόδια περιποιούμενοι.

III.

Ἄπαντα τὰ ζῶ' ἐστὶ μακαριώτερα
καὶ νοῦν ἔχοντα μᾶλλον ἀνθρώπου πολὺ.
τὸν ὄνον ὄριζ' ἔξεστι πρῶτα τουτονί.
οὗτος κακοδαίμων ἐστὶν ὁμολογουμένως.
τούτῳ κακὸν δι' αὐτὸν οὐδὲν γίγνεται·
ἅ δ' ἢ φύσις δέδωκε, ταῦτ' ἔχει μόνα.
ἡμεῖς δὲ, χωρὶς τῶν ἀναγκαίων κακῶν,
αὐτοὶ παρ' αὐτῶν ἕτερα προσπορίζομεν.
λυπούμεθ', ἂν πτάρῃ τις· ἂν εἴπῃ κακῶς,
ὀργιζόμεθ'· ἂν ἴδῃ τις ἐνύπνιον, σφόδρα
φοβούμεθ'· ἂν γλαυξ ἀνακράγῃ, δεδοίκαμεν.
ἄγωνίαι, δόξαι, φιλοτιμίαι, νόμοι,
ἅπαντα ταῦτ' ἐπίθετα τῇ φύσει κακά.

IV.

Γέρον γέροντι γλωτταν ἠδίστην ἔχει,
παῖς παιδί, καὶ γυναικὶ πρόσφορον γυνή,
νοσῶν τ' ἀνὴρ νοσοῦντι· καὶ δυσπραξία
ληφθεῖς, ἐπωδός ἐστι τῷ πειρωμένῳ.

V.

Σ. πρὸς τὸ πρῶγμ' ἔχω
κακῶς. Α. ἐπαριστερώς γὰρ αὐτὸ λαμβάνεις.
τὰ δυσχερῆ γὰρ καὶ τὰ λυπήσαντά σε

ὄρας ἐν αὐτῷ· τὰ δ' ἀγάθ' οὐκ ἐπιβλέπεις.
 εὖροις δ' ἂν οὐδὲν τῶν ἀπάντων, Σιμύλε,
 ἀγαθόν, ὅπου τι μὴ πρόσεστι καὶ κακόν.
 γυνὴ πολυτελής, ἔστ' ὀχληρόν, οὐδ' εἴ
 ζῆν τὸν λαβόνθ' ὡς βούλει· ἀλλ' ἔνεστί τι
 ἀγαθόν ἀπ' αὐτῆς, παῖδες· ἐλθόντ' εἰς νόσον,
 τὸν ἔχοντα ταύτην ἐθεράπευσεν ἐπιμελῶς·
 ἀτυχοῦντι συμπαρέμεινεν· ἀποθανόντα τε
 ἔθαψε· περιέστειλεν οἰκείως. ὄρα
 εἰς ταῦθ', ὅταν λυπῆ τι τῶν καθ' ἡμέραν.
 οὕτω γὰρ οἴσεις πᾶν τὸ προὔγμ'· ἂν δ' ἐκλέγῃς
 αἰὲ τὸ λυποῦν, μηδὲν ἀντιπαρατιθεῖς
 τῶν προσδοκωμένων, ὀδυνήσῃ διὰ τέλους.

VI.

Εἰ γὰρ ἐγένου σὺ, Τρόφιμε, τῶν πάντων μόνος,
 ὅτ' ἔτικτεν ἡ μήτηρ σ', ἐφ' ᾧ γε διατελεῖν
 πράττων ἂ βούλει, καὶ διευτυχῶν αἰεὶ,
 καὶ τοῦτο τῶν θεῶν τις ὠμολόγησέ σοι,
 ὀρθῶς ἀγανακτεῖς· ἔστι γὰρ σ' ἐψευσμένος,
 ἀτοπόν τε πεποίηκ'. εἰ δ' ἐπὶ τοῖς αὐτοῖς νόμοις,
 ἐφ' οἷσπερ ἡμεῖς, ἔσπασας τὸν ἄερα
 τὸν κοινόν, ἵνα σοί τι τραγικώτερον λαλῶ,
 οἷστέον ἄμεινον ταῦτα καὶ λογιστέον.
 τὸ δὲ κεφάλαιον τῶν λόγων· ἄνθρωπος εἶ,
 οὐ μεταβολὴν θᾶπτον πρὸς ὕψος, καὶ πάλιν
 ταπεινότητα, ζῶον οὐδὲν λαμβάνει·
 καὶ μάλα δικαίως. ἀσθενέστερον γὰρ ὄν

φύσει, μεγίστοις οἰκονομεῖται πράγμασιν·
 ὅταν πέσῃ δὲ, πλεῖστα συντρίβει καλά.
 σὺ δ' οὐθ' ὑπερβάλλοντα, Τρόφιμ', ἀπώλεσας
 ἀγαθὰ· τὰ νυνὶ δ' ἐστὶ μέτριά σοι κακά·
 ὡς τὰν ἀμέσον που καὶ τὸ λοιπὸν εὖ φέρε.

VII.

Εἰρήνῃ γεωρογὸν κἄν πέτραις
 τρέφει καλῶς· πόλεμος δὲ κἄν πεδίῳ κακῶς.

VIII.

Θυγάτηρ ἐπίγαμος, κἄν ὄλωσ μηδὲν λαλῆ,
 διὰ τοῦ σιωπᾶν πλεῖστα περὶ αὐτῆς λέγει.

IX.

Πλεονεξία μέγιστον ἀνθρώποις κακόν.
 οἱ γὰρ θέλοντες προσλαβεῖν τὰ τῶν πέλας,
 ἀποτυγχάνουσι πολλάκις νικώμενοι,
 τὰ δ' ἴδια προστιθέασι τοῖς ἄλλοτρίοις.

X.

Οὐπώποτ' ἐζήλωσα πολυτελῆ νεκρόν.
 εἰς τὸν ἴσον οἶκον τῷ σφόδρ' ἔρχετ' εὐτελεῖ.

XI.

Μὴ τοῦτο βλέψῃς, εἰ νεώτερος λέγω,
 ἀλλ' εἰ φρονούντων τοὺς λόγους ἀνδρῶν ἐρῶ.

XII.

Ὁ σκληροτατος πρὸς υἱὸν ἐν τῷ νουθετεῖν,
τοῖς μὲν λόγοις πικρὸς ἐστί, τοῖς δ' ἔργοις πατήρ.

XIII.

Ὅστις δὲ διαβολαῖσι πείθεται ταχὺ,
ἢ τοι πονηρὸς αὐτὸς ἐστί τοὺς τρόπους,
ἢ παντάπασι παιδαρίου γνώμην ἔχει.

XIV.

Οὐτ' ἐκ χερὸς μεθέντα καρτερόν λίθον
ῥᾶον κατασχεῖν, οὐτ' ἀπὸ γλώττης λόγον.

XV.

Οὗτος κράτιστός ἐστ' ἀνὴρ, ὃ Γοργία,
ὅστις ἀδικεῖσθαι πλεῖστ' ἐπίσταται βροτῶν.

XVI.

Τὸ κουφώτατόν σε τῶν κακῶν πάντων δάκνει,
πενία. τί γὰρ τοῦτ' ἐστίν, ἧς γένοιτ' ἂν εἷς
φίλος βοηθήσας, ἱατρὸς ῥαδίως;

XVII.

Τρία γὰρ ἐστί, δέσποτα,
δι' ὧν ἅπαντα γίγνεται, ἢ κατὰ τοὺς νόμους,
ἢ ταῖς ἀνάγκαις, ἢ τὸ τρίτον ἔθει τινί.

XVIII.

Τῷ μὲν τὸ σῶμα διατεθειμένῳ κακῶς

χρεία ἴσιν ἰατροῦ· τῷ δὲ τὴν ψυχὴν, φίλου.
λύπην γὰρ εὖρους οἶδε θεραπεύειν λόγος.

XIX.

Ἐπερήφανόν που γίγνεθ' ἢ λίαν τρυφή·
ὃ τε πλοῦτος ἐξώκειλε τὸν κεκτημένον·
εἰς ἕτερον ἦθος, οὐκ ἐν ᾧ τὸ πρόσθεν ἦν.

XX.

Ἦμισην ἐγὼ τοὺς πλουσίους, ᾧ Φανία,
οἷς μὴ τὸ δανείζεσθαι πρόσσεστιν, οὐ στένειν
τὰς νύκτας, οὐδὲ στρεφομένους ἄνω κάτω
ΟΙΜΟΙ λέγειν, ἡδὺν δὲ καὶ προᾶόν τινα
ὑπνον καθεύδειν, ἀλλὰ τῶν πτωχῶν τινά.
νυνὶ δὲ καὶ τοὺς μακαρίους καλουμένους
ὑμᾶς, δοῶ ποιοῦντας ἡμῖν ἐμφερῆ.

XXI.

Ἄλλ' ὅταν ἐρῶντα νοῦν ἔχειν τις ἀξιοῖ,
παρὰ τίνι τ' ἀνόητον οὗτος ὄψεται;

XXII.

Ὁ προκαταγιγνώσκων δὲ, πρὶν ἀκοῦσαι σαφῶς,
αὐτὸς πονηρός ἐστι, πιστεύσας κακῶς.

XXIII.

Πολλοὺς δι' ἀνάγκην γὰρ πονηροὺς οἶδ' ἐγὼ,
ὅταν ἀτυχήσωσιν, γεγονότας, οὐ φύσει
ὄντας τοιούτους.

ΕΚ ΤΩΝ ΦΙΛΗΜΟΝΟΣ.

I.

Ἄγαθῆς γυναικὸς ἐστίν, ὣς Νικοστράτη,
 μὴ κρείττον' εἶναι τᾶνδρός, ἀλλ' ὑπήκοον.
 γυνὴ δὲ νικῶσ' ἄνδρα, κακὸν ἐστίν μέγα.

II.

Ἄνθρωπος δίκαιός ἐστίν, οὐχ ὁ μὴ ἀδικῶν,
 ἀλλ' ὅστις, ἀδικεῖν δυνάμενος, μὴ βούλεται.
 οὐδ' ὅς τὰ μικρὰ λαμβάνειν ἀπέσχετο,
 ἀλλ' ὅς τὰ μεγάλα καρτερεῖ μὴ λαμβάνων,
 ἔχειν δυνάμενος καὶ κρατεῖν ἀζημίως.
 οὐδ' ὅς γε ταῦτα πάντα διατηρεῖ μόνον,
 ἀλλ' ὅστις ἄδολον γνησίαν τ' ἔχων φύσιν,
 εἶναι δίκαιος, κοῦ δοκεῖν εἶναι θέλει.

III.

Εἴ τις δὲ θυσίαν προσφέρων, ὣς Πάμφιλε,
 ταύρων γε πλήθος, ἢ ἐρίφων, ἢ νῆ Δία
 ἐτέρων τοιούτων, ἢ κατασκευάσματα,
 χρυσᾶς ποιήσας χλαμύδας, ἢτοι πορφυρᾶς,
 ἢ δι' ἐλέφαντος ἢ σμαράγδου ζώδια,
 εὔνου νομίζει τὸν θεὸν καθιστάναι,
 πεπλάνητ' ἐκεῖνος, καὶ φρένας κούφας ἔχει.
 δεῖ γὰρ τὸν ἄνδρα χρήσιμον πεφυκέναι,
 μὴ παρθέτους φθείροντα, μὴ μοιχῶμενον,
 κλέπτοντα, καὶ σφάτιοντα χρημάτων χάριν.

μηδὲ βελόνης,

ὦ φίλτατ', ἐπιθύμησον ἀλλοτρίας ποτε.
 ὁ θεὸς γὰρ ἔργοις τοῖς δικαίοις ἤδεται·
 πονοῦντα δ' ἔα τὸν ἴδιον ὑψῶσαι βίον,
 τὴν γῆν ἀροῦντα νύκτα καὶ τὴν ἡμέραν.
 θεῶ δὲ θῦε διὰ τέλους δίκαιος ὢν,
 μὴ λαμπρὸς ὢν ταῖς χλαμύσιν ὡς τῇ καρδίᾳ.
 βροντιῆς δ' ἀκούσας μηδαμῶς πόρρω φύγης,
 μηδὲν συνειδῶς αὐτὸς αὐτῷ, δέσποτα.
 ὁ γὰρ θεὸς βλέπει σε πλησίον παρών.

IV.

Ἥδιον οὐδὲν, οὐδὲ μουσικώτερον
 ἔστ', ἢ δύνασθαι λαιδορούμενον φέρειν.
 ὁ λαιδορῶν γὰρ, εἰάν ὁ λαιδορούμενος
 μὴ προσποιῆται, λαιδορεῖται λαιδορῶν.

V.

Κἂν δοῦλος ᾗ τις, οὐδὲν ἦτιον, δέσποτα,
 ἄνθρωπος οὗτός ἐστιν, ἂν ἄνθρωπος ᾗ.

VI.

Οὐκ ἔστιν ἡμῖν οὐδεμία Τύχη θεός,
 οὐκ ἔστιν· ἀλλὰ ταυτόματον, ὃ γίγνεται
 ὡς ἔτυχ' ἐκάστω, προσαγορεύεται Τύχη.

VII.

Οὔτε γὰρ ἰατρός οὐδὲ εἷς, ἂν εὖ σκοπῆς.

τοὺς αὐτοὺς αὐτοῦ βούλεθ' ὑγιαίνειν φίλους,
οὔτε στρατιώτης πόλιω ὄρα'ν ἄνευ κακοῦ.

VIII.

Πάντ' ἐστὶν ἐξευρεῖν, εἰ μὴ τὸν πόνον
φεύγη τις, ὃς πρόσεστι τοῖς ζητουμένοις.

IX.

Πολὺ μείζον ἐστὶ τοῦ κακῶς ἔχειν κακόν,
τὸ καθ' ἓνα πᾶσι τοῖς ἐπισκοπουμένοις
δεῖν τὸν κακῶς ἔχοντα, πῶς ἔχει λέγειν.

X.

A. Σύρα, Σύρα. Σ. Τί ἐστι; A. Πῶς ἡμῖν ἔχεις;
Σ. Μηδέποτ' ἐρώτα τοῦτ', ἐπὶ γέροντ' ἴδης,
ἢ γραῦν τιν'· ἴσθι δ' εὐθὺς, ὅτι κακῶς ἔχει.

XI.

Ἄνθρωπον ὄντα ῥάδιον παραινέσαι
ἐστὶν, ποιῆσαι δ' αὐτὸν οὐχὶ ῥάδιον.
τεκμήριον δὲ τοὺς ἰατροὺς οἶδ' ἐγὼ
ὑπὲρ ἐγκρατείας τοῖς νοσοῦσιν εὐ σφόδρα
πάντας λαλοῦντας· εἴτ' ἐπὶ πταιίσωσί τι,
αὐτοὺς ποιοῦντας πάνθ', ὅσ' οὐκ εἶων τότε.
ἕτερον τό τ' ἀλγεῖν καὶ τὸ θεωρεῖν ἐστ' ἴσως.

XII.

A. Τίς ἐστὶν οὗτος; B. Ἴατρος. A. Ὡς κακῶς ἔχει
ἅπασ ἰατρος, ἂν κακῶς μηδεὶς ἔχη.

XIII.

Τὸν μὴ λέγοντα τῶν δεόντων μηδὲ ἔν,
μακρὸν νόμιζε, καὶ δὴ εἶπη συλλαβάς.
τὸν δ' εὖ λέγοντα μὴ νόμιζ' εἶναι μακρὸν,
μηδ' ἂν σφόδρ' εἶπη πολλὰ, καὶ πολὺν χρόνον.
τεκμήριον δὲ τοῦδε τὸν Ὅμηρον λάβε.
οὗτος γὰρ ἡμῖν μυριάδας ἐπῶν γράφει,
ἄλλ' οὐδὲ εἰς Ὅμηρον εἶρηκεν μακρὸν.

XIV.

Εἰ τὰ δάκρυ' ἡμῖν τῶν κακῶν ἦν φάρμακον,
αἰεὶ θ' ὁ κλαύσας τοῦ πονεῖν ἐπαύετο,
ἠλλαττόμεσθ' ἂν δάκρυα, δόντες χρυσίον.
νῦν δ' οὐ προσέχει τὰ πράγματ', οὐδ' ἀποβλέπει
εἰς ταῦτα, δέσποτ', ἀλλὰ τὴν αὐτὴν ὁδὸν,
εἴαν τε κλαίης, ἂν τε μὴ, πορεύσεται.
τί οὖν πλέον σοί γ'; οὐδέν. ἢ λύπη δ' αἰεὶ,
ὥσπερ τὰ δένδρα καρπὸν, ἔχει τὰ δάκρυα.

ΕΚ ΤΩΝ ΔΙΟΔΩΡΟΥ.

Ἐγὼ μὲν οὖν τὸν νόμον ἐμαντᾶς τουτοῦ
τίθεμαι δοκιμάζων, ὥσπερ εἴρηται, ποιεῖν.
κρεῖττον γὰρ ἐστὶν εὖ τεθραμμένην λαβεῖν
γυναικ' ἀπροικον, ἢ κακὴν μετὰ χρημάτων,
τὴν ἐσομένην καὶ ταῦτα μέτοχον τοῦ βίου.

ΕΚ ΤΩΝ ΕΤΒΟΤΛΟΥ.

Τρεῖς γὰρ μόνοις κρατῆρας ἐγκεραννύω
 τοῖς εὖ φρονοῦσι· τὸν μὲν ὑγείας ἕνα,
 ὃν πρῶτον ἐκπίνουσι· τὸν δὲ δεῦτερον
 ἔρωτος ἡδονῆς τε· τὸν τρίτον δ' ὕπνου,
 ὃν εἰσπλέοντες οἱ σοφοὶ κεκλημένοι
 οἴκαδε βαδίζουσ'· ὁ δὲ τέταρτος οὐκ ἔτι
 ἡμέτερος ἔστί, ἀλλ' ὕβρεος· ὁ δὲ πέμπτος, βοῆς·
 ἕκτος δὲ κώμων· ἑβδομος δ' ὑπωπίων·
 ὄγδοος ἀνακλητόρων· ὁ δ' ἔννατος χολῆς·
 δέκατος δὲ μανίας, ὥστε καὶ βιάλλειν ποιεῖν.
 πολὺς γὰρ εἰς ἓν μικρὸν ἀγγεῖον χυθεὶς
 ὑποσκελίζει ὅ᾽ ἄστυα τοὺς πεπωκότας.

ΕΚ ΤΩΝ ΙΠΠΑΡΧΟΥ.

Πολὺ γ' ἐστὶ πάντως κτῆμα τιμιώτατον
 ἅπασιν ἀνθρώποισιν εἰς τὸ ζῆν τέχνη.
 τὰ μὲν γὰρ ἄλλα καὶ πόλεμος, καὶ μεταβολὴ
 τύχης ἀνάλωσ'· ἡ τέχνη δὲ σώζεται.

ΕΚ ΤΩΝ ΚΡΑΤΗΤΟΥΣ.

I.

Ο γὰρ χρόνος μ' ἔκαμψε, τέκτων μὲν σοφός
 ἅπαντα δ' ἐργαζόμενος ἀσθενέστερα.

II.

Ὠνείδισάς μοι γῆρας, ὡς κακὸν μέγα,
 οὔ μὴ τυχόντι θάνατος ἔσθ' ἢ ζημία,
 οὔ πάντες ἐπιθυμοῦμεν· ἂν δ' ἔλθῃ ποτὲ,
 ἀνιώμεθ'. οὕτως ἐσμέν ἀχάριστοι φύσει.

III.

Γαστρὸς δὲ πειρῶ πᾶσαν ἡνίαν κρατεῖν.
 μόνη γὰρ ὧν πέπονθεν οὐκ ἔχει χάριν,
 ἀεὶ δὲ τοῦ δέοντος ἐνδεῖται πλέον.
 ὅστις δὲ γαστρὸς μὴ κρατεῖν ἐπίσταται,
 οὗτος τὰ πλείω τῶν κακῶν ἔχει κακά.

IV.

Γλώσσης μάλιστα πανταχοῦ πειρῶ κρατεῖν·
 ὃ καὶ γέροντι καὶ νεῶ τιμὴν φέρει
 ἢ γλώσσα σιγὴν καιρῖαν κεκτημένη.

ΕΚ ΤΩΝ ΝΙΚΟΣΤΡΑΤΟΥ.

Εἰ τὸ συνεχῶς καὶ πολλὰ καὶ ταχέως λαλεῖν
 ἦν τοῦ φρονεῖν παράσημον, αἱ χελιδόνες
 ἐλέγοντ' ἂν ἡμῶν σωφρονέστεραι πολὺ.

ΕΚ ΤΩΝ ΦΕΡΕΚΡΑΤΟΥΣ.

Ὡ γῆρας, ὡς ἐπαχθὲς ἀνθρώποισιν εἶ,

καὶ πανταχῆ λυπηρόν, οὐ καθ' ἓν μόνον·
 ἐν ᾧ γὰρ οὐδὲν δυνάμεθ', οὐδ' ἰσχύομεν,
 σὺ τηρικαῦθ' ἡμᾶς προδιδάσκεις εὖ φρονεῖν.

ΕΚ ΤΩΝ ΦΙΛΙΠΠΟΥ.

Οὐ χαλεπὸν ἐστὶ τῷ κακῶς διακειμένῳ
 εἰπεῖν τιν' ἐσθίοντα, Μὴ κακῶς ἔχε,
 πύκτη τ' ἐπιτιμᾶν, οὐδὲν ἔργον μαχομένῳ·
 αὐτὸν δὲ μάχεσθαι οὐκ ἔτ' ἐστὶ θάδιον.
 ἕτερόν τι τὸ λέγειν ἐστὶ καὶ τὸ πεπονθέναι.

ΕΚ ΤΩΝ ΦΙΛΙΠΠΙΔΟΥ.

I.

Αἰσχρὰν γυναῖκα ἔγημας, ἀλλὰ πλουσίαν.
 κάθευδ' ἀηδῶς, ἠδέως μασώμενος.

II.

Ὅταν ἀτυχεῖν σοι συμπέσῃ τι, δέσποτα,
 Εὐριπίδου μνήσθητι, καὶ θάων ἔση·
 „Οὐκ ἔστιν ὅστις πάντ' ἀνήρ εὐδαιμονεῖ.“
 εἶναι δ' ὑπόλαβε καὶ σὲ τῶν πολλῶν ἕνα.

ΕΚ ΤΩΝ ΣΩΤΑΔΟΥ.

Εἰ καὶ βασιλεὺς πέφυκας, ὡς θνητὸς ἄκουσον.
 ἂν μακρὰ πτύης, φλεγματίῳ κρατῇ περισσῶ.
 ἂν εὐματῆς, ταῦτα πρὸ σοῦ προβάτιον εἶχεν.
 ἂν χρουσοφορῆς, τοῦτο τύχης ἐστὶν ἔπαρμα.
 ἂν πλούσιος ᾖς, τοῦτο χρόνου ἄδηλος ἰσχύς.
 ἂν δ' ἀλαζονῆς, τοῦτ' ἀνοίας ἐστὶ φρύαγμα.
 ἂν δὲ σωφρονῆς, τοῦτο θεῶν δῶρον ὑπάρχει.
 ἢ σωφροσύνη πάρεστιν, ἂν μετρῆς σεαυτόν.

ΕΚ ΤΩΝ ΕΡΙΦΟΥ.

Λόγος γάρ ἐστ' ἀρχαῖος οὐ κακῶς ἔχων·
 οἶνον λέγουσι τοὺς γέροντας, ὧ πάτερ,
 πείθειν χορεύειν οὐ θέλοντας.

ΕΚ ΤΩΝ ΠΟΣΕΙΔΙΠΠΟΥ.

I.

Ἔργον γε λύπην ἐκφυγεῖν· ἢ δ' ἡμέρα
 αἰεὶ τι καινὸν εἰς τὸ φροντίζειν φέρει.

II.

Ὅ μὴ πεπλευκῶς οὐδὲν ἐώρακεν κακόν.
 τῶν μονομαχοῦντων ἐσμὲν ἀθλιώτεροι.

III.

Τὴν χλανίδα πάντες, ὡς ἔοικεν, οὐκ ἐμέ,
προσηγόρευον· οὐδὲ εἷς νῦν μοι λαλεῖ.

IV.

Ἐν τοῖς θεοῖς ἄνθρωπος εὐχεται τυχεῖν,
τῆς εὐθανασίας κρεῖττον οὐδὲν εὐχεται.

ΕΚ ΤΩΝ ΤΙΜΟΚΛΕΟΥΣ

I.

Ἀγορᾶν ἰδεῖν εὖοπον, εὐποροῦντι μὲν
ἥδιστον· ἂν δ' ἀπορῆ τις, ἀθλιώτατον.

II.

Ἐὐτὰν, ἄκουσον, ἦν τι σοι δοκῶ λέγειν.
ἄνθρωπός ἐστι ζῶον ἐπίπονον φύσει,
καὶ πολλὰ λυπῆσ' ὁ βίος ἐν ἑαυτῷ φέρει.
παραψυχὰς οὖν φροντίδων ἀνεύρατο
ταύτας. ὁ γὰρ νοῦς τῶν ἰδίων λήθην λαβῶν,
πρὸς ἄλλοτρίῳ τε ψυχαγωγηθεὶς πάθει,
μεθ' ἡδονῆς ἀπῆλθε, παιδευθεὶς ἄμα.
τοὺς γὰρ τραγωδοὺς προῶτον, εἰ βούλει, σκόπει,
ὡς ὠφελοῦσι πάντας. ὣν μὲν γὰρ πένης,
πιωχότερον αὐτοῦ καταμαθῶν τὸν Τήλεφον
γενόμενον, οὕτω τὴν πενίαν ῥᾶλλον φέρει.
ὁ νοσῶν τι μαρικόν, Ἀλκμαίων' ἐσκέφατο.

ὄφθαλμιᾶ τις· εἰσὶ Φινεΐδαι τυφλοί.
 τέθνηκέ τῷ παῖς· ἡ Νιόβη κεκούφικε.
 χωλός τις ἔστι· τὸν Φιλοκλήτην ὄρα.
 γέρον τις ἀτυχεῖ, κατέμαθεν τὸν Οἰνέα.
 ἅπαντα γάρ τοι, μείζον' ἢ πέπονθέ, τις
 ἀτυχήματ' ἄλλοις γεγονότ' ἐννοούμενος,
 τὰς αὐτὸς αὐτοῦ συμφορὰς ἤττον στένει,

ΕΚ ΤΩΝ ΚΛΕΑΡΧΟΥ.

Εἰ τοῖς μεθυσκομένοις ἐκάστης ἡμέρας
 ἀλγεῖν συνέβαινε τὴν κεφαλὴν πρὸ τοῦ πιεῖν
 τὸν ἄκρατον, ἡμῶν οὐδὲ εἰς ἔπινεν ἄν·
 νῦν δὲ πρότερόν γε τοῦ πόνου τὴν ἡδονὴν
 προλαμβάνοντες ὑστεροῦμεν τὰγαθοῦ.

ΓΝΩΜΑΙ ΜΟΝΟΣΤΙΧΟΙ

ΕΚ ΔΙΑΦΟΡΩΝ ΠΟΙΗΤΩΝ

ΚΑΤΑΚΕΦΑΛΑΙΑ ΣΤΗΝΤΕΤΑΓΜΕΝΑΙ.

ΕΙΣ ΑΓΑΘΟΝ ΑΝΔΡΑ.

Ἀνὴρ δὲ χρηστὸς χρηστὸν οὐ μισεῖ ποτέ.
Γνώμης γὰρ ἐσθλῆς ἔργα χρηστὰ γίνονται.
Ἐσθλῷ γὰρ ἄνδρὶ ἐσθλὰ καὶ διδοῖ θεός.
Ζήλου τὸν ἐσθλὸν ἄνδρα καὶ τὸν σώφρονα.

ΕΙΣ ΑΛΗΘΕΙΑΝ.

Ἐλευθέρου γὰρ ἄνδρὸς, ἀλήθειαν λέγειν.
Ἡ γλῶσσ' ἁμαρτάνουσα τ' ἀληθῆ λέγει.

ΕΙΣ ΑΜΑΡΤΙΑΝ.

Ἄισχρὸν δὲ μηδὲν πράττει, μηδὲ μάνθανε.
Ἄμαρτάνει τι καὶ σοφοῦ σοφώτερος.
Δίς ἔξαμαρτεῖν ταυτὸν, οὐκ ἄνδρὸς σοφοῦ.
Ἔργων πονηρῶν χειρ' ἐλευθέραν ἔχε.
Ὁ μηδὲν εἰδὼς οὐδὲν ἔξαμαρτάνει.

ΕΙΣ ΑΝΑΓΚΗΝ.

Οὐδείς ἀνάγκης μεῖζον ἰσχύει νόμος.
 Πρὸς τὴν ἀνάγκην πάντα τ' ἄλλ' ἔστ' ἀσθενῆ.
 Τὸ τῆς ἀνάγκης οὐ λέγειν ὅσον ζυγόν.
 Ἐπὶ τῆς ἀνάγκης πάντα δουλοῦται ταχύν.
 Ἐπὶ τῆς ἀνάγκης πολλὰ ποιοῦμεν κακά.
 Χρεία διδάσκει, καὶ βραδύς τις ἦ, σοφόν.

ΕΙΣ ΑΡΓΙΑΝ.

Ἀνάπαυσις ἐστὶ τῶν κακῶν, ἀπραξία.

ΕΙΣ ΑΡΕΤΗΝ.

Ἀρετὴ, μέγιστον τῶν ἐν ἀνθρώποις καλῶν.
 Ἀρετῆς βέβαιαι δ' εἰσὶν αἱ κτήσεις μόναι.
 Ἄ μὴ προσήκει μῆτ' ἄκουε, μῆθ' ὄρα.
 Βέλτιόν ἐστι σῶμα γ' ἢ ψυχὴν νοσεῖν.
 Ἐλεύθερον φύλασσε τὸν σαυτοῦ τρόπον.
 Ἔστιν δὲ καρπὸς ἀγαθὸς εὐτακτος βίος.
 Καλὸν φύουσι καρπὸν οἱ σεμνοὶ τρόποι.
 Λάβε πρόνοιαν τοῦ προσήκοντος βίου.
 Μακάριος ὅστις μακαρίοις ὑπηρετεῖ.
 Ὅπλον μέγιστόν ἐστιν ἡ ἀρετὴ βροτοῖς.
 Σαυτὸν φύλαττε τοῖς τρόποις ἐλεύθερον.
 Ψυχῆς ἐπιμελοῦ τῆς σεαυτοῦ καθὰ δύνῃ.
 Ψυχὴν ἔθιζε πρὸς τὰ χρησιὰ πράγματα.

ΕΙΣ ΑΧΑΡΙΣΤΙΑΝ.

Ἀχάριστος, ὅστις εὐ παθῶν ἀμνημονεῖ.

Ἄει δ' ὁ σωθεὶς ἐστὶν ἀχάριστος φύσει.
 Ἄμ' ἠλέηται, καὶ τέθνηκεν ἡ χάρις.
 Ἐπιλανθάνονται πάντες οἱ παθόντες εὖ.
 Καλὸν γε θησαύρισμα, κειμένη χάρις.
 Μετὰ τὴν δόσιν τάχιστα γηράσκει χάρις.
 Χάριν λαβὼν εὐκαιρον, εὔκαιρον δίδου.
 Χάριν χαρίζου, καθ' ὅσον ἰσχύεις ὁμως.
 Χάριτας δικαίας καὶ δίδου καὶ λάμβανε.
 Χάριν λαβὼν μέμνησο, καὶ δοὺς ἐπιλάθου.

ΕΙΣ ΒΑΣΙΛΕΑ.

Ἀρχῆς τετευχῶς, ἴσθι ταύτης ἄξιος.
 Εἰκὼν δὲ βασιλεὺς ἐστὶν ἔμψυχος Θεοῦ.

ΕΙΣ ΒΙΟΝ.

Ἀμελοῦντα τοῦ ζῆν οὐκ ἔνεστ' εὐσχημονεῖν.
 Ἄνθρωπός ἐστι πνεῦμα καὶ σκιά μόνον.
 Βιοῖ μὲν οὐδεὶς ὃν προαιρεῖται βίον.
 Βίος ἐστὶν, ἂν τις τῷ βίῳ χαίρη βιωῶν.
 Βίος κέκληται δ', ὅτι βία πορίζεται.
 Γῆ πάντα τίκτει, καὶ πάλιν κομίζεται.
 Ζῶμεν γὰρ οὐχ ὡς θέλομεν, ἀλλ' ὡς δυνάμεθα.
 Οὐ γὰρ θέμις ζῆν πλὴν Θεοῖς ἄνευ κακῶν.
 Οὐκ ἔστι βίον εὐρεῖν ἄλυπον οὐδενί.
 Τὸ ζῆν ἀλύπως, ἄνδρός ἐστὶν εὐτυχοῦς.
 Τυφλὸν γε καὶ δύστηνον ἀνθρώποις βίος.
 Ὡς ἡδὺς ὁ βίος, ἂν τις αὐτὸν μὴ μάθῃ.

ΕΙΣ ΒΟΗΘΕΙΑΝ.

Ἄνῆρ γὰρ ἄνδρα, καὶ πόλις σώζει πόλιν.
 Μέμνησο πλουτῶν τοὺς πένητας ὠφελεῖν.
 Ἐπεὶ γυναικὸς καὶ φίλου πονητέον.
 Χεὶρ χεῖρα νίπτει, δάκτυλός τε δάκτυλον.

ΕΙΣ ΒΟΥΛΗΝ.

Ἄνῆρ ἄβουλος ἐς κενὸν μοχθεῖ τρέχων.
 Ἄβουλίᾳ γὰρ πολλὰ βλάπτονται βροτοί.
 Ἄνῆρ ἄβουλος ἡδοναῖς θηρεύεται.
 Βουλῆς γὰρ ὀρθῆς οὐδέν ἀσφαλέςτερον.
 Βουλῆς γὰρ οὐδέν ἐστιν ἔχθιον κακῆς.
 Ἐν νυκτὶ βουλὴ τοῖς σοφοῖσι γίγνεται.
 Σοφοῦ παρ' ἀνδρὸς προσδέχου συμβουλίαν.
 Σοφὴ σοφῶν γὰρ γίγνεται συμβουλίᾳ,

ΕΙΣ ΓΑΜΟΝ.

Ἄλυτον ἔξεις τὸν βίον χωρὶς γάμου.
 Γαμεῖν ὁ μέλλων εἰς μετάνοιαν ἔρχεται.
 Γάμος γὰρ ἀνθρώποισιν εὐκταῖον κακόν.
 Γαμεῖν δὲ μέλλων, βλέψον εἰς τοὺς γείτονας.
 Δαίμων ἑαυτῷ πλουσίαν γήμας ἔση.
 Ἐκ τῶν ὁμοίων οἱ κακοὶ γαμοῦσ' αἰεὶ.
 Ζευχθεὶς γάμοισιν οὐκ ἐλεύθερός γ' ἔση.
 Ἥθος προκρίνειν χρημάτων γαμοῦντα δεῖ.
 Μηδέποτε γήμη μηδὲ εἰς εὐνοὺς ἐμοί.
 Νόμιζε γήμας δοῦλος εἶναι τῷ βίῳ.

Νύμφη δ' ἀπροικος οὐκ ἔχει παρθήσιαν.
 Ὁ μὴ γαμῶν ἄνθρωπος οὐκ ἔχει κακά.
 Ῥᾶον βίον ζῆς, ἂν γυναῖκα μὴ τρέφης.
 Ὡς ἔστι τὸ γαμεῖν ἔσχατον τοῦ δυστυχεῖν.
 Ὡς τρισκακοδαίμων, ὅστις ὦν πένης γαμεῖ.

ΕΙΣ ΓΕΛΩΤΑ.

Γέλως ἄκαιρος ἐν βροτοῖς δεινὸν κακόν.
 Γελᾷ δ' ὁ μῶρος, κἄν τι μὴ γελοῖον ᾗ.

ΕΙΣ ΓΗΡΑΣ.

Γῆρας διδάσκει πάντα, καὶ χρόνου τριβή.
 Γνώμαι δ' ἀμείνους εἰσὶ τῶν γεραιτέρων.
 Ἐσθλοῦ γὰρ ἀνδρὸς γῆρας εὐπροσήγορον.
 Ἐφύδιον εἰς τὸ γῆρας αἰεὶ κατατίθου.
 Ἦξει τὸ γῆρας πᾶσαν αἰτίαν φέρον.
 Καλὸν τὸ γηρᾶν, καὶ τὸ μὴ γηρᾶν πάλιν.
 Ὀμιλίας δὲ τὰς γεραιτέρας φίλει.
 Ὀχληρὸς ἔστιν ἐν νέυις ἀνὴρ γέρον.
 Πολιὰ χρόνου μήνυσις, οὐ φρονήσεως.
 Τοῦ ζῆν γὰρ οὐδεὶς ὡς ὁ γηράσκων ἐρᾷ.
 Φοβοῦ τὸ γῆρας· οὐ γὰρ ἔρχεται μόνον.
 Καλεπὸν τὸ γῆράς ἐστιν ἀνθρώποις βάρος.

ΕΙΣ ΓΟΝΕΙΣ.

Βεβαιοτάτην φιλίαν ἔχε πρὸς τοὺς γονεῖς.
 Βούλου γονεῖς πρὸ παντὸς ἐν τιμαῖς ἔχειν.

Γονεῖς δὲ τίμα καὶ φίλους εὐεργέτει.
 Γεννητόρων ἕκατι κατθανεῖν καλόν.
 Ἐλπίζε, τιμῶν τοὺς γονεῖς, προῖξεν καλῶς.
 Ἦδὺ γε πατὴρ φρόνησιν ἀντ' ὀργῆς ἔχων.
 Θεὸς μέγιστος τοῖς φρονοῦσιν οἱ γονεῖς.
 Ἰκανῶς βιώσεις, γηροβοσκῶν τοὺς γονεῖς.
 Νόμιζε σαυτῷ τοὺς γονεῖς εἶναι θεοῦς.
 Πρὸς υἱὸν ὀργὴν οὐκ ἔχει χρηστὸς πατήρ.
 Ὡς ἠδὺ τῷ φύσαντι πείθεσθαι τέκνα.

ΕΙΣ ΓΥΝΑΙΚΑ.

Βίου σπάνις πέφυκεν ἀνδράσιν γυνή.
 Γυναικὶ πάση κόσμον ἢ σιγὴ φέρει.
 Γυναικὸς ἐσθλῆς ἐστὶ σῶζειν οἰκίαν.
 Γυναικὶ κόσμος ὁ τρόπος, οὐχὶ χρυσία.
 Γυνὴ δικαία, τοῦ βίου σωτηρία.
 Γυναικὸς ἐσθλῆς ἐπιτυχεῖν οὐ ἕξειδιον.
 Γυναῖκα θάπτειν κρεῖσσόν ἐστιν ἢ γαρμῖν.
 Γυνὴ τὸ σύνολόν ἐστι δαπανηρόν φύσει.
 Γυναικὶ μὴ πίστευε τὸν σαυτοῦ βίον.
 Γυνὴ γὰρ οὐδὲν οἶδε, πλην ὃ βούλεται.
 Γυνὴ δὲ χρηστὴ πηδάλιον ἔστ' οἰκίας.
 Γυναικὶ δ' ἄρχειν οὐ δίδωσιν ἢ φύσις.
 Γυνὴ γὰρ οἴκῳ πῆμα καὶ σωτηρία.
 Γυνὴ γυναικὸς πάποτ' οὐδὲν διαφέρει.
 Ἐν γὰρ γυναιξὶ πίστιν οὐκ ἔνεστ' ἰδεῖν.
 Ζῆλος γυναικὸς πάντα πυρπολεῖ δόμον.
 Ζῆτει γυναικα σὺμμαχον τῶν πραγμάτων.

Ζῆν οὐκ ἔδει γυναῖκα κατὰ πολλοὺς τρόπους.
 Θησαυρός ἐστὶ τῶν κακῶν κακὴ γυνή.
 Θηρῶν ἀπάντων ἀγριωτέρα γυνή.
 Θάλασσα, καὶ πῦρ, καὶ γυνή, κακὰ τρία.
 Ἰστοὶ γυναικῶν ἔργα, οὐκ ἐκκλησίαι.
 Ἰὸς πέφυκεν ἀσπίδος κακὴ γυνή.
 Ἰσον λεαίνης καὶ γυναικὸς ὠμότης.
 Καλὸν γυναικὸς εἰσορᾶν καλοὺς τρόπους.
 Λύπη παροῦσα πάντοτ' ἐστὶν ἢ γυνή.
 Λέοντι συζῆν, ἢ γυναικὶ συμβιοῦν.
 Μεστὸν κακῶν πέφυκε φορτίον γυνή.
 Ὅπου γυναῖκές εἰσι, πάντ' ἐκεῖ κακά.
 Οὐδὲν γυναικὸς χεῖρον, οὐδὲ τῆς καλῆς.
 Πολλοὶ γυναικῶν δυστυχοῦσιν οὔνεκα.
 Ρῦπος γυνή πέφυκεν ἠργυρωμένος.
 Τερπνὸν κακὸν πέφυκεν ἀνθρώποις γυνή.
 Τπερήφανον προᾶγμ' ἐστὶν ὠραία γυνή.
 Τπερ γυναικὸς καὶ φίλου πονητέον.
 Φύσει γυνή δυσήνιον ἐστὶ καὶ πικρόν.
 Χειμῶν κατ' οἶκος ἐστὶν ἀνδράσιν γυνή.
 Ὡς ἔστ' ἄπιστος ἢ γυναικεία φύσις.

ΕΙΣ ΔΗΜΟΝ.

Ἰσχυρὸν ὄχλος ἐστὶν, οὐκ ἔχει δὲ νοῦν.

ΕΙΣ ΔΙΚΑΙΟΝ.

Ἄνδρὸς δικαίου καρπὸς οὐκ ἀπόλλυται.
 Ἀπάτης δικαίας οὐκ ἀποστατεῖ θεός

Βάθιζε τὴν εὐθεΐαν, ἣν δίκαιος ἦς.
 Βίου δικαίου γίγνεται τέλος καλόν.
 Δίκαιος ἴσθ', ἵνα καὶ δικαίων δὴ τύχης.
 Δίκαιος εἶναι, μᾶλλον ἢ χρηστός θέλε.
 Δίκαια δράσας συμμάχου τεύξη θεοῦ.
 Δίκαιος εἶν ἦς, τῷ τρόπῳ χρῆση νόμῳ.
 Δίκαιος ἀδικεῖν οὐκ ἐπίσταται τρόπος.
 Ἐν παντὶ δεῖ καιρῷ τὸ δίκαιον ἐπικρατεῖν.
 Ὅ μηδὲν ἀδικῶν οὐδενὸς δεῖται νόμου.
 Πρὸς εὖ λέγοντας οὐδὲν ἀντειπεῖν ἔχω.
 Τοῖς γὰρ δίκαιοις ἀντέχειν οὐ ῥάδιον.
 Τρόπος δίκαιος, κτῆμα τιμιώτατον.
 Τὸ μηδὲν ἀδικεῖν πᾶσιν ἀνθρώποις πρόπει.
 Τὸ μηδὲν ἀδικεῖν καὶ φιλανθρώπους ποιεῖ.
 Χρηστοῦ παρ' ἀνδρός μηδὲν ὑπονόει κακόν.

ΕΙΣ ΔΟΞΑΝ.

Καλῶς ἀκούειν μᾶλλον ἢ πλουτεῖν θέλε.
 Κενῆς δὲ δόξης οὐδὲν ἀθλιώτερον.

ΕΙΣ ΔΟΥΛΟΥΣ ΚΑΙ ΔΕΣΠΟΤΑΣ.

Δούλου δὲ χεῖρον οὐδὲν, οὐδὲ τοῦ καλοῦ.
 Εἷς ἐστὶ δοῦλος οἰκίας ὁ δεσπότης.
 Λυπεῖ με δοῦλος δεσπότου μεῖζον φρονῶν.
 Φεύγειν ἀεὶ δεῖ δεσπότας θυμουμένους.

ΕΙΣ ΔΥΣΤΥΧΙΑΝ.

Ἄνθρωπος· ἱκανὴ πρόφασις εἰς τὸ δυστυχεῖν.

Δεῖ τοὺς μὲν εἶναι δυστυχεῖς, τοὺς δ' εὐτυχεῖς.

Δρυὸς πεσοῦσης πᾶς ἀνὴρ ξυλεύεται.

Ἐν ἀνδρὶ δυστυχοῦντι μὴ πλάσῃς κακόν.

Μὴ ἄμβαινε δυστυχοῦντι, κοινὴ γὰρ Τύχη.

Μηδέποτε σαυτὸν δυστυχῶν ἀπελπίσῃς.

Νόμιζε κοινὰ πάντα δυστυχήματα.

Οἷ μοι· τὸ γὰρ ἄφνω δυστυχεῖν μανίαν ποιεῖ.

Τῶν δυστυχοῦντων εὐτυχῆς οὐδεὶς φίλος.

ΕΙΣ ΕΓΚΡΑΤΕΙΑΝ.

Ἡ κοιλία καὶ πολλὰ χωρεῖ, κῶλίγα.

ΕΙΣ ΕΛΠΙΔΑ.

Ἄνθρωπος ἀτυχῶν, σώζεται ταῖς ἐλπίσι.

Ἄελπιον οὐδέν· πάντα δ' ἐλπίζειν χρεῶν.

Αἱ δ' ἐλπίδες βόσκουσι τοὺς κενοὺς βροτῶν.

Ἐν ἐλπίσιν χρῆ τὸς σοφοὺς ἔχειν βίον.

ΕΙΣ ΕΠΑΙΝΟΝ.

Ἐπὲρ σεαυτοῦ μὴ φράσῃς ἐγκώμια.

Φίλων ἔπαινον μᾶλλον ἢ σεαυτοῦ λέγε.

ΕΙΣ ΕΥΓΕΝΗ.

Ἄνὴρ ἄριστος οὐκ ἂν εἴη δυσγενῆς.

Ζῆν αἰσχροὺν αἰσχροῶς τοῖς καλῶς πεφυκόσιν.

ΕΙΣ ΕΥΤΥΧΙΑΝ.

Βέβαια δ' οὐδεὶς θνητὸς εὐτυχεῖ γηγῶς.

Δίκαιον εὖ πράττοντα μεμνήσθαι θεοῦ.
 Ἐσθλῶν κακίους ἐνίοτ' εὐτυχέστεροι.
 Εὐδαιμονί' εἴωθεν ὑπερηφανίας ποιεῖν.
 Ἐνιοι κακῶς φρονοῦσι πρᾶσσοντες καλῶς.
 Θεῶν δ' ὄνειδος τοὺς κακοὺς εὐδαιμονεῖν.
 Ἰδίαν κατὰ φρόνησιν οὐδεὶς εὐτυχεῖ.
 Καλὸν δὲ κοινόν ἐστι χρηστὸς εὐτυχοῖν.
 Μήπω μέγαν εἴπης, πρὶν τελευτήσαντ' ἕδης.
 Πολλοὶ μὲν εὐτυχοῦσιν, οὐ φρονοῦσι δέ.
 Τὸν εὐτυχοῦντα καὶ φρονεῖν τομίζομεν.
 Τῶν εὐτυχοῦντων πάντες εἰςὶ συγγενεῖς.
 Τίς δ' οὐκ ἂν εἴη χρηστὸς, ὄλβιος γεγώς;
 Ὡς εὐκόλως πίπτουσιν αἱ λαμπραὶ τύχαι.

ΕΙΣ ΕΥΣΕΒΕΙΑΝ.

Ονητοὶ γεγῶτες μὴ φρονεῖθ' ὑπὲρ θεοῦς.
 Ἐπὲρ εὐσεβείας καὶ λάλει καὶ μάνθανε.

ΕΙΣ ΕΥΧΙΝ.

Εὐχῆς δικαίας οὐκ ἀνήκοος θεός.

ΕΙΣ ΕΡΩΤΑ.

Γέρων ἐραστής, ἐσχάτη κακὴ τύχη.
 Μόνον ἔστ' ἀπαρηγόρητον ἀνθρώποις ἔρωσ.
 Ὅργη φιλοῦντων ὀλίγον ἰσχύει χρόνον.
 Πολλοῖς ὑπέκκαυμ' ἔστ' ἔρωτος μουσική.
 Φεῦ φεῦ· βροτοῖς ἔρωτες ὡς κακὸν μέγα.

ΕΙΣ ΕΧΘΡΑΝ.

Ἐχθροῖς ἀμύνου μὴ πὶ τῇ σαυτοῦ βλάβῃ.
 Ἐχθροῖς ἀπιστῶν οὐ ποτ' ἂν πάθοις βλάβην.
 Λόγον παρ' ἐχθροῦ μὴ ποθ' ἠγήσῃ φίλον.

ΕΙΣ ΖΩΗΝ.

Ζῆν βουλόμενος, μὴ πρᾶπτε θανάτου ἄξια.
 Ζῆν αἰσχροῦν, οἷς ζῆν ἐφθόνησεν ἡ τύχη.
 Πάντες καλῶς ζῆν θέλομεν, ἀλλ' οὐ δυνάμεθα.
 Τί ζῆν ὄφελος, ὧ μὴ ᾖσι τὸ ζῆν εἰδέναι;
 Ὡς ἡδὺ τὸ ζῆν, μὴ φθονούσης τῆς τύχης.

ΕΙΣ ΗΔΟΝΗΝ.

Ἐξ ἡδονῆς γὰρ φύεται τὸ δυστυχεῖν.
 Ἡ γὰρ παράκαιρος ἡδονὴ τίκει βλάβην.
 Οὐδεὶς ἔπαινον ἡδοναῖς ἐκτῆσατο.
 Φεῦγ' ἡδονὴν φέρουσαν ὕστερον βλάβην.
 Ὡς πολλὰ διὰ τὰς ἡδονὰς λυπούμεθα.

ΕΙΣ ΘΑΝΑΤΟΝ.

Ἀλλ' ἔσθ' ὁ θάνατος λοῖσθος ἰατρὸς νόσων.
 Βροτοῖς ἅπασι κατθανεῖν ὀφείλεται.
 Ζωῆς πονηρᾶς θάνατος εὐπορώτερος.
 Ἡ ζῆν ἀλύπως, ἢ θανεῖν εὐδαιμόνως.
 Θνητὸς πεφυκὼς μὴ γέλα τεθνηκότα.
 Καλὸν τὸ θνήσκειν, οἷς ὕβριν τὸ ζῆν φέρει.
 Κρεῖσσον τὸ μὴ ζῆν ἐστίν, ἢ ζῆν ἀθλίως.
 Ὅν οἱ θεοὶ φιλοῦσιν, ἀποθνήσκει νέος.
 Τὸ γὰρ θανεῖν οὐκ αἰσχροῦν, ἀλλ' αἰσχροῦς θανεῖν.

ΕΙΣ ΘΕΟΝ ΚΑΙ ΤΗΝ ΘΕΙΑΝ ΔΙΚΗΝ.

Ἄγει τὸ θεῖον τοὺς κακοὺς πρὸς τὴν δίκην.
 Ἄει γὰρ εὖ πίπτουσιν οἱ Διὸς κύβοι.
 Θεὸς συνεργῶν πάντα ποιεῖ ῥαδίως.
 Θεοῦ γὰρ οὐδεὶς εὐτυχεῖ βροτῶν ἄνευ.
 Θεοῦ θέλοντος καὶ ἐπὶ ῥιπὸς πλείοις.
 Θεῷ μάχεσθαι δεινὸν ἐστὶ καὶ τύχη.
 Θεοῦ δὲ πληγὴν οὐχ ὑπερπηδᾷ βροτός.
 Καὶ ζῶν ὁ φαῦλος καὶ θανὼν κολάζεται.
 Λήσειν διὰ τέλους μὴ δόκει πονηρός ὢν.
 Ὅτι δ' ἂν ποιῆς νόμιζ' ὄρῃν θεοῦς τινας.
 Οὐδεὶς παρανομῶν πρὸς θεοὺς ἐχέγγυος.
 Πάντη γὰρ ἐστὶ, πάντα τε βλέπει θεός.
 Τὸ μὴ δίκαιον ἔργον οὐ λήθει θεοῦς.

ΕΙΣ ΙΑΤΡΟΥΣ.

Πολλῶν ἰατρῶν εἴσοδος μ' ἀπώλεσεν.

ΕΙΣ ΚΑΙΡΟΝ.

Ἄπαντα καιρῷ χάριν ἔχει τρυγώμενα.
 Καλὸν τὸ καιροῦ παντός εἰδέναι μέτρον.
 Καιρὸς γὰρ ἐστὶ τῶν νόμων κρείττων πολὺ.
 Καιροὶ δὲ καταλύουσι τὰς τυραννίδας.
 Καιροῦ τυχῶν γὰρ πτωχὸς ἰσχύει μέγα.
 Πολλῶν ὁ καιρὸς γίγνεται παραίτιος.
 Πολλοὺς ὁ καιρὸς ἄνδρας οὐκ ὄντας ποιεῖ.
 Τάχισθ' ὁ καιρὸς μεταφέρει τὰ πράγματα.
 Τὸν καιρὸν εὐχου πάντοθ' ἴλεων ἔχειν.

Ὡς μέγα τὸ μικρὸν ἐστὶν ἐν καιρῷ δοθέν.

Ὡς τὰ πάντα τοῦ βίου κρίνει καλῶς.

ΕΙΣ ΚΑΛΛΟΣ.

Δύσμορφος εἶην μᾶλλον, ἢ καλὸς κακός.

Μὴ κρίν', ὁρῶν τὸ κάλλος, ἀλλὰ τὸν τρόπον.

Ὡς ἤδὲ κάλλος, ὅταν ἔχη νοῦν σώφρονα.

ΕΙΣ ΚΕΡΔΟΣ.

Βίον πορίζου πάντοθεν πλήν ἐκ κακῶν.

Βέλτιστε, μὴ τὸ κέρδος ἐν πᾶσι σκόπει.

Εἰ μὴ τὸ λαβεῖν ἦν, οὐδ' ἂν εἰς πονηρὸς ἦν.

Ζήτει συναγαγεῖν ἐκ δικαίων τὸν βίον.

Ἦθος πονηρὸν φεῦγε καὶ κέρδος κακόν.

Κέρδος πονηρὸν μὴ λαβεῖν βούλου ποτέ.

Κακοῖς τὸ κέρδος, τῆς δίκης ὑπέρτερον.

Κέρδη πονηρὰ ζημίαν ἀεὶ φέρει.

Τὰ μικρὰ κέρδη μείζονας βλάβας φέρει.

Τὸ κέρδος ἡγοῦ κέρδος, ἂν δίκαιον ἦ.

Τὰ δ' αἰσχρὰ κέρδη συμφορὰς ἐργάζεται.

ΕΙΣ ΚΡΙΣΙΝ.

Ἀνεξέταστον μὴ κόλαζε μηδένα.

Κατηγορεῖν οὐκ ἔστι, καὶ κρίνειν ὁμοῦ.

Κρίνειν τὸ δίκαιον, μὴ τὸ συμφέρον. Θέλε.

ΕΙΣ ΚΡΥΦΙΑ.

Ἄφεις τὰ φανερά μὴ δίωκε τὰ φανῆ.

Ἡ μὴ ποιεῖ τὸ κρυπτόν, ἢ μόνος ποιεῖ.
 Σοφοὶ δὲ συγκρύπτουσιν οἰκείας βλάβας.
 Ἐπόνομα δεινὸν ἐστὶν ἀνθρώποις κακόν.

ΕΙΣ ΛΙΜΟΝ.

Ἄπανθ' ὁ λιμὸς γλυκέα πλὴν αὐτοῦ ποιεῖ.
 Γαστήρ ἀναλτος καὶ νεῶν εὖρεν δρόμον.
 Λιμὸς μέγιστον ἄλλος ἀνθρώποις ἔφν.
 Λιμῶ γὰρ οὐδέν ἐστιν ἀντειπεῖν ἔπος.
 Πολλῶν ὁ λιμὸς γίγνεται διδάσκαλος.

ΕΙΣ ΛΟΓΟΝ.

Ἄνδρὸς χαρακτῆρ ἐκ λόγου γνωρίζεται.
 Ἰατρὸς ὁ λόγος τοῦ κατὰ ψυχὴν πάθους.
 Ἰσχυρότερον δὲ γ' οὐδέν ἐστι τοῦ λόγου.
 Λόγος γὰρ ἐστὶ φάρμακον λύπης μόνον.
 Λόγοις ἀμείβου τὸν λόγοις πείθοντά σε.
 Λύπην γὰρ εὖνους οἶδεν ἰᾶσθαι λόγος.
 Λόγῳ διοικεῖται βροτῶν βίος μόνῳ.
 Ζίφος τιτρώσκει σῶμα, τὸν δὲ νοῦν λόγος.
 Οὐκ ἔστ' ἀπ' ἔργων μὴ καλῶν ἔπη καλά.
 Ὁργῆς ματαίας εἰσὶν αἴτιοι λόγοι.
 Ῥῆμα παρὰ καιρὸν ἠφθὲν ἀνατρέπει βίον.
 Ῥίψας λόγον τις οὐκ ἀναιρεῖται πάλιν.
 Σοφῶ παρ' ἀνδρὶ πρῶτον εὐρέθη λόγος.
 Χωρὶς τό τ' εἰπεῖν πολλὰ καὶ τὸ τὰ καιρία.
 Χρηστὸς ποιηροῖς οὐ τιτρώσκειται λόγοις.
 Ψυχῆς νοσοῦσης ἐστὶ φάρμακον λόγος.

ΕΙΣ ΛΥΠΗΝ.

Ἄεὶ τὸ λυποῦν ἐκδίωκε τοῦ βίου.
 Ἄρ' ἐστὶ συγγενές τι λύπη καὶ βίος.
 Βιοῦν ἀλύπως θνητὸν ὄντ', οὐ ῥάδιον.
 Λύπη μανίας ὁμότοιχος εἶναί μοι δοκεῖ.
 Λύπαι γὰρ ἀνθρώποισι τίκτουσιν νόσους.
 Νόσον πολὺ κρεῖττιόν ἐστιν, ἢ λύπην φέρειν.
 Οὐκ ἔστι λύπης χεῖρον ἀνθρώπῳ κακόν.

ΕΙΣ ΜΕΘΗΝ.

Καλὸν τὸ νήφειν, ἢ τὸ πολλὰ κραιπαλαῖν.
 Κάτοπτρον εἶδους χαλκός ἐστ', οἶνος δὲ νοῦ.
 Ὅ πολὺς ἀκρατος μίχρ' ἀναγκάζει φρονεῖν.

ΕΙΣ ΤΟ ΜΕΛΛΟΝ.

Θνητὸς πεφυκὼς τοῦπίσω πειρῶ βλέπειν.
 Μένει δ' ἕκαστον τοῦθ', ὅπερ μέλλει παθεῖν.
 Μὴ μοι γένοιθ' ἅ βούλομ', ἀλλ' ἅ συμφέρει.

ΕΙΣ ΜΕΤΑΝΟΙΑΝ.

Ἢ δὲ μετάνοια γίγνεται ἀνθρώποις κρίσις.

ΕΙΣ ΜΕΤΡΙΟΤΗΤΑ.

Ἀνθρώπον ὄντα σαυτὸν ἀναμίμνησκέ ἀεὶ.
 Βούλου δ' ἀρέσκειν πᾶσι, μὴ σαυτῷ μόνον.
 Εἰ θνητὸς εἶ, βέλμιστε, θνητὰ καὶ φρόνει.
 Ἐν δ' εὐπροσηγόροισιν ἔστι τις χάρις.

Ἴσος μὲν ἴσθι πᾶσι, κἄν προὔχης βίω.
 Καλὸν φρονεῖν τὸν θρητὸν ἀνθρώποις ἴσα.
 Σωτηρίας σημεῖον, ἡμερος τρόπος.
 Τὸ ΓΝΩΘΙ ΣΑΥΤΟΝ πανταχοῦ ἔστι χρήσιμον.

ΕΙΣ ΜΗΤΡΙΑΝ.

Δεινότερον οὐδὲν ἄλλο μητριᾶς κακόν.

ΕΙΣ ΝΑΥΤΙΑΙΑΝ.

Ἐν γῆ πένεσθαι κρεῖττον, ἢ πλουτοῦντα πλεῖν.

ΕΙΣ ΝΕΟΤΗΤΑ.

Ἄκμῃ τὸ σύνολον οὐδὲν ἀνθους διαφέρει.
 Μέμνησο νέος ὦν, ὡς γέρων ἔση ποτέ.
 Νέος πεφυκῶς πολλὰ χρησιτὰ μάνθανε.
 Νέω δὲ σιγαῖν μᾶλλον ἢ λαλεῖν πρέπει.
 Νέος ὦν ἀκούειν τῶν γεραιτέρων θέλε.

ΕΙΣ ΝΟΜΟΥΣ.

Ἀναρχίας δὲ μεῖζον οὐκ ἔστιν κακόν.
 Βίας παρούσης οὐδὲν ἰσχύει νόμος.
 Ἰσχυρὸν δὲ νόμος ἐστίν, ἣν ἄρχοντι ἔχη.
 Νόμῳ τὰ πάντα γίγνεται καὶ κρίνεται.
 Νόμοις ἔπεσθαι τοῖσιν ἐγχώροις καλόν.
 Ῥήτωρ πονηρὸς τοὺς νόμους λυμαίνεται.

ΕΙΣ ΞΕΝΟΥΣ.

Ξένους πένητας μὴ παραδράμης ἰδῶν.

Ξένοις ἐπαρκῶν τῶν ἴσων τεύξῃ ποτέ.
 Ξενίας ἀεὶ φρόντιζε, μὴ καθυστέρει.
 Ξένοισι πιστοῖς πιστὸς ὢν γίγνου φίλος.
 Ξένον ἀδικήσεις μηδέποτε καιρὸν λαβῶν.
 Ξένῳ μάλιστα συμφέρει τὸ σωφρονεῖν.
 Ξένος ὢν, ἀπράγμων ἴσθι, καὶ πράξεις καλῶς.
 Ξένον προτιμᾶν μᾶλλον ἀνθρώποις ἔθος.
 Ξένον δὲ σιγαῖν κρεῖττον ἢ κεκραγέναι.
 Ξένος πεφυκῶς τοὺς ξενοδόκους σέβου.
 Ξένους ξένιζε· καὶ σὺ γὰρ ξένος γ' ἔση.
 Πλάνη βίον τίθησι σωφρονέστερον.

ΕΙΣ ΟΡΚΟΝ.

Ἄνδρῶν δὲ φαύλων ὄρκον εἰς ὕδωρ γράφε.
 Ἄφροδίσιος γὰρ ὄρκος οὐκ ἐμποίνιμος.
 Θεὸν ἐπιορκῶν μὴ δόκει λεληθέναι.
 Ὅρκον δὲ φεῦγε, κἂν δικαίως ὁμνύῃς.
 Ὅρκος γὰρ οὐδεὶς ἀνδρὶ φηλήτη βαρῦς.
 Οὐκ ἀνδρὸς ὄρκοι πίστις, ἀλλ' ὄρκων ἀνήρ.

ΕΙΣ ΟΡΓΗΝ.

Ἄνθρωπος ὢν, γίγνωσκε τῆς ὀργῆς κρατεῖν.
 Βλάπτει τὸν ἄνδρα θυμὸς εἰς ὀργὴν πεισῶν.
 Γίγνου δ' ἐς ὀργὴν μὴ ταχύς γ', ἀλλὰ βραδύς.
 Ἐξω γὰρ ὀργῆς πᾶς ἀνὴρ σοφώτερος.
 Ζήσεις βίον κράτιστον, ἂν θυμοῦ κρατῆς.
 Θυμοῦ κρατῆσαι κἄπιθυμίας καλόν.
 Νίκησον ὀργὴν τῷ λογίζεσθαι καλῶς.

Ὁργὴ δὲ πολλὰ δρᾶν ἀναγκάζει κακά.
 Ὁργῇ δὲ φαύλη πόλλ' ἔνεστ' ἀσχήμονα.
 Ὅσος τὸ κατέχειν ἐστὶ τὴν ὀργὴν πόνοσ.
 Οὐδεὶς μετ' ὀργῆς ἀσφαλῶς βουλευέται.
 Πόλλ' ἐστὶν ὀργῆς ἐξ ἀπαιδεύτου κακά.
 Ὡ μῶρε, θυμὸς ἐν κακοῖσ οὐ ξύμφορον.
 Ὡσ οἶδ' ἐν ὀργῇ πάντα γίγνεσθαι κακά.

ΕΙΣ ΠΑΙΔΑΣ.

Αὐθαίρετος λύπη ἴσιν ἡ τέκνων σπορά.
 Μακάριόν ἐστιν υἱὸν εὐτακτον τρέφειν.
 Μακάριος, ὅστις εὐτύχησεν εἰς τέκνα.
 Στύλοι γὰρ οἴκων παῖδες εἰσιν ἄρσενες.
 Χαλεπὸν γε θυγάτηρ κτήμα, καὶ δυσδιάθετον.
 Φιλίας μέγιστος δεσμὸς, αἱ τέκνων γοναί.
 Ὡ παῖδες, οἷον φίλτρον ἀνθρώποισ φρενός.

ΕΙΣ ΠΑΙΔΕΙΑΝ.

Ἀναφαίρετον κτήμ' ἐστὶ παιδεία βροτοῖσ.
 Ἀπαντας ἡ παιδευσισ ἡμέρους ποιεῖ.
 Ἄριστόν ἐστι πάντ' ἐπίσσιασθαι καλά.
 Αὐτὰ σε διδάσκει τοῦ βίου τὰ πράγματα.
 Βλέπων πεπαιδευμ' ἐς τὰ τῶν ἄλλων κακά.
 Βακτηρία γὰρ ἐστὶ παιδεία βίου.
 Γράμματα μαθεῖν δεῖ, καὶ μαθόντα νοῦν ἔχειν.
 Διπλοῦν ὀρῶσιν οἱ μαθόντες γράμματα.
 Κάλλιστόν ἐστι κτήμα παιδεία βροτοῖσ.
 Καλὸν δὲ καὶ γέροντι μανθάνειν σοφά.
 Ὁ γράμματ' εἰδώς καὶ περισσὸν νοῦν ἔχει.

Ὁ σοφὸς ἐν αὐτῷ περιφέρει τὴν οὐσίαν.
 Ὁ μὴ δαρεὶς ἄνθρωπος οὐ παιδεύεται.
 Ὁ γραμμάτων ἄπειρος οὐ βλέπει βλέπων.
 Οὐκ ἔστι σοφίας κτῆμα τιμιώτερον.
 Σοφοῖς ὁμιλῶν καὐτὸς ἐκβήσῃ σοφός.
 Σοφία γὰρ ἔστι καὶ μαθεῖν ὃ μὴ νοεῖς.
 Σοφία δὲ πλούτου κτῆμα τιμιώτερον.
 Σοφοῦ παρ' ἀνδρὸς χρὴ σοφόν τι μανθάνειν.
 Τιμὴ πέφυκε πᾶσι παιδεία βροτοῖς.
 Ὡς οὐδὲν ἢ μάθησις, ἂν μὴ νοῦς παρῆ.

ΕΙΣ ΠΑΡΑΙΝΕΣΙΝ.

Ῥᾶον παραινεῖν, ἢ παθόντα καρτερεῖν.

ΕΙΣ ΠΑΤΡΙΔΑ.

Μακάριος ὅστις εὐτυχῶν οἴκοι μένει.
 Τί γὰρ πατρίδας ἀνδρὶ φίλτερον χθονός;
 Τῷ γὰρ καλῶς πράσσοντι πᾶσα γῆ πατρίς.
 Ὡς πανταχοῦ γε πατρίς ἢ βόσκουσα γῆ.

ΕΙΣ ΠΕΝΙΑΝ.

Ἄει νομίζονθ' οἱ πένητες τῶν θεῶν.
 Αἰσχρὸν γενέσθαι πτωχόν, ἀσθενῆ θ' ἅμα.
 Ἔρημος ἔστ' ἄνθρωπος ἠπορημένος.
 Λεπτῶς καλῶς ζῆν κρεῖσσον, ἢ λαμπρῶς νικῶς.
 Μισῶ πένητα πλουσίῳ δωρούμενον.
 Οὐδὲν πενίας βαρύτερόν ἐστι φορτίον.
 Περία δ' ἀγνώμονάς γε τοὺς πολλοὺς ποιεῖ.

Πενίαν φέρειν οὐ παντός, ἀλλ' ἄνδρός σοφοῦ.
 Πένητας ἀργούς οὐ τρέφει θάθυμια.
 Πενία δ' ἄτιμον καὶ τὸν εὐγενῆ ποιεῖ.
 Πενία διδάσκει δ' ἄνδρα τῇ χρείᾳ κακόν.
 Πενία δὲ τοῖς ἔχουσιν οὐ σμικρὰ νόσος.
 Πενίας γὰρ οὐδεὶς ἐστι μείζων πολέμιος.
 Πενίαν φέρειν καὶ γῆράς ἐστι δύσκολον.
 Τῶν γὰρ πενήτων εἰσὶν οἱ λόγοι κενοί.
 Χρεία δ' ἀνάγκης οὐκ ἀποστατεῖ πολὺ.

ΕΙΣ ΗΙΣΤΙΝ.

Μὴ πάντα πειρῶ πᾶσι πιστεῦειν αἰεὶ.

ΕΙΣ ΠΛΕΟΝΕΞΙΑΝ.

Ἰσότητα δ' αἰροῦ, καὶ πλεονεξίαν φύγε.

ΕΙΣ ΠΛΟΥΤΟΝ.

Βουλόμεθα πλουτεῖν πάντες, ἀλλ' οὐ δυνάμεθα.
 Δύναται τὸ πλουτεῖν καὶ φιλανθρώπους ποιεῖν.
 Δύναμις πέφυκε τοῖς βροτοῖς τὰ χρήματα,
 Ἐὰν δ' ἔχωμεν χρήμαθ', ἔχομεν φίλους.
 Ἡδιστόν ἐστι τῶν ὑπαρχόντων κρατεῖν.
 Μὴ σπεῦδε πλουτεῖν, μὴ ταχὺς πένης γένη.
 Οὐδεὶς ἐπλούτησεν ταχέως δίκαιος ὢν.
 Πλοῦτος δὲ πολλῶν ἐπικάλυμμ' ἐστὶν κακῶν.
 Πλούτῳ πεποιθὼς ἄδικα μὴ πειρῶ ποιεῖν.
 Ῥάθυμος ὢν σὺ πλούσιος, πένης ἔση.

Τὰ χρήματ' ἀνθρώποισιν εὐρίσκει φίλους.
Χρυσὸς δ' ἀνοίγει πάντα, κ' Αἴδου πύλας.

ΕΙΣ ΠΟΛΥΠΡΑΓΜΟΣΤΗΝΗΝ.

Πολυπραγμονεῖν τὰλλότρια μὴ βούλου κακά.
Πολλοὶ σχολὴν ἄγουσιν εἰς τὰ χεῖρονα.
Τὸ πολλὰ πράττειν ἐστὶ πανταχοῦ σαπρόν.
Τὸ πολλὰ πράττειν κηδύνας πολλὰς ἔχει.

ΕΙΣ ΠΟΝΗΡΟΥΣ.

Ἄνηρ πονηρὸς δυστυχεῖ, κἂν εὐτυχεῖ.
Ἄνδρὸς πονηροῦ φεῦγε συνοδίαν αἰεὶ.
Ἄσυλλόγιστόν ἐστιν ἡ πονηρία.
Ἄνουθέτητόν ἐστιν ἡ πονηρία.
Ἄνδρὸς πονηροῦ σπλάγχνον οὐ μαλάσσεται.
Ἐαυτὸν οὐδεὶς ὁμολογεῖ κακοῦργος ὢν.
Ἦθη πονηρὰ τὴν φύσιν διαστρέφει.
Κακοῖς ὁμιλῶν καὐτὸς ἐκβήση κακός.
Κακῷ σὺν ἀνδρὶ μηδ' ὅλως ὀδοιπόρει.
Κακοῦ γὰρ ἀνδρὸς δῶρ' ὄνησιν οὐκ ἔχει.
Τὸν δόλιον ἀνδρα φεῦγε παρ' ὄλον τὸν βίον.
Φασὶν κακίστους οἱ πονηροὶ τοὺς καλοὺς.
Φθειροῦσιν ἡθη χρησθ' ὁμιλῖαι κακαί.
Ὡς ἔργον εὖ ζῆν ἐν πονηροῖς ἡθεσιν.
Ὡς πάντα τιμῆς ἐστὶ, πλὴν κακοῦ τρόπου.

ΕΙΣ ΠΡΟΣΟΧΗΝ.

Εἰ μὴ φυλάξεις μικρὸν, ἀπολείς τὰ μείζονα.
 Τῆς ἐπιμελείας πάντα δοῦλα γίνονται.

ΕΙΣ ΣΙΩΠΗΝ.

Γλώσση ματαιὰ ζημίᾳ προστριβεται.
 Διὰ δὲ σιωπῆς πικρότερον κατηγορεῖ.
 Εἰ μὴ καθέξεις γλώσσαν, ἔστι σοι κακά.
 Ἐνίοις τὸ σιγαῖν ἔστι κρεῖττον τοῦ λέγειν.
 Εὐκαταφρόνητόν ἐστι σιγηλὸς τρόπος.
 Ἢ λέγε τι σιγῆς κρεῖττον, ἢ σιγὴν ἔχε.
 Ἢ γλώσσα πολλοὺς εἰς ὄλεθρον ἤγαγεν.
 Ἢ γλώσσα πολλῶν ἐστὶν αἰτία κακῶν.
 Ἢ δεῖ σιωπαῖν, ἢ λέγειν ἀμείνονα.
 Κρεῖττον σιωπαῖν, ἢ λαλεῖν ἂ μὴ πρόπει.
 Οὐδὲν σιωπῆς ἐστὶ χρησιμώτερον.
 Οὐ δεῖ, σιωπαῖν, καὶ λαλεῖν, ὅπου χρεῶν.
 Πολλοῖς ἀπόκρισις ἢ σιωπὴ τυγχάνει.
 Σιγὴ ποτ' ἐστὶν αἰρετωτέρα λόγου.

ΕΙΣ ΣΤΡΕΠΙΔΗΣΙΝ.

Βροτοῖς ἀπασιν ἢ συνείδησις θεός.

ΕΙΣ ΣΩΦΡΟΣΥΝΗΝ.

Εὐτακτον εἶναι τὰλλότρια δειπνοῦντα δεῖ.
 Ταμειῖον ἀρετῆς ἐστὶ σωφροσύνη μόνη.

ΕΙΣ ΤΕΧΝΗΝ.

Διμὴν ἀτυχίας ἐστὶν ἀνθρώποις τέχνη.
Τύχη τέχνην εὖσηκας, οὐ τέχνη τύχην.

ΕΙΣ ΤΙΜΗΝ.

Ἀγαπῶν ἑαυτὸν οὐ τις ἀμελεῖθ' ἠδέως.
Τιμώμενοι γὰρ πάντες ἠδονται βροτοί.

ΕΙΣ ΤΟΛΜΑΝ.

Εὐτολμος εἶναι κρῖνε, τολμηρός δὲ μή.
Ἔστιν τὸ τολμᾶν, ὧ φίλ', ἀνδρός οὐ σοφοῦ.
Προπέτεια πολλοῖς ἐστὶν αἰτία κακῶν.
Τὸ πολλὰ τολμᾶν πόλλ' ἀμαρτάνειν ποιεῖ.

ΕΙΣ ΤΥΧΗΝ.

Ἀνθρώπος ὢν μέμνησο τῆς κοινῆς τύχης.
Βέβαιον οὐδὲν ἐν βίῳ δοκεῖ πέλειν.
Δοὺς τῇ τύχῃ τὸ μικρὸν, ἐκλήψῃ μέγα.
Δυσπαρακολούθητον δὲ προᾶγμ' ἔσθ' ἡ τύχη.
Οἷς μὲν δίδωσιν, οἷς δ' ἀφαιρεῖται τύχη.
Πολλοὺς κακῶς πράσσοντας ὠρθωσεν τύχη.
Ῥέγχει παρούσης τῆς τύχης τὰ πράγματα.
Στρέφει δὲ πάντα τὰν βίῳ μικρὰ τύχη.
Τύχης τὰ θνητῶν πράγματ', οὐκ εὐβουλίας.
Ταυτόματον ἡμῶν καλλίῳ βουλευέται.
Τὸ τῆς τύχης τοι μεταβολὰς πολλὰς ἔχει.
Ὡς ποικίλον προᾶγμ' ἐστὶ καὶ πλάνον τύχη.

ΕΙΣ ΤΒΡΙΝ.

Δύσμοιρος ἴσθι μᾶλλον ἢ κακῆγορος.
 Οὐδέν πέπονθας δεινόν, ἂν μὴ προσποιῆ.

ΕΙΣ ΤΓΙΕΙΑΝ.

Οὐκ ἔσθ' ὑγείας κρεῖττον οὐδέν ἐν βίῳ.
 Ἐγεία καὶ νοῦς, ἐσθλὰ τῷ βίῳ δύο.

ΕΙΣ ΤΠΕΡΗΦΑΝΙΑΝ.

Ἀλαζονείας οὐ τις ἐκφεύγει δίκην.
 Ὅτ' εὐτυχεῖς μάλιστα, μὴ μέγα φρόνει.
 Ὁ Ζεὺς κολαστὴς τῶν ἄγαν ὑπερφρόνων.

ΕΙΣ ΤΠΙΝΟΝ.

Ἐπνος δὲ θανάτου τις προμελέτησις πέλει.
 Ἐπνος δὲ πᾶσιν ἐστὶν ὑγεία βίου.
 Ἐπνος τὰ μικρὰ τοῦ θανάτου μυστήρια.
 Ἐπνος πέφυκε σώματος σωτηρία.
 Ἐπνος δὲ πείναν τὴν κακέσχατον δαμᾷ.

ΕΙΣ ΤΠΟΜΟΝΗΝ.

Ἄνδρὸς, τὰ προσπίπτοντα γενναίως φέρειν.
 Ἐνεγκε λύπην καὶ βλάβην ἐρῶμένως.
 Κούφως φέρειν δεῖ τὰς παρεσιώσας τύχας.
 Νίκα λογισμῷ τὴν παρούσαν συμφορὰν.
 Πειρῶ τύχης ἄνοιαν εὐχερῶς φέρειν.
 Στερόρῳς φέρειν δεῖ συμφορὰν τὸν εὐγενῆ.

Τὴν τῶν κρατούντων μάθε φέρειν ἐξουσίαν.
 Φρονοῦντός ἐστι ζημίαν πράως φέρειν.
 Φέρειν ἀνάγκη θνητὸν ὄντα τὴν τύχην.

ΕΙΣ ΦΘΟΝΟΝ.

Αὐτός πενωθεὶς τοῖς ἔχουσι μὴ φθόνοι.
 Οὐδεὶς δὲ πρὸς τοὺς ἐκποδῶν ἔφν φθόνος.

ΕΙΣ ΦΙΛΟΥΣ.

Ἄδικον τὸ λυπεῖν τοὺς φίλους ἐκουσίως.
 Ἄπασιν εὖ πράττουσιν ἠδομαι φίλοις.
 Ἄνδρὸς κακῶς πράσσοντος ἐκποδῶν φίλοι.
 Βέβαιος ἴσθι, καὶ βεβαίως χρῶ φίλοις.
 Δεῖ τοὺς φιλοῦντας πίστιν, οὐ λόγους, ἔχειν.
 Ἐν τοῖσι δεινοῖς χρημάτων κρείττων φίλος.
 Εὐχου δ' ἔχειν τι, κἄν ἔχῃς, ἕξεις φίλους.
 Ἐν τοῖς κακοῖσι τοὺς φίλους εὐεργέτει.
 Ἴσον θεῶ σοῦ τοὺς φίλους τιμᾶν θέλε.
 Ἰδίας νόμιζε τῶν φίλων τὰς συμφοράς.
 Κρίνει φίλους ὁ καιρὸς, ὡς χρυσὸν τὸ πῦρ.
 Καλὸν τὸ μηδὲν εἰς φίλους ἀμαρτάνειν.
 Καλὸν θέαμα δ' ἐστὶν εὖ πράττων φίλος.
 Κακὸν φέρουσι καρπὸν οἱ κακοὶ φίλοι.
 Λίαν φιλῶν σεαυτὸν οὐχ ἕξεις φίλον.
 Μισοῦντα μίσει, καὶ φιλοῦνθ' ὑπερφίλει.
 Μὴ φεῦγ' ἑταῖρον ἐν κακοῖσι κείμενον.
 Μακάριος ὅστις ἔτυχε γενναίου φίλου.
 Μηδέποτε πειρῶ δύο φίλων εἶναι κριτῆς.

Νόμιζ' ἀδελφούς τοὺς ἀληθινούς φίλους.
 Ὅργην ἑταίρου καὶ φίλου πειρῶ φέρειν.
 Ὅργῆς χάριν τὰ κρυπτά μὴ κφάνῃς φίλου.
 Οὐκ ἔστιν οὐδὲν κτῆμα κάλλιον φίλου.
 Πειρῶ φίλοισι μὴ κακοῖς εἶναι φίλος.
 Πένητας οὐδεὶς βούλεται κτῆσθαι φίλους.
 Πολλοὶ τραπέζης, οὐκ ἀληθείας φίλοι.
 Πονηρὸν ἄνδρα μηδέποτε ποιοῦ φίλον.
 Φίλον δι' ὄργην ἐν κακοῖς μὴ περιέδῃς.
 Φίλος φίλῳ γὰρ συμπονῶν αὐτῷ πονεῖ.
 Φίλου τρόπους γίγνωσκε, μισήσης δὲ μή.
 Φίλος με βλάπτων οὐδὲν ἐχθροῦ διαφέρει.
 Φίλους ἔχων, νόμιζε θησαυρούς ἔχειν.
 Φιλίας δικαίας κτῆσις ἀσφαλεστάτη.
 Φίλον βέβαιον ἐν κακοῖσι μὴ φοβοῦ.

ΕΙΣ ΦΙΛΑΡΤΙΑΝ.

Οὐκ ἔστιν οὐδεὶς, ὅστις οὐχ αὐτὸν φιλεῖ.
 Φιλεῖ δ' ἑαυτοῦ πλεῖον οὐδεὶς οὐδένα.

ΕΙΣ ΦΙΛΟΠΟΝΙΑΝ.

Ἄπαντα τὰ καλὰ τοῦ πονοῦντος γίγνεται,
 Ἄπανθ' ὁ τοῦ ζητοῦντος εὐρίσκει πόθος.
 Ἐκ τοῦ φιλοπονεῖν γίγνεθ' ὧν θέλεις κρατεῖν.
 Ἐργοῖς φιλόπονός ἴσθι, μὴ λόγοις μόνον.
 Ἴδίας ὁδοὺς ζητοῦσι φιλόπονοι φύσεις.
 Μοχθεῖν ἀνάγκη τοὺς θέλοντας εὐτυχεῖν.

Μόχθου γὰρ οὐδείς τοῦ παρελθόντος λόγος.
 Πόνου μεταλλαχθέντος οἱ πόνοι γλυκεῖς.
 Πόνος γὰρ, ὡς λέγουσιν, εὐκλείας πατήρ.
 Σὺν μυρίοισι τὰ καλὰ γίγνεται πόνοις.
 Τῆς ἐπιμελείας δοῦλα πάντα γίγνεται.
 Τὸ συνεχές ἔργον παντός εὐρίσκει τέλος.
 Τῶ γὰρ πονοῦντι καὶ θεὸς συλλαμβάνει.
 Φιλεῖ δὲ τῶ κάμνοντι συσπεύδειν θεός.
 Φιλόπρονος ἴσθι, καὶ βίον κτήσῃ καλόν.
 Ὡς ἠδὺ τοῖς σωθεῖσι μεμνήσθαι πόνων.
 Ὡς πολλὰ θνητοῖς ἢ σχολὴ ποιεῖ κακά.

ΕΙΣ ΦΡΟΝΗΣΙΝ.

Ἄγαθὸν μέγιστον ἢ φρόνησις ἐστ' αἰεὶ.
 Ἄν εὖ φρονῆς, τὰ πάντα γ' εὐδαίμων ἔσῃ.
 Αἰεὶ κράτιστόν ἐστι τᾶσφαλέστατον.
 Ἐμπειρία γὰρ τῆς ἀπειρίας κρατεῖ.
 Ἠδιστόν ἐστιν εὐτυχοῦντα νοῦν ἔχειν.
 Κοινὸν τύχη· γνώμη δὲ, τῶν κεκτημένων.
 Μισῶ σοφιστήν, ὅστις οὐχ αὐτῶ σοφός.
 Ὁ παρ' ἡλικίαν νοῦς μῖσος ἐξεργάζεται.
 Οὐδείς ὁ νοεῖς μὲν οἶδεν, ὁ δὲ ποιεῖς βλέπει.
 Πᾶσιν γὰρ εὖ φρονοῦσι συμμαχεῖ Τύχη.
 Σοφός γὰρ οὐδείς, ὅς τὰ πάντα προσκοπεῖ
 Συνετός πεφυκῶς φεῦγε τὴν κακουργίαν.
 Τὸ ΜΗΔΕΝ ΕΙΚΗ πανταχοῦ ἴσι χρησι-
 μον.

Ψυχῆς μέγας χαλινὸς ἀνθρώποις ὁ νοῦς.

ΕΙΣ ΦΥΣΙΝ.

Ἡ δοῦσα πάντα καὶ κομίζεται φύσις.
 Ἡ φύσις ἐκάστῃ τοῦ γένους ἐστὶν πατρίς.
 Ἡ φύσις ἀπάντων τῶν διδαγμάτων κρατεῖ.
 Φύσιν πονηρὰν μεταβαλεῖν οὐ ῥάδιον.

ΕΙΣ ΧΡΟΝΟΝ.

Ἄγει δὲ πρὸς φῶς τὴν ἀλήθειαν χρόνος.
 Ἦθος δὲ βάσανός ἐστιν ἀνθρώποις χρόνος.
 Λύπης δὲ πάσης γίγνεται ἰατρὸς χρόνος.
 Μακρὸς γὰρ αἰὼν συμφορὰς πολλὰς ἔχει.
 Ὁ κοινὸς ἰατρὸς σε θεραπεύσει χρόνος.
 Ὁ χρόνος ἀπάσης ἐστὶν ὀργῆς φάρμακον.
 Πάντ' ἐκκαλύπτων ὁ χρόνος εἰς τὸ φῶς ἄγει.
 Πάλιν χρόνῳ τὰρχαῖα καινὰ γίγνεται.
 Σύμβουλος οὐδεὶς ἐστὶ βελτίων χρόνου.
 Σοφὸν λέγουσι τὸν χρόνον πεφυκέναι.
 Χρόνος δίκαιον ἄνδρα μηνύει ποτέ.
 Χρόνῳ τὰ πάντα γίγνεται καὶ κρίνεται.
 Χρόνος μαλάσσει πάντα κἄξεργάζεται.
 Χρόνος ἀναιρεῖ πάντα, καὶ λήθην ἄγει.

ΕΙΣ ΧΡΕΟΣ.

Λαβὼν ἀπόδος, ἄνθρωπε, καὶ λήψῃ πάλιν.
 Τὰ δάνεια δούλους τοὺς ἐλευθέρους ποιεῖ.

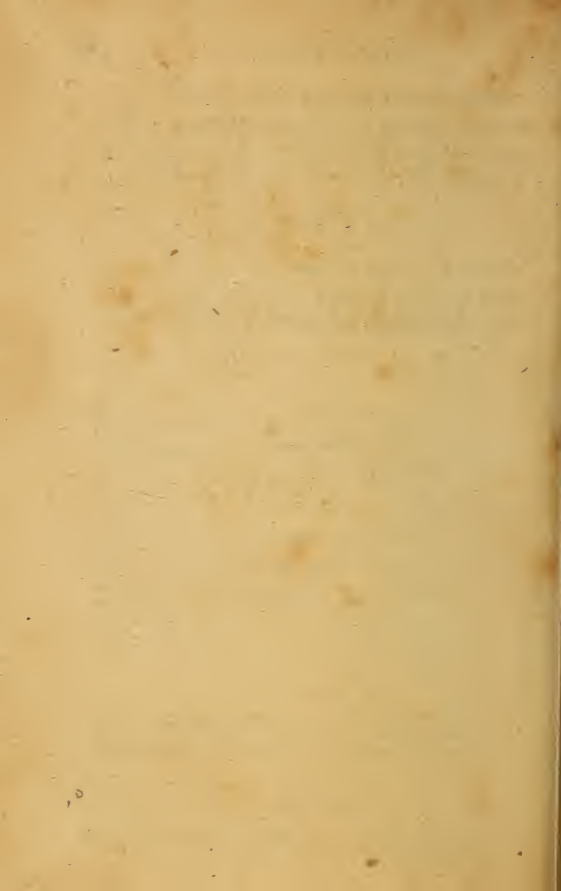
ΕΙΣ ΨΕΥΔΟΣ.

Ἄλλ' οὐδὲν ἔρπει ψεῦδος εἰς γῆρας χρόνου.

Ψεῦδος δὲ μισεῖ πᾶς σοφὸς καὶ χρήσιμος.
 Ψευδῆς διαβολὴ τὸν βίον λυμαίνεται.
 Ψευδόμενος οὐδεὶς λανθάνει πολὺν χρόνον.
 Ψευδῆ δὲ τοῖς ἐσθλοῖσιν οὐ πρόπει λέγειν.

ΕΙΣ ΨΟΓΟΝ.

Ἡθους δικαίου φαῦλος οὐ ψαύει λόγος.
 Νικᾷ γὰρ αἰεὶ διαβολὴ τὰ κρείττονα.
 Τὸν αὐτὸν αἰνεῖν καὶ ψέγειν, ἀνδρὸς κακοῦ.

Deacidified using the Bookkeeper process.
Neutralizing agent: Magnesium Oxide
Treatment Date: July 2006

Preservation Technologies

A WORLD LEADER IN PAPER PRESERVATION

111 Thomson Park Drive
Cranberry Township, PA 16066
(724) 779-2111

LIBRARY OF CONGRESS

0 003 048 860 A